NIGHTWISH ACCEPT MARCEL JACOB

Tuomas om deras nya nostalgiskiva **Wolf & Accept-Lasse** **Jörgen Holmstedt minns vännen och basgeniet**

Sweden Rock MAGAZINE

BLACK COUNTRY COMMUNION

Last man standing

PORTRAIT

Mest underskattade sångaren i Sverige?

DARKTHRONE

Nocturno Culto talar

DEEP PURPLE

IAN GILLAN MINNS "JON LORD VAR GUDFADERN"

Jethro Tull Orden Ogan
Stillborn **Axel Rudi Pell**
Rotting Christ Kvaen
Atlantic **Visions Of Atlantis**

TIDSAM 4659-06
7 388465 909902 06
RETURVECKA 29

2024
99 SEK
99 DKK
129 NOK
6

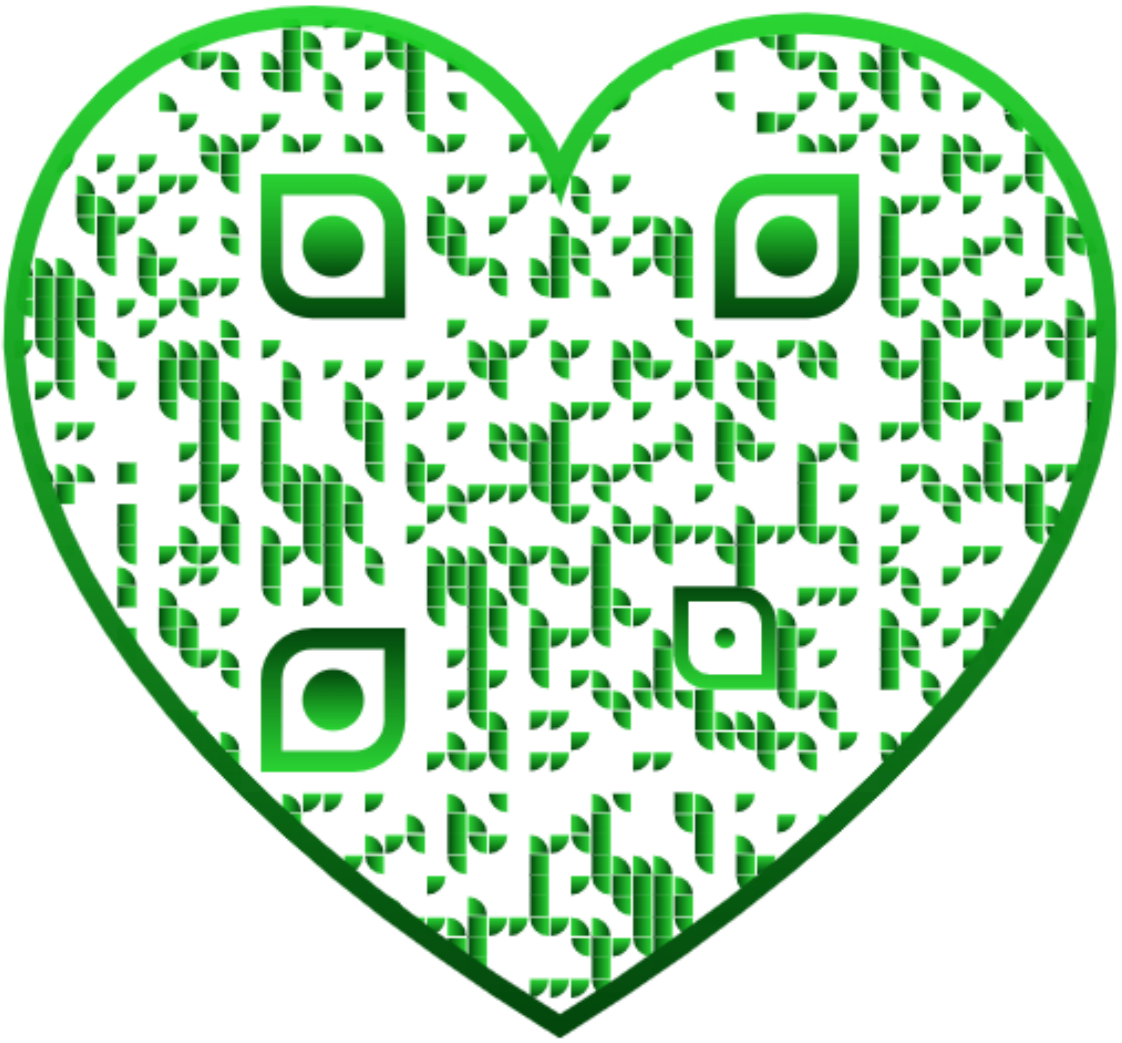

"RELENTLESSLY HARD, LIKE A HURRICANE - MYSTICAL, LIKE THE DEPTHS OF THE SEA!"

Rock It! Das AOR • HARD ROCK • METAL Magazin

Visions of Atlantis

Pirates II
ARMADA

THE PIRATE METAL HIGHLIGHT OF THE YEAR!

EXCLUSIVE FESTIVAL SHOW:

07.07. – TIME TO ROCK FESTIVAL - KNISLINGE

OUT 05.07. CD | VINYL | DIGITAL | LIMITED EDITIONS
AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA NAPALMRECORDS.COM

KISSIN' Dynamite

BACK WITH A BANG!

German Stadium Rockers KISSIN' DYNAMITE are Back With A Bang!

OUT 05.07. CD | VINYL | DIGITAL | LIMITED EDITIONS
AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA NAPALMRECORDS.COM

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

MR. BIG

Ten

Multi-platinum legendary rock band **MR. BIG** is back with their awesome **10TH STUDIO ALBUM!**

Out july 12

LP (Black), Frontiers Shop Exclusive LP (Red), CD, Digital

PALACE

Reckless Heart

Out July 12

Mike Palace resurrects the essence of the 1980s with his "Soundtrack AOR" style.

CD, Digital

Live In Sofia

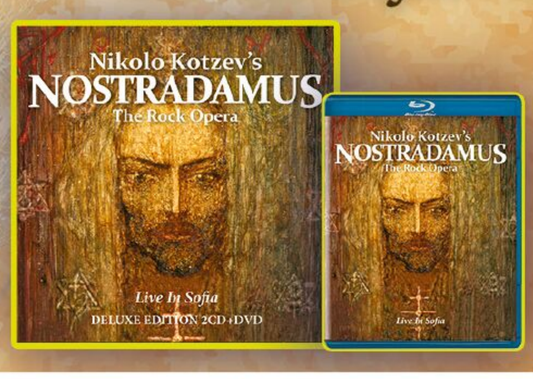

Nikolo Kotzev's NOSTRADAMUS

Out July 19

Virtuoso Nikolo Kotzev returns with a stunning double release, the reissue of the original Rock Opera on Nostradamus (featuring the cream of hard rock singers) alongside its live version (and its cast of 120 musicians!)

Life In Sofia: Deluxe Ed. 2CD+DVD in Digipak, Blu Ray, Digital
The Rock Opera: CD, Digital

The Rock Opera

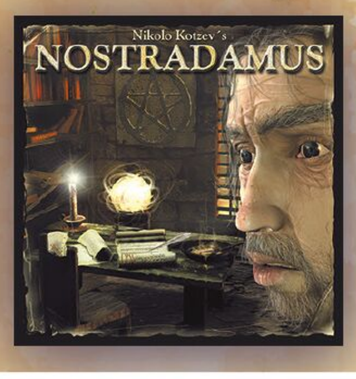

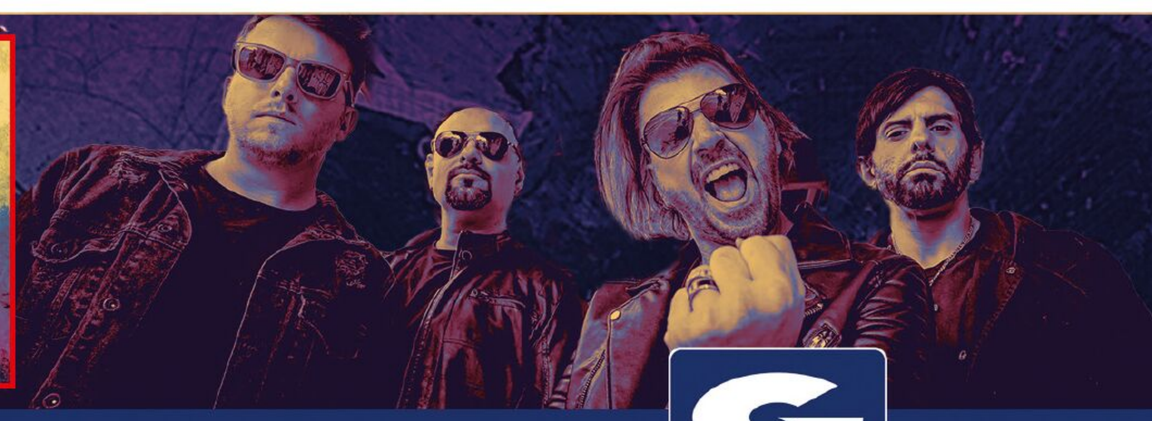

SPEKTRA

HYPNOTIZED

Out July 12

Brazil's SPEKTRA come back with their sophomore album, a symphony of stadium rock melodies and high-energy hard rock vibes.

CD, Digital

FRONTIERS MUSIC SRL
www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

nemis

NEW MUSIC IN SWEDEN

MISSA INTE SVERIGES BÄSTA NYA BAND PÅ SWEDEN ROCK FESTIVAL 2023!

TORSDAG 6 JUNI, PISTONHEAD STAGE

REXORIA

NAZGHOR

CHAINSAW HOLIDAY

SVARTA SANNINGAR

HELLGROVE

We Are To Blame

EBBA & the BERGKVIST FLAT TIRE BAND

ORTAGERS

VILL DU OCKSÅ SPELA PÅ NEMIS?

NEMIS ÄR EN LIVESCEN för band och artister som har studiecirkel hos Studiefrämjandet och som verkligen satsar på musiken. Nemisscener finns på flera festivaler och klubbar i landet.

LÄS MER PÅ **WWW.NEMIS.SE**

LÄS OM BANDEN HÄR!

Studie främjandet

Metal Blade Est 1982
www.metalblade.com ♦ shop.metalblade.de
metalblade metalbladerecords metalbladerecords metalbladerecords
SOUND POLLUTION
© 2024 Metal Blade Records Inc.

BANDIT
ROCK
BE
BANDIT
WELCOME
TO THE
PARTY!
101,9 FM Stockholm - 101,1 FM Uppsala - Webbradio: bandit.se

Rock Hard

OUT NOW!

STEP INTO THE DARKNESS WITH

"THE CRYPT"

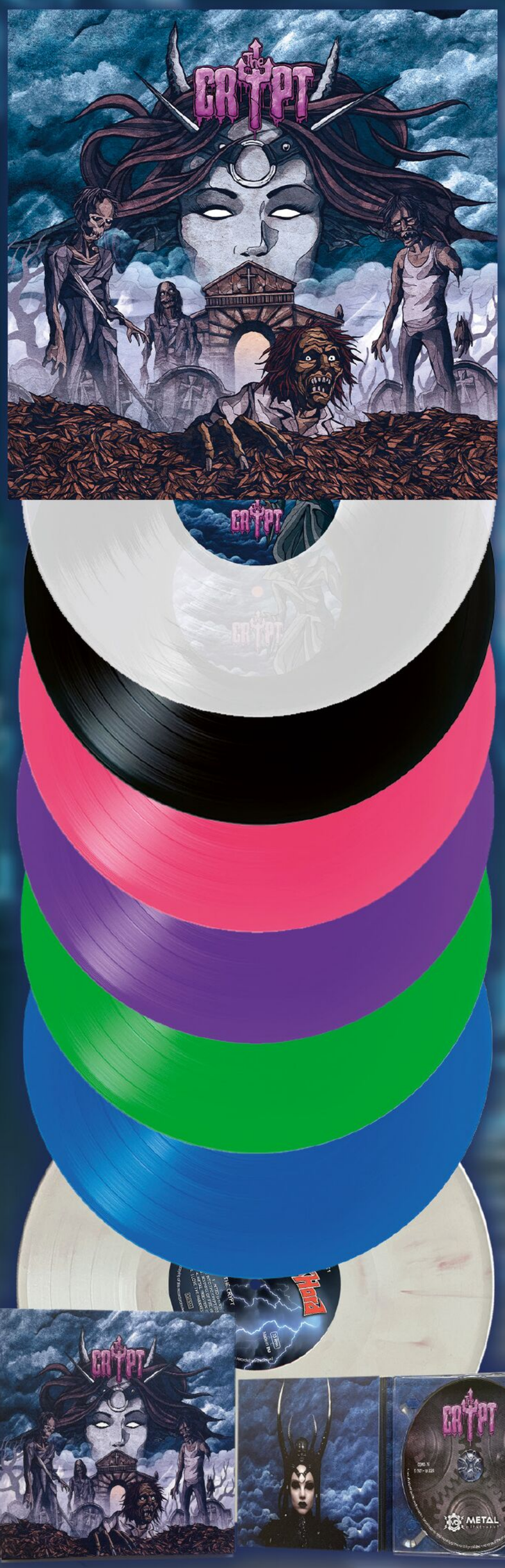

...WHERE ECHOES OF THE NIGHT WHISPER SECRETS...

INTOTHECRYPT.COM

Listen on Spotify | Listen on YouTube Music | Listen on Apple Music | LISTEN ON amazonmusic

LISTEN NOW

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

TRYGG E-HANDEL

☎ 0512-299 50

Sebastian Bach:
Child within the man 2024
CD 166421 ..... **199kr**

Demon:
Invincible 2024
CD 168861 ..... **159kr**

Mötley Crüe: Dogs of war
12" 171255 (Picture/Group) **289kr**
12" 171256 (Picture/Plane) **289kr**
(Release 2024-06-14)

Motörhead:
Väggmonterad flasköppnare
Nr 20127 ..... **499kr**

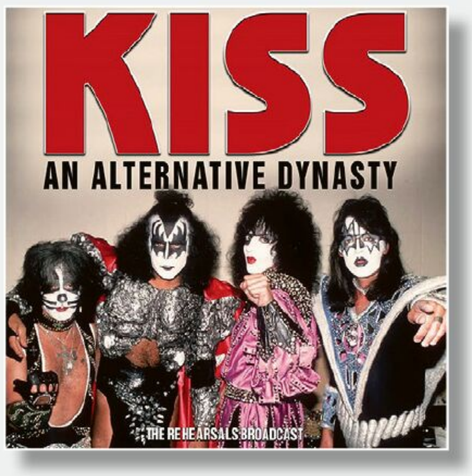

Kiss:
An alternative dynasty
CD 170254 ..... **169kr**

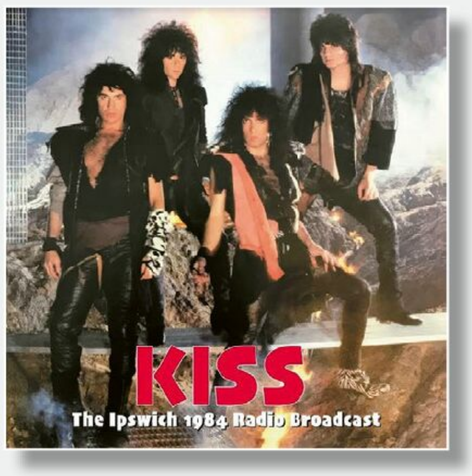

Kiss:
Ipswich 1984 (Radio broadcast)
CD 167062 ..... **159kr**

Lee Aaron:
Tattoo me 2024 (Digi)
CD 164131 ..... **179kr**

Sabaton:
Heroes (Clear violet)
2LP 13243 ..... **489kr**
(Release 2024-07-05)

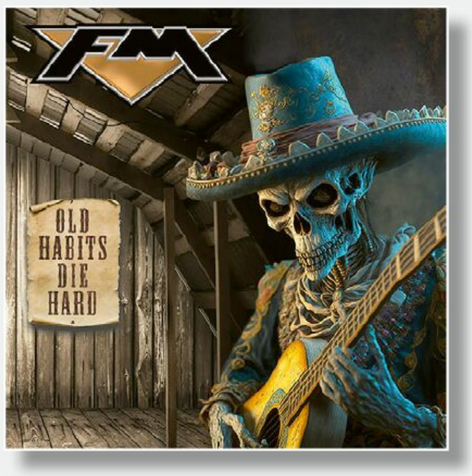

FM:
Old habits die hard 2024
CD 164197 ..... **159kr**

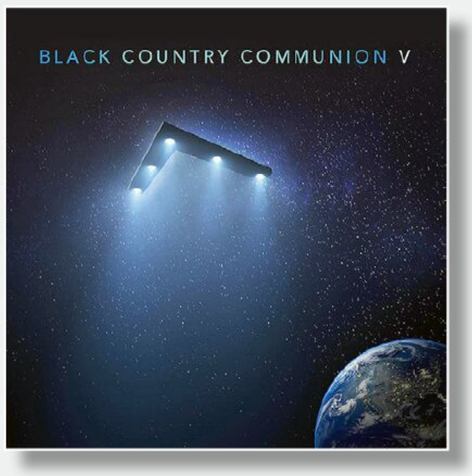

Black Country Communion:
V 2024
CD 12924 ..... **169kr**
2LP 12925 ..... **429kr**
(Release 2024-06-14)

Nestor:
Teenage rebel 2024
CD 13071 ..... **199kr**
LP 13073 ..... **379kr**

New Horizon:
Conquerors 2024
CD 167471 ..... **159kr**
2LP 165628 (Orange marbled) .. **359kr**
(Release 2024-06-14)

Evergrey:
Theories of emptiness 2024
CD 13141 (Digi) **199kr**
LP 13142 ..... **379kr**

Axel Rudi Pell:
Risen symbol 2024
CD 12906 ..... **189kr**
CD 12909 (Digi) **199kr**
LP 12911 (Orange) **359kr**
(Release 2024-06-14)

Bon Jovi:
Forever 2024
CD 166579 ..... **259kr**
LP 166573 ..... **359kr**

Hellbutcher: Hellbutcher 2024
CD 170316 ..... **169kr**
CD+DVD 171583 ..... **199kr**
LP 170313 ..... **279kr**
LP 170314 (Silver) **299kr**
LP 170315 (Ash grey smoke) **299kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

SLÄPP FRAM

DIN INRE ROCKSTJÄRNA

LYSSNA I RADION, MOBILEN,
SMARTA HÖGTALARE OCH ROCKKLASSIKER.SE

ROCK KLASSIKER

BAUER MEDIA

Innehåll

12 Kaipa
13 Batte Out Of Hell
14 Seven Spires
14 Xeneris
16 Atlantic
18 Rotting Christ
19 Vilt
19 Abysmal Winds
20 New Horizon
22 Deep Purple
32 Nightwish
36 Marcel Jacob
44 Portrait
48 Accept Wolf + Accept-Lasse
54 Orden Ogan
56 Stillborn
58 Black Country Communion
62 Axel Rudi Pell
64 Jethro Tull
68 Visions Of Atlantis
70 Darkthrone
74 Kvaen
76 Juryn
77 Recensioner
80 Cobra The Impaler
84 Kryptos
86 Mile
88 My Diligence
90 Nattsjäl
92 Octoploid
94 Sunburst

Extrasidor

Bara för prenumeranter

99 Kissin' Dynamite
100 Alien
104 Hellbutcher
114 Anvil

JAG SAKNAR ORD

JAG SAKNAR nästan ord. Något har hänt de senaste månaderna. Sweden Rock Magazines skivförsäljning till er prenumeranter har formligen exploderat. Vi har funderat mycket kring varför det har skett just nu i år. Vi vet inte helt säkert, men vi tror att det dels beror på att många har insett att vi gör allt vi kan för att komma med erbjudande efter erbjudande som är något lite utöver det vanliga, dels att fler har insett att det gäller att passa på innan det står ”slutsålt”.

JUST DET ÄR en uppenbar risk. Det tog bara några timmar för Black Sabbath-boxen ”Anno domini 1989-1995” att ta slut. Det sista exemplaret av det självbetitlade albumet från Hellbutcher (vars frontman Pelle ”Hellbutcher” Gustafsson porträtteras på hela 10 sidor på detta nummers extrasidor som bara du som prenumererar kan läsa) gick efter prick 18 timmar och 54 minuter till Svedala.

Vi hade planerat att göra reklam för Deep Purples album ”= 1” och medföljande världs-exklusiva signerade artprint i anslutning till detta nummers omslagsartikel med Ian Gillan. Det behövdes inte för det sista av de 400 exemplaren rök nämligen ungefär samtidigt som *förra* numret nådde er prenumeranter. Dessförinnan blev det lapp på luckan när ni var den starkaste bidragande anledningen till att Bruce Dickinson med ”The Mandrake project” fick solokarriärens första albumetta på den riktiga albumtopplistan. Även Slashs album tog slut.

När du läser detta är det inte heller omöjligt att de exklusiva vinylversionerna i upplagor om 500 exemplar av Hammerfalls och Evergreys album har sålt slut.

JAG TROR INTE att du förstår vad detta betyder för oss och våra möjligheter att göra en kvalitativ hårdrockstidning. Vi har de senaste åren sett våra kostnader skena långt mer än inflationen. Papperspriser som stigit med tresiffriga procenttal. Och fraktkostnader som blivit tyngre än ”Epicus doomicus metallicus”. Det låter kanske helt uppåt väggarna, men att skicka en enda tidning från kontoret till kund kostar i dag nästan fyra gånger så mycket som att trycka detta exemplar av tidningen!

Detta är en av flera anledningar till att vi tjatar och tjatar och tjatar om att ”bli prenumerant på Sveriges enda hårdrockstidning”. Det kostar nämligen inte alls lika mycket att en gång i månaden göra massutskick av tidningar till er som är registrerade som prenumeranter.

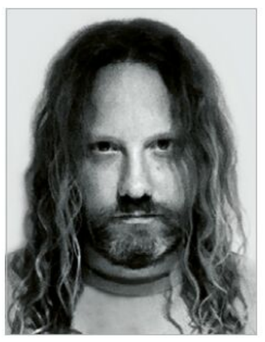

MARTIN CARLSSON
CHEFREDAKTÖR

SKIVFÖRSÄLJNINGEN ger oss välbehövliga intäkter. Och ger oss bättre förutsättningar att kunna fortsätta erbjuda er nya tuffa skivor och givetvis det viktigaste av allt: en hårdrockstidning värd namnet.

Megasupertack från djupet av mitt hårdrockshjärta.

NÄSTA NUMMER

DIGITALT 10 JULI
I BUTIK 17 JULI

Digitalt festivalnummer

Hammerfall och **Powerwolf** pryder omslaget på det extra tjocka numret, Carl Linnaeus snackar med **Gene Simmons** inför Sverigespelningarna, vi avslutar vår **Deep Purple**-trilogi med Ian Paice och det blir intervjuer med bland andra **Mr Big, Dark Tranquillity, Dream Evil, In Aphelion, Blues Pills** och Phil Demmel om **Category 7**.

En stor del av numret vigs åt **Sweden Rock Festival**. Du som prenumererar kan dessutom redan **den 25 juni läsa recensioner av alla konserter** på Sweden Rock Festival i vårt digitala specialnummer.

LÄS DIGITALT SWEDEN ROCK FESTIVAL 2024 SPECIALNUMMER 25 JUNI!

Sweden Rock MAGAZINE

SKANNA QR-KODEN FÖR ATT KOMMA DIREKT TILL VÅR BUTIK!

KÖP TUFFA SKIVOR HOS OSS!

NIGHTWISH 2LP ELLER CD + 2 ST SIGNERADE A4-FOTON

PORTRAIT 2LP ELLER CD + TRÖJA

HAMMERFALL LP ELLER CD + CD-SINGEL + SIGNERAT FOTO

DEEP PURPLE BOX ELLER 2LP ELLER CD + SIGNERAT ARTPRINT

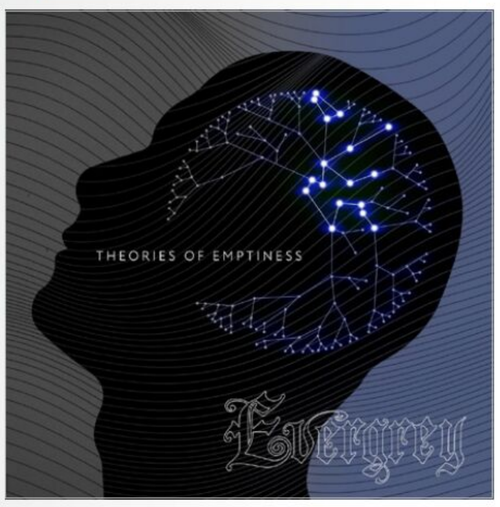

EVERGREY LP + SIGNERAT ARTPRINT

POWERWOLF LP ELLER CD + SIGNERAT A4-FOTO

SLASH 2LP ELLER CD + SIGNERAT A4-FOTO

ACCEPT LP ELLER CD + SIGNERAT A4-FOTO

PAIN LP ELLER CD + SIGNERAT A4-FOTO

AMERIKAN KAOS LP + EXKLUSIVT PLEKTRUM

HELLBUTCHER LP + SIGNERAT A4-FOTO

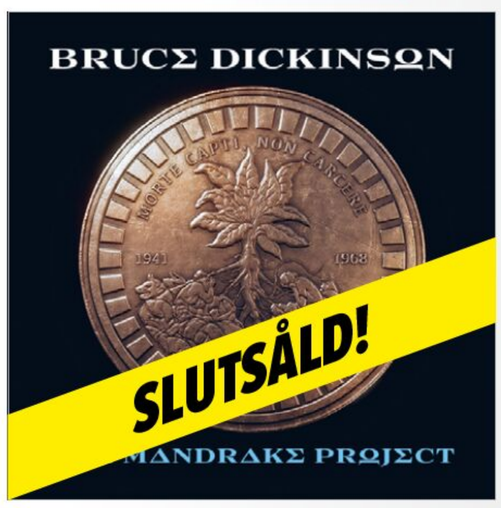

BRUCE DICKINSON 2LP ELLER CD + SIGNERAT A4-FOTO

BLACK SABBATH BOX + SIGNERAT A4-FOTO

LUCIFER LP + UNIK POSTER

SAXON LP + SIGNERAT A4-FOTO

ÄNNU FLER TUFFA SKIVOR OCH MERCH I VÅR BUTIK!

Tillgänglighet gäller med reservation för ändringar

Bara du som är prenumerant på Sveriges enda hårdrockstidning kan köpa våra exklusiva skivor med signerade foton och andra roliga extraprylar!

www.swedenrockmagazine.com

Sweden Rock MAGAZINE

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Kundtjänst

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-15)
Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrockmagazine.com/hantera

Redaktion

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0456 – 704 80)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Marcel Anders, Tony Balogh, Anders Bartonek, Daniel Berg, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Sandy Fännfors, Ola Heiwe Gränshagen, Jörgen Holmstedt, David Jannati, Erik Johansson, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Anders Lundquist, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Adam Westlund De La Torre, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Lars Willfors, Zendt, Sebastian Zweiniger

Omslag

Deep Purple (Foto **George Chin/IconicPix**)
Nightwish (Foto **Tim Tronckoe**)

TRYCK: Reflekt
DISTRIBUTION: Tidsam, Listo
ISSN 1650-805X

Utöver keyboardisten och sångaren Hans Lundin består Kaipa av sångaren Patrik Lundström, sångerskan Aleena Gibson, gitarristen Per Nilsson, basisten Jonas Reingold och trummisen Darby Todd.

Kaipa

Inför förra albumet ”Urskog” (2022) bytte Kaipa trummis. Darby Todd kom in i Morgan Ågrens ställe och nu släpps ”Sommargryningsljus”. Vad nytt har hänt den här gången?

– Vi hade mycket kul när Kaipa version två kom igång med albumet ”Notes from the past” år 2002, svarar keyboardisten, sångaren och kompositören Hans Lundin. Sedan blev det slitningar mellan mig och gitarristen Roine Stolt (Flower Kings), vilket ledde till att han slutade i bandet och Per Nilsson (Scar Symmetry) kom in, med start på ”Angling feelings” 2007. Då inleddes version tre och sedan dess tycker jag att vi bara har blivit bättre. ”Urskog” kändes som vårt allra bästa album, men då var Darby helt ny så vi ville göra mer. Som svar på din fråga, har jag involverat Fredrik Lindqvist (Ritual) mer på flöjt liksom Olof Åslund på saxofon. Jag jobbade med Olof på min soloskiva ”Houses” 1989 och så sprang jag på honom på stan i Uppsala. Han frågade om jag inte behövde någon sax och så satt jag i studion och kom på ställen där sax skulle passa. Sedan har vi violinisten Elin Rubinsztein som varit med på alla plattor sedan ”In the wake of evolution” 2010, så hon börjar känna sig som en fast medlem. Det mesta spelas in i min hemmastudio, men Patrik Lundström (Ritual) sjunger in sina grejor i en garderob hemma i Örebro. Han får bara göra det vissa tider, för annars klagar grannarna! Darby har sina trummor uppmickade och klara där hemma och Jonas Reingold (Karmakanic) spelar in bas på sin laptop under turnéerna med Steve Hackett.

En av låtarna heter ”Chased by wolves and burned by the sun”. Bygger texten på en verklig händelse?

– Många klagar på att jag inte sjunger i Kaipa längre, men det är inte sant. Förutom låten du nämner sjunger jag andra versen i ”Like thousand dawns”. På skivan ”Children of the sounds” (2017) sjunger jag ”Like a serpentine” som är inspirerad av mina cykelturer runt Uppsala och på ”Sattyg” (2014) sjunger jag ”Screwed-upness”, så nog sjunger jag på skivorna! Om jag blivit jagad av vargar? På sätt och vis känslomässigt. Den handlar om att ligga och försöka sova och så får man en melodisnutt i huvudet och får svårt att koppla av. Allt snabbare melodier rusar genom hjärnan. Jag vill egentligen inte kommentera mina texter, även om journalister ofta ber mig göra det. Ta ”On the edge of new horizons”, exempelvis. Flera har kontaktat mig och tackat från djupet av sina hjärtan för det stöd låten har gett dem genom plågsamma cancerbehandlingar. Så hade det ju inte blivit om jag förklarat att låten egentligen handlar om ditten och datten.

Du firar nu 60 år som musiker. Finns det några speciella instrument som du har behållit från Kaipas första glansdagar på 70-talet?

– Jag har behållit min Hammondorgel med sitt Lesliekabinett. Men jag använder inte orgeln längre, för det finns minst lika bra Hammondljud i datorn. Sedan har jag kvar en Yamaha C60, ett instrument som användes av bandet UK på deras debutplatta, som var en wow-upplevelse för alla. Den kostade 55 000 kronor, vilket var en förmögenhet på den tiden. Jag la alla mina pengar på olika keyboards. Instrumenten gick igenom en revolution på 70-talet.

Vad har du fått för erbjudanden att spela live?

– I början, när vi skakat liv i namnet Kaipa på nytt, fick jag en massa förfrågningar från olika festivaler men det tog slut när arrangörerna fattade att dagens Kaipa är ett rent studioprojekt. Nu när Kaipas 70-talsmusik blivit het igen tror folk att vi reste runt med massor av råddare, men sanningen är att vi var diversearbetare. Vi var musiker, råddare, bokare, bussmekaniker… Det skapade en unik upplevelse, som jag och de andra skulle kunna ägna en hel helg åt att minnas. Skulle jag spela live idag skulle det krävas tre gitarrister och tre keyboardister och en uppsättning extrakeyboards ifall de första ballar ur. Jag är ju perfektionist, så det kommer aldrig att hända. Förutom det faktum att jag *inte vill*! Jag är 76 år gammal och turnerande är till för unga och friska musiker. Jag tycker att folk kan vara glada åt det vi gör i studion.

DANIEL REICHBERG

Progressiv rock

Batte out of hell

Åh, det är mitt favoritband! Jag har alla deras skivor!”

Nä... det har du inte.

Än idag har jag inte ens alla skivor med Iron Maiden trots att det står ett par hundra ex av bandets alster i min samling. När folk säger att de har *alla* skivor med ett band menar de vanligtvis alla studioalbum. Men jag menar alla olika singlar, maxisinglar och specialutgåvor. Det är *alla*. Man kan lägga till pressar också men då är man ute på djupt, dyrt vatten. Det låter analt. Men seriöst. Om det är ens *favoritband* bör man väl åtminstone ha deras skivor.

När ”Star wars” kom på bio 1977 började den som episod IV. Detta gav upphov till spekulationer i min bekantskapskrets. Fanns det tre filmer till? En kompis påstod att det fanns det. I USA. Jag hade ingen anledning att misstro detta utan accepterade att jag levde i utkanten av världen där man fick hålla till godo med spillror av populärkultur. Detta befästes av den censur som nästan samtlig skräckfilm genomgick förr innan den gick upp på bio eller kom på vhs i lilla Sverige. Om scener hade blivit bortklippta fanns det med andra ord flera minuter som inte visades här. Vissa filmer gick inte ens att få tag på lagligt i vår del av världen. I Sverige fick man nöja sig med ”Motorsågsmassakern” utan motorsågsscener när den 1994 släpptes ut på marknaden 20 år efter premiären. Det är så dumt att man knappt kan förstå hur de tänkte. Ingen kan väl ha tryckt in en vhs-kassett med nämnda film i videobandspelaren för att sedan bli kränkt av att det som visades i rutan var en massaker med motorsåg.

> ”Jag frös till is med en Iron Maiden-maxisingel i varje hand”

I 80-talets mitt hamnade jag och en polare hemma hos en av områdets äldre killar. Vi var nog tolv år och han 15. Han hade erbjudit oss att billigt få köpa alla glas- och stenkulor han vuxit ifrån. Medan han rasslade ner sina kulor i en soppåse bläddrade jag nyfiket igenom hans Iron Maiden-samling. Debutalbumet, ”Killers”, ”The number of the beast” och... ”The number of the beast”... igen med annat omslag. Och en skiva som hette ”Run to the hills”. Jag fattade inte vad jag höll i händerna. Jag var helt obekant med begreppet maxisingel. Han hade lp-stora skivor med omslag som jag aldrig sett. Jag avbröt tonårskillen i hans kulpackande.

”Vad... vad är det här?”

Jag höll fram ”Run to the hills”-skivan. ”Den är från USA”, sa han lite kaxigt.

”Det finns massor av Iron Maiden-skivor där som aldrig kommer till Sverige.”

Idag vet jag att hans information var felaktig. Dessa maxisinglar är pressade i Europa men det är inte viktigt för historien. De var initialt inte för den svenska marknaden. Informationen om att det fanns skivor med mitt favoritband Iron Maiden som jag aldrig sett nådde mig som en kalldusch. Jag frös till is med en maxisingel i varje hand. Jag sket plötsligt i kulorna som vi skulle ut och kasta på gården. På vägen ner i trappen från lägenheten gick sopsäcken med kulorna såklart sönder. Många hundra kulor i olika kulörer studsade nerför trapporna och ett vitt brus fyllde mina öron. I detta oljud kunde jag bara tänka på att Iron Maiden hade gjort skivor som jag inte hade tillgång till. Ljudet av studsande kulor matchade ångesten som hade infunnit sig i mitt inre av den förbannade orättvisan att jag fötts i lilla Sverige.

Jag tror att det var här som fröet till mitt skivsamlande såddes. Min fascination för maxisinglar föddes definitivt här. Stora påkostade omslag med exklusiva bilder och låtar. Fullstora vinyler med bara ett par spår. Massor av outnyttjad svart vinyl utan ljud. Lite som om ”Motorsågsmassakern” hade släppts med alla scener som *inte* innehöll massaker bortklippta.

Jag försöker fortfarande komplettera min Iron Maiden-samling. För varje annorlunda utgåva som jag spårar upp verkar det finnas två till jag aldrig hört talas om. Det tar aldrig slut. Men jag måste dock ha dem allihop. Endast när skivsamlingen är komplett kommer ljudet av 500 kulor som rasande studsar nerför marmortrappor att upphöra. Dessutom skulle jag behöva ägna min WASP-samling lite mer tid istället. Där är det hålrummet av den konsert som jag missade i Stockholm hösten 1984 som måste fyllas.

FOTO JOHANNA RAMSTEDT

SEBASTIAN ”BATTE” RAMSTEDT

Gitarrist i Necrophobic, frontfigur i In Aphelion och känd från Nifelheim och Black Trip

Batte har själv designat tröjan som du som prenumerant kan köpa för 129 kr + frakt på www.swedenrockmagazine.com

Nyheter

Robin George, soloartist och gitarrist med ett förflutet hos Magnum, Phil Lynott, Glenn Hughes, Robert Plant och David Byron, avled den 26 april efter en lång tids sjukdom. Han blev 68 år.

Steve Albini, producent med bland andra Nirvana, Page/Plant, Cheap Trick, Neurosis och High On Fire på meritlistan, avled av en hjärtattack den 7 maj. Han blev 61 år.

Tomas Viator, trummis känd från Disincarnate och Acid Bath, avled den 7 maj i hjärtsjukdom. Han blev 55 år.

Dennis Thompson, trummis och siste kvarlevande originalmedlem i MC5, avled den 9 maj i sviterna efter en hjärtattack. Han blev 75 år.

Evergreys trummis Jonas Ekdahl har lämnat bandet på grund av turnétrötthet. Han kommer dock att fortsätta skriva musik och arbeta i studion med bandet. Trummar nu gör norrmannen Simen Sandens.

DAD släpper trettonde studioalbumet ”Speed of darkness” den 4 oktober.

Aldo Nova spelar på Time To Rock och arbetar på sitt första nyskrivna studioalbum sedan 1997, tänkt att gå i samma stil som AOR-historiska debuten ”Aldo Nova” (1982).

Darkane har tappat sångaren Lawrence Mackrory.

Mötley Crüe är aktuella med singeln ”Dogs of war”, en av tre låtar inspelade under samma session och bandets första inspelade musik med gitarristen John 5. Något nytt album är inte planerat.

Lillasyster splittras efter turnén för just avslutade sjunde albumet ”Tack och förlåt”.

Testament har påbörjat inspelningen av sitt fjortonde studioalbum.

Guns N’ Roses ”försöker” för närvarande jobba på ett nytt album, enligt gitarristen Slash.

Firehouse har befordrat sångaren Nate Peck till officiell medlem. Peck har sedan oktober 2023 vikarierat för sjuklige och nyligen avlidne CJ Snare.

Body Counts åttonde album får titeln ”Merciless” och föregås av aktuella singeln ”Psychopath”.

Steve Perry har nytt skivkontrakt och bereder sig att gå in i studion och spela in uppföljaren till 2018 års ”Traces.” Perry är i nuet aktuell som gästsångare på Effects cover av Journeys ”It could have been you”.

Marty Friedmans självbiografi ”Dreaming Japanese” släpps i december.

Dirkschneider, med Udo Dirkschneider och Peter Baltes, ska under 2025 spela Accepts album ”Balls to the wall” i dess helhet på turné.

Bruce Dickinson har nu en ledande roll i föreningen för restaurerandet av det hus där hans idol, poeten och konstnären William Blake, bodde i början av 1800-talet. Förhoppningen är att ha huset redo för besökare till 2027 och 200-årsdagen av Blakes död.

Winery Dogs läggs tills vidare på is på grund av trummisen Mike Portnoys återkomst till Dream Theater.

Masters Of Reality har släppt sin första nyskrivna låt på 15 år, ”Sugar.” När eller om ett nytt album blir aktuellt är ännu oklart.

Seven Spires

Du har sagt att du befann dig i ett gapande hål vid två tillfällen under tillkomsten av det nya albumet ”A fortress called home”. Handlade det om rena depressioner?

– Ja, det kan man säga, säger sångerskan Adrienne Cowan. Jag gillar inte att använda ordet ”depression” för det har blivit så urvattnat, men jag kunde knappt ta mig ur sängen. Låtarna är ganska mörka och råa. Mot slutet av vissa sessioner var jag helt dränerad. Det hade skett ett dödsfall i familjen när jag la sången och sorgen sipprade in i hur jag sjöng. Ibland var det som när man gråter och det känns som att man har halsen i munnen.

Du pendlar mellan skönsång och growl. Vilket parti var mest utmanande att få till?

– Refrängen i ”Love’s souvenir” var svår, eftersom den är så hög. Den kräver mycket teknik plus att det är en känslomässigt tuff låt.

Den har en jazzig känsla.

– När jag mådde som sämst lyssnat jag mycket på Leprous och tog några stämningsfulla ackord på pianot. Det brukar fungera som meditation för mig. Om jag känner något väldigt starkt kan jag hitta ackorden som matchar hur jag mår. Det kändes som att jag inte hade något mer att säga i livet, men det hade jag. Jag har inte hållit käften sedan dess, haha!

Er trummis Chris Dovas hoppade av förra året till förmån för Testament. Hur upprörda var ni över att de snodde honom?

– Vi var superglada för hans skull, försäkrar gitarristen Jack Kosto. Vi uppmuntrade honom när han genom kontakter fick chansen att provspela för dem. Testament har varit hans favoritband sedan han var liten. Sedan är det så klart synd att han inte kan vara med i båda banden. När Testament var tvungna att ställa in några spelningar kunde han spela in ”A fortress called home” med oss. Det var tur, annars hade skivan blivit framflyttad medan vi letade efter trummis. Chris är även med i videon till ”Almosttown”.

Jack, finns det någon anledning till att du spelar med handen ovanför greppbrädan i videon, utöver att det ser coolt ut?

– Det är en grej jag stal från Michael Angelo Batio. Han är en fantastisk shredder, min största influens. När jag står på scen eller spelar in videor gör jag den grejen i partier som är enkla och repetitiva. Det ser coolt ut, men det är också ett sätt att ha kul med ett enkelt parti.

CARL LINNAEUS

Symfonisk metal från USA

FOTO **DOĞA SOMER**

Xeneris

Ditt tidigare band Kalidia somnade in hösten 2022. Vad hände?

– Vår sångerska Nicoletta Rosellini bestämde att vi skulle lägga ner bandet, säger gitarristen Federico Paolini. Jag vet inte varför. Det fanns en del friktion, men jag trodde att det var okej. Det gick bra för oss och vi hade spelat in vår tredje platta när hon satte stopp för allt och sa att vi inte fick fortsätta utan henne. Det var inget jag kunde göra, men jag och basisten Roberto Donati bestämde oss för att fortsätta. Vi hade tur som kunde sätta ihop ett nytt band och bilda Xeneris ganska fort. Vårt bandnamn är hämtat från storyn om fågel Fenix och så är även debutalbumets titelspår ”Eternal rising”. Det är en lämplig titel, eftersom den syftar på min och Robertos musikaliska återuppståndelse.

Andra halvan av Kalidia bildade Alterium, som släppte sin albumdebut i mars. Hur tycker du att Alterium skiljer sig från Xeneris?

– Vi ligger nog närmre hur Kalidia lät, eftersom alla riff skrevs av mig. På sätt och vis påminner Xeneris en hel del om Kalidia, det som är annorlunda är att vi har lagt oss till med vissa progressiva inslag. Musiken till fem av låtarna härstammar från Kalidia, men vi har så klart gjort om sångmelodierna för att passa vår nya sångerska Maryan. Hon har bidragit med ett annat stuk eftersom hennes röst är väldigt mångsidig.

Var det en självklarhet för dig att fortsätta jobba med en kvinna vid mikrofonen?

– Personligen gillar jag den här typen av metal med kvinnosång. Jag uppskattar också den manliga rösten och vi funderade kort på att ta in en sådan i bandet. Men när vi hittade Maryan slutade vi leta. Hon passar perfekt in. Jag hittade henne på Facebook där hon sjungit in en cover på Dream Theaters ”Through her eyes”. De är ett av mina favoritband och jag blev mäkta imponerad.

Er trummis Stefano Livieri är 20 år yngre än dig. Är du som en fadersfigur för honom?

– Ibland känner vi andra oss gamla när han pratar om saker som Tiktok. Han hör definitivt till den yngre generationen, men vi kommer bra överens. Hans närvaro har gjort oss yngre. Det var vår producent Lars Rettkowitz som föreslog honom. Lars är gitarrist i Freedom Call och Stefano känner alla i det bandet och fick till och med chansen att lira en låt med dem live när han fyllde 17 för två år sedan.

CARL LINNAEUS

Symfonisk power metal från Italien

FOTO **MANUEL MOGGIO PHOTOGRAPHY**

MAXIMALT MED METAL.

Trumljud, grooves, presets för mastring, gitarr och bas samt mycket mer. Kolla in vår samling av metalrelaterade produkter idag på www.toontrack.com/metal.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

Atlantic består av keyboardisten Tim Bristow, trummisen Mark Pullin, basisten Julian D Hill, gitarristen Nick Burr, gitarristen och keyboardisten Simon Jewell-Harrison och sångaren Mark Grimmett.

Atlantic

Atlantics debut ”Power” från 1994 är ett av 90-talets stora kultalbum inom AOR. Men bandet bara kom och försvann och först nu, 30 år senare, släpps uppföljaren ”Another world”.

– ”Another world” var inte tänkt som ett Atlantic-album förrän för 18 månader sedan, säger gitarristen, keyboardisten och huvudmannen Simon Jewell-Harrison. Jag skrev låtar med sångaren Mark Grimmett, Steve Grimmetts bror, och det var han som sa: ”Det här låter AOR och det låter som Atlantic.” Jag var först skeptisk, för man vill inte göra något nytt som bara är en parodi på något man gjort förut. Men i mitten av 2022 lyssnade jag igen och sa: ”Det *kan* det vara, om vi avslutar på rätt sätt.”

Hur såg din karriär ut fram till att du gjorde ”Power”?

– Jag var en spökskrivare. Jag togs in av stora skivbolag av artister med stora förlagsavtal som fått slut på idéer och hjälpte dem i tysthet att göra skivor. Jag hade även egna projekt, Stranger och Wisht, som låg mer åt Whitesnake-hållet. Vad jag verkligen älskade var dock AOR och från slutet av 80-talet ville ingen längre kontraktera sådan musik. Men jag hade en önskan att bara en enda gång få göra en sådan platta, så då gjorde vi det. Tanken var aldrig att Atlantic skulle bli ett fast band.

Hur kände du musikerna som medverkar på ”Power”?

– Jag jobbade i en studio som hette Old Smithy i Worcestershire och träffade sångaren Phil Bates när han kom in för att sjunga en jingel. I det läget höll jag redan på att lägga grundspår och det slutade med att vi skrev en del av musiken tillsammans. Andy Duncan var Simple Minds livetrummis och kom via rekommendation. Resten var lokala men bra musiker.

Hur fick ni skivan utgiven överhuvudtaget?

– Det var inte lätt! Jag hade jobbat för ett Londonbolag vid namn Total där en av direktörerna var stort rockfan. Jag spelade upp ett par låtar från plattan och sa: ”Vad sägs om att ge ut det här?” Han sa ”jag vet inte”, jag sa ”åh, kom igen nu” och han sa ”nåja, kör till”. Till slut sa han ändå ”du, vi kan inte göra detta”, men han hjälpte oss in på Music For Nations, på Bellaphon i Tyskland och Pony Canyon i Japan. Så vi fick vår världsrelease, men vägen dit var rejält krokig.

Plattan var så osannolikt otidsenlig att den automatiskt väckte reaktion.

– Ja, och faktiskt en rätt bra sådan. Inte hos kritikerna, men skivan fann sin nisch och för det är jag mycket tacksam. Tyskland var mycket snällt, Sverige var mycket snällt och Grekland blev som tokigt. Vi borde ha gjort många fler gig. Men nya projekt dök upp och skivbolaget sa tydligt ifrån att vi inte skulle få mycket pengar, någon video eller något turnéstöd. Och det var bara i Europa de gjorde något alls för oss, i England gjordes ingenting.

Vilken låt på ”Another world” har mest minnesvärd förhistoria?

– Allihop! Plattan handlar i princip om en relation jag hade för tre till fem år sedan som dog en mycket otrevlig död. De muntraste låtarna härstammar i regel från början av förhållandet, ”japp, detta är grejen”-perioden. På ”Dream about you” var jag som mest nere, en uppenbart sarkastisk återblick. Att skriva låtarna var ett sätt att fördriva spökena, och jag gillar dem alla hur konstigt det än kan låta.

Vet personen ifråga vad texterna handlar om?

– Nej, skojar du? I så fall vore jag redan död, haha! Men hon *lär* få veta, förstås.

Är Atlantic tillbaka för att stanna denna gång?

– Ja! Vi ska ut och spela live och göra minst ett och kanske rentav två album till. Jag börjar skriva på det i oktober.

Storbritannien ligger förstås i Atlanten, men var namnet Atlantic tänkt att inge USA-associationer?

– Jag ska berätta något som inte många känner till. Bandet hette först PAF, som i en gitarrmikrofon. När Radio One i Storbritannien frågade vad namnet betydde svarade jag ”Pissed And Fat”, fast det fick jag inte säga i etern. Inför skivsläppet sa plötsligt Bellaphon i Tyskland ”vi gillar inte namnet PAF, vi vill kalla er något annat. Något med transatlantisk vibb vore toppen”. Jag sa ”all right, vad sägs om Atlantic?” och där hade vi namnet.

ERIK THOMPSON

Återvändande brittisk kult-AOR

”Plattan handlar om en relation jag hade för tre till fem år sedan som dog en mycket otrevlig död”

BON JOVI FOREVER

NYTT ALBUM UTE NU

Rotting Christ består av basisten Kostas Spades, sångaren och gitarristen Sakis Tolis, trummisen Themis Tolis och gitarristen Kostis Foukarakis.

Rotting Christ

Efter nästan 40 år lyckas bandnamnet fortfarande väcka känslor, trots att **Rotting Christ** har slutat att vara extrema. Det lämnar de till den yngre generationen. Nu handlar det om melodier.

Är det svårt att välja mellan alla antika monument när man ska ta bandbilder i Grekland?

– Ja, det är väldigt svårt eftersom det finns så otroligt många, säger sångaren och gitarristen Sakis Tolis. Den här gången valde vi världens mittpunkt enligt den antika grekiska filosofin, Delphi. Det visar vår identitet och passade bra med titeln på vårt nya album, ”Προ Χριστου (Pro Xristou)”, som betyder före Kristus och som utgår från de mer antika civilisationerna.

Blir du inspirerad av sådana platser?

– Absolut. Det finns en energi där, men jag inspirerades också av att besöka andra antika monument runtom i framförallt Europa. Var jag än befann mig såg jag nämligen kyrkor byggda ovanpå dessa monument. ”Vad fan är det här?” Det fanns en civilisation i Europa före kristendomen, så det fick mig att börja forska i vad som existerade tidigare. Det fanns ett hedniskt Europa med andra värderingar och det blev konceptet på plattan.

Vad är det för värderingar du sjunger om i låten ”Like father, like son”?

– Mänskligheten har gått vilse. Familjevärderingar har nästan helt försvunnit, särskilt de mellan fäder och barn. De är inte baserade på förhållanden längre. Så jag ville prova på något nytt den här gången och inte bara skriva om Satan. Det är okej att göra det. Jag vet mycket om ämnet, men jag ville skriva något lite mer esoteriskt och självfullt.

Vad utgör förhållandet mellan fäder och barn idag, menar du?

– Skolan har fått ta över och ingen bryr sig. Ingen har *tid* att bry sig. När jag kan försöker jag föra över mina värderingar till nästa generation så att de kan få uppleva en bättre värld. Ärlighet och respekt är viktigast och att vara sann mot sig själv.

Är det svårt som förälder att hinna med det här i dagens samhälle?

– Det är väldigt svårt eftersom den nya världen vi lever i inte baseras på riktiga förhållanden. Det handlar bara om makt, pengar och all sådan skit. Jag försöker lära mina döttrar genom handling, inte ord, även om de säkert mest kommer att be mig dra åt helvete och säga att jag låter som ett gubbskrälle. Men om de ser en vara ärlig kommer de att vara ärliga också. Om de ser att man respekterar något, kommer de att respektera det också. Genom att handla rätt och ärligt kommer nästa generation att återfå värderingar som har försvunnit de senaste årtionden.

Med tanke på albumets tema, försvann dessa värderingar när kristendomen erövrade Europa?

– Ja. Alla länder hade en rik historia som bara försvann. Europa förlorade sin integritet och jag gillar

”Jag ville prova på något nytt den här gången och inte bara skriva om Satan. Det är okej att göra det”

FOTO CHANTIK PHOTOGRAPHY

inte vart det är på väg. Jag tycker om naturen och riktiga förhållanden, men allt handlar som sagt om makt och pengar. Jag kan inte förändra något genom min musik, men kanske kan det hjälpa människor att föreställa sig något annat ibland.

I en intervju på nyhetssajten Blabbermouth beskriver du ”Προ Χριστου (Pro Xristou)” som helt annorlunda än föregångaren ”The heretics” från 2019. I vilket avseende?

– Det är inte *så* annorlunda. Min engelska är inte så bra och framförallt amerikaner missförstår ofta, men visst är det annorlunda. Jag är låtskrivaren, så varje album med Rotting Christ är jag. De reflekterar min personlighet och jag vill alltid utvecklas. Jag nöjer mig inte med det jag har gjort, utan vill alltid leta upp något nytt och just den här skivan är inte extrem. Det är ett mer melodibaserat, episkt heavy metal-album än våra fyra senaste plattor.

Varför blev det så?

– Jag kan ha varit deprimerad under pandemin. Jag tillbringade väldigt mycket tid med mig själv, så det blev något mycket mer ärligt. Vi heter fortfarande Rotting Christ och vi har vår historia, men det handlar inte om att vara så extrem som möjligt längre. Jag är 52 år nu och det hade inte varit uppriktigt att bjuda på något jag inte gör så bra längre.

Menar du att du är för gammal för att spela snabbt?

– Nä, men jag kan inte stå för det längre. Jag hade kunnat låtsas, som vissa band gör, men vi är helt enkelt inte extrema längre. Vi är gamla nu. Låt ungdomarna sköta det där. Istället kan vi erbjuda något de inte kan, visdom. Det är mitt främsta vapen numera. Låt oss föra vidare de värderingar och den visdom de inte känner till.

Men ni har gjort mindre hårda plattor förut. Kan det bli mer extremt igen längre fram?

– Jag försökte fortfarande att hitta mig själv då. Nu vet jag vem jag är. Jag har gått genom medelålderskrisen, men vem vet? Kanske, kanske inte. Efter 52 år på den här jorden vet jag egentligen bara en sak, att jag inte vet någonting.

Är du mindre förbannad idag?

– Ja, det är jag definitivt. Jag har som sagt insett att jag inte kan förändra världen, bara mig själv.

Har du det då?

– Jag är ju mindre förbannad, skrattar han. Jag följer alltid politiska händelser men hänger inte upp mig på det på samma sätt. Förstår du? Fokusera på dig själv och om du har tur får du med dig några personer på tåget, men inte med ord utan handling.

2018 arresterades du och din bror, Rotting Christs trummis Themis Tolis, i Georgien misstänkta för att vara satanistiska terrorister. Året efter ställdes en konsert i ert hemland in. Förvånar det dig att ni fortfarande censureras?

– Tro inte att så många har ändrat åsikt och utvecklats. Tvärtom, jag har en dålig känsla av att världen har blivit mer konservativ och att yttrandefriheten kommer att inskränkas. Kanske för att västvärlden håller på att förlora. Jag vet inte, men vad fan, det är 2024 och det finns fortfarande censur. Det finns fortfarande folk som störs av vårt namn. Varför bryr ni er? Jesus finns inte. Vem är han? Vem är Allah? Jag skiter i dem. Jag bryr mig bara om verkliga människor, verkliga förhållanden och verkliga värderingar. Ingen kan säga till mig vad jag ska göra. Jag vill förstås inte dö, men jag är inte rädd för det. All religion är baserad på rädsla för döden. Om vi kan frigöra oss från den känslan kommer vi att känna oss friare.

När upplevde du senast censur?

– För två dagar sedan här i Grekland, när jag skulle spela med mitt soloprojekt. Någon lokal ”påve” hade åsikter. För 20 år sedan hade jag en bild av att vi skulle leva i en friare värld idag, men istället pågår det ett krig mellan olika civilisationer.

SIMON LUNDH

Grekiska black metal-legendarer

Vilt

Vad har Vilt på gång?

– Det 14 juni släpper vi sexspårs-ep:n ”…To mourn the death of a stranger”, säger basisten Casper Nilsson. Därefter följer ett par singlar. Vi jobbar under tiden på en fullängdare. Och i sommar blir det livespelningar.

Berätta om bandets framväxt!

– Vi började 2017, men tog en paus 2019-2020. När vi kom tillbaka bestämde vi oss för att köra fullt ut och i samband med det fick vi en delvis ny sättning.

– Förra året hade vi vikt för att spela in ett album, säger gitarristen Conrad Nilsson. Sedan ramlade det in spelningar och 2023 blev i stället det år då vi spelade ute mest!

– I slutet av förra året började vi också förhandla med skivbolaget Gain, som vi skrev kontrakt med, säger Casper. Vi kom fram till att vi skulle göra ett nysläpp av några låtar, grädda albumet lite till och släppa en ep under tiden.

Ni är från Linköping. Är det bra eller dåligt att komma från samma stad som Ghost?

– Jag tycker att det är bra, säger Casper. Om folk undrar varifrån man kommer är det enkelt att kunna säga ”från samma stad som Ghost”. Jag gillar att de rör sig i ”mellanlandet”, det är coolt. Jag har jobbat med några tidigare medlemmar och har även deras logga intatuerad.

– Nästan alla som håller på med musik i Linköping har spelat med eller känner någon som varit med i Ghost, säger Conrad. Det är lätt att glömma hur stora de faktiskt är ute i världen!

Vilken är Vilts största styrka?

– Att vi bryr oss väldigt mycket om det vi skriver och ser en vits med att lägga ner mycket tid på det, säger Casper. Kvalitet utan att göra avkall på känslan. Medryckande riff utan att döda det hårda.

– Vi lägger ner mycket tid på att partierna ska gå att komma ihåg och har starka influenser från 80-talets riff-drivna thrash, säger Conrad. Men vi gillar också melodier, som hos Iron Maiden. Ett tag kändes det som om man var tvungen att välja, vilket var lite frustrerande. Varför ska man behöva undvika melodier som går att komma ihåg för att vara ”true”? Vi är melodisk death metal, men vi är andra saker också. Som huvudsaklig låtskrivare strävar jag efter att utveckla både låtarna och musicerandet.

– Modern metal är huvudsakligen ganska trist, säger Casper. De har mest ”mölj” på gitarrerna och vevar på. Vi tänker mer: ”bring back the riff!”

ANDERS LUNDQUIST

Melodisk death metal möter thrash

Abysmal Winds

När jag lyssnar på Abysmal Winds känns det som death metal utan onödigt tjafs.

– Det kan det nog ligga någonting i och vi kör även ganska korta låtar, säger gitarristen Anders ”A Nekromonger” Pers. Egentligen började projektet när vi hade två låtar som inte passade till något av våra andra band. Jag och trummisen Nicklas ”Gaddur” Mikaelsson har spelat ihop i många band så vi pratade om vi skulle göra några låtar och sedan frågade vi vår sångare och basist Kribbe” HCF” Clavebring om han ville vara med. Även om vi har andra bollar i luften har Abysmal Winds blivit huvudbandet och det vi satsar på.

Visst var en av låtarna ”World cadaver”?

– Ja, det var den första låten och den andra gjorde vi aldrig någonting med.

Är det en viktig låt för er då den både finns med på demon ”Doom prayer” och på det aktuella debutalbumet ”Magna pestilencia”?

– Det har blivit lite av en favoritlåt som är kul att spela så vi ville även ha med den på skivan.

På tal om ”Doom prayer”, var inte det ert initiala bandnamn?

– Jo, men det var något band som släppte en skiva precis innan vi skulle släppa demon så vi fick byta namn i sista stund.

Finns det något som ni uttalat undviker inom death metal?

– Det finns inget uttalat utan vi går mer på känsla.

Men ni undviker ändå att ta rygg på traditionell svensk HM2-death metal?

– Det svenska är inte riktigt vår grej. Vi är mer uppväxta med Morbid Angel, Sadistic Intent och den skolan.

Konservativa och lite av death metals svar på Nifelheim?

– Det låter som en bra beskrivning och det tar jag som en komplimang.

Skulle du säga att ni är noggranna med helhetsintrycket?

– Ja, det tycker vi är viktigt och spelar man i band handlar det inte bara om musiken. Man ska inte underskatta det visuella i förhållande till helhetsintrycket och även hur man ser ut.

Vem är det som har gjort albumkonvolutet?

– Det är jag, även loggan och det har blivit att jag har gjort designen till de band som jag har spelat i. Jag är inte skolad, men jag har blivit bättre med åren.

Är den kreativa processen beroendeframkallande?

– Ja, men framförallt är det här bandet en välfungerande kreativ miljö. Då blir jag pepp och när alla andra är lika pepp är det lätt att skriva musik. Vi har redan börjat skissa lite på nästa skiva, men vi ska inte ha lika bråttom in i nästa platta utan fokusera lite mer på att spela live.

JESPER LÖFVENBORG

USA-influerad svensk death metal

New Horizon består av Jona Tee – som på ”Conquerors” spelar keyboards, bas, kompgitarr, några solon samt körar – och sångaren Nils Molin. Trummor spelas av George Egg (Dynazty) och övriga gitarrsolon av Laucha Figueroa, Love Magnusson (Dynazty) och Daniel Johansson (Degreed).

New Horizon

På New Horizons albumdebut ”Gate of the gods” (2020) sjunger din forne Heat-kollega Erik Grönwall. På nya albumet ”Conquerors” har Nils Molin från Dynazty och Amaranthe övertagit uppgiften. Vilket minskar risken för att New Horizon ska misstas för blott en Heat-spinoff.

– Tanken var inte att Erik skulle sjunga på hela första skivan, säger projektledaren, multiinstrumentalisten, producenten och Heat-keyboardisten Jona Tee. Jag hade tänkt göra som Avantasia och ha flera olika sångare, så jag bad Nils och flera andra att vara med på den skivan också. Men så lämnade Erik Heat, vi snackade och det var han själv som sa: ”Ska jag inte sjunga på hela skivan?” Jag vet inte om det är en taktisk fördel, men det var jävligt roligt att göra den här skivan med Nils i alla fall.

Olikt ”Conquerors” var väl ”Gate to the gods” ingen temaskiva?

– Nej, det var mer en samling hårdare låtar som jag hade samlat ihop och ville göra någonting med. Av dem diggade jag mest de episka låtarna, alltså titellåten och ”Stardust”, så jag spann väl vidare på det spåret på den här plattan. Den här lilla röda tråden med erövrare var något som liksom utkristalliserade sig under processens gång.

Är ”King of kings” skriven ur ett kristet perspektiv?

– Jag har absolut ingenting emot kristna, men det är ingen personlig hyllning heller. Faktum är att den först var en låt med svensk text som jag skrev och skickade till en polare på hans 40-årsdag och sjöng ”ja må han leva” till den här refrängslingan. Han skrev tillbaka: ”Fan, den här refrängen är för cool för att inte göra något med.” Så, vad kunde man hitta på för coolt? ”Long may he live” – javisst, Jesus ska väl ha en låt också! Tanken är att refrängen ska låta som folk som tillber honom. Det blir lite gospel och det är ju ganska coolt.

Tog ni med Iron Maidens ”Alexander the Great” för att den råkade passa in i temat, eller är det något du alltid velat göra?

– Det var ju bara så perfekt! Den är både min och Nils favoritlåt med Iron Maiden – att höra den på SRF 2023 var ingen lek! – och så kommer det här ”Conquerors”-temat och då var det ju inget snack. Det var verkligen lite ”meant to be.”

Däremot är ”Before the dawn” ingen Judas Priest-cover.

– Den låten handlar om ”Utvandrarna”, som är en fantastisk film, och det är Elize Ryd från Amaranthe som är med och sjunger så bra att klockorna stannar. Linjen på ”Conquerors” följer de som på något sätt erövrade eller bryter ny mark. Den enda låt som sticker ut från temat lite grann är ”Shadow warrior”, som är inspirerad av Christopher Nolans ”Dark knight”-trilogi. En fet låt om Batman! Jag vet att ”Shadow warrior” är ett spel, men jag tyckte att det var en cool fras till den vibben. ”Edge of insanity” handlar om Howard Hughes och den inspirationen kommer så klart från ”The aviator.” Det är mycket serier och filmer över hela skivan, vi gillar sådant både jag och Nils. ”Fallout war” hade jag skrivit innan, men så såg vi ”Oppenheimer” och hällde i lite av hans story i hela den här kärnvapengrejen. ”Daimyo” inspirerades av en Netflix-serie som jag tyckte var skitcool, ”Samurajernas storhetstid”, och handlar om krigsherren Oda Nobunaga. Jag hade faktiskt tänkt ha samurajtema på hela skivan, men så gjorde Iron Maiden ”Senjutsu” och då fick det bli ”Conquerors” istället.

”Apollo” är det enda på ”Conquerors” som skulle ha funkat lika bra som Heat-låt.

– Ja men, jag får aldrig göra sådana här coola power metal-låtar med Heat! Men ja, kanske. Någon av våra hårdare stunder. Den handlar inte om guden Apollon, utan om rymdprogrammet. Två nationer som tävlar om vem som ska komma till månen först och erövra en ny frontlinje.

En estetisk fråga. Den visirprydde krigaren som pryder omslaget både till ”Gate of the gods” och ”Conquerors”, är han här för att stanna liksom exempelvis Hammerfalls Hector?

– Ja, det blev så. Det är ju Eric Philippe (Rhapsody) som gjort artworken till våra skivor och som hittat på den här gubben, så vi lär ju köra på med honom. Han har inget namn, men han ser cool ut. Det är lite kul att ha en maskot.

ERIK THOMPSON

Episk old school-power metal

”Det är Elize Ryd från Amaranthe som är med och sjunger så bra att klockorna stannar”

MISSA INTE MORGONDAGENS KONSERTER!

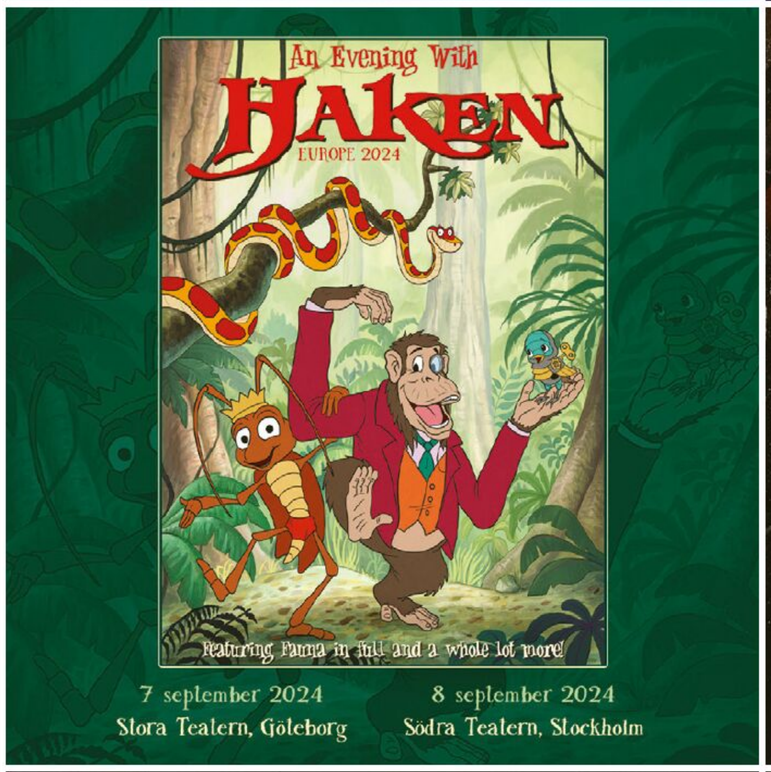

FKP SCORPIO · MISSA INTE MORGONDAGENS KONSERTER ·

Biljetter via **fkpscorpio.se**

@FKPSCORPIOSWEDEN

CIRKELN SLUTS

GILLAN SOM UNG OCH ÄLDRE FOTOMODELL

”Fotografen försökte få det att se ut som en strand men det var faktiskt tjock lera full av bajs”

Ian Paice och Roger Glover har i tidigare nummer pratat om bilder från Deep Purples förflutna. Nu är det dags för sångaren **Ian Gillan** att ta sig an en handfull bilder från karriären.

AV **MARTIN CARLSSON**

= 1 LIKA MED: KOM TILL SAKEN!

FOTO **JIM RAKETE**

Jag måste säga att du ser oförskämt bra ut i din numera lite längre, bakåtkammade frisyr. Som en perfekt korsning mellan en distingerad gentleman och en rockstjärna.

– Haha! Vad häftigt, verkligen coolt, lyser Ian Gillan upp. Deep Purple har som du vet aldrig varit kända för skräddarsydd elegans, att vara haute couture eller att ens ha någon stil. Bilderna är alltid uppriktiga och oförställda men ingen ägnar dem värst mycket uppmärksamhet. Man litar på att en bra fotograf gör det bästa av situationen. Bilder har aldrig varit en prioritet för oss utan vi tänker bara på musiken. Men det är väldigt snällt av dig att säga detta. Och jag måste säga att några av mina vänner också har sagt att ”du ser bra ut på de här bilderna, gosse, du ser bra ut”, haha. Tja, då är det som att cirkeln sluts. Efter att i tre år ha haft Javelins som halvtidssyssla blev jag 1965 professionell musiker och började försörja mig på musiken. Jag gjorde dock en del grejer vid sidan om för att få lite extrapengar. I England fanns det på den tiden en tjejtidning som hette Jackie för tonåringar och jag extraknäckte som fotomodell för badkläder, haha. Fotosessionen skedde på en lerig flodbädd och fotografen försökte få det att se ut som en strand, men det var faktiskt tjock lera full av bajs! Det var hemskt och det luktade så illa, men där stod jag med en handduk över axeln iförd speedos och tittade in i kameran där uppe på torra land. Så ja, jag gjorde lite modelljobb och ja, det stank verkligen, hahahaha!

Vi måste prata om omslaget till albumet ”= 1”, som släpps den 19 juli. Samlade du bandet och ropade entusiastiskt: ”Grabbar, jag har en heeelt fantastisk idé till skivomslaget! Jag tar ett vitt papper och kladdar dit ’= 1’ och Deep Purple och så är omslaget klart!” Varpå de sa: ”Ian, det låter ju, eh, jättebra…”

– Haha! Det var inte riktigt så det gick till. Det var mer en övning för min egen skull för att få ordning på tankarna. Förra sommaren skrev jag texter och låtar till det nya albumet och jag kom inte riktigt någonvart. Jag hade

ingen krok att hänga upp tankarna på och hittade inte någon speciell känsla så jag slängde det som jag hade gjort. Jag fungerar så att jag vill veta var jag står *innan* jag kastar mig in i något. Samtidigt ägnade jag mig åt hela den dagliga skiten av onlinebyråkrati. Man brukade gå in i en butik, se sig omkring och kanske upptäcka något: ”Åh, ett par jeans.” Men nu är butiken på nätet och redan vid ”dörren” möts man av en varning: ”Du måste acceptera alla våra kakor för att få komma in här.” Och sedan möts man av: ”Varför inte gå med i vår familj? Gå med i vår klubb!” Det tar evigheter att komma någonstans bara för att kunna titta på saker. Jag började klottra och började tänka på hur komplicerat livet är nuförtiden. Tänk om det var möjligt att bara göra vad man vill *utan* att gå igenom alla komplexa procedurer med olika rutor som man måste kryssa i? För ett par år sedan tvingades jag bevisa för en robot att jag var en människa genom att fylla i något löjligt robotfilter med trafikljus eller motorcyklar eller vad det nu var. Jag lutade mig bara tillbaka och tänkte: ”Det här är ju science fiction som nu har blivit vår verklighet. Jag är en människa som försöker bevisa för en *robot* att jag är en människa innan jag kan nå den människa som jag vill prata med för att lösa mitt ärende?!” Jag gjorde då den här löjligt långa ekvationen som slutar med lika med ett och tänkte bara: ”*Kom till saken, nu gör vi detta!*” Och sedan tänkte jag att ”= 1” berättar hela historien. När jag väl hade det centrala som allt kretsar kring gjorde jag sedan klart alla texter på ett par veckor och det var helt fantastiskt att veta var jag befann mig. Den ekvationen förblev kvar i den kreativa processen. Jag satte upp ekvationen på väggen och den fungerade som inspiration. Varje gång jag spårade ur en aning tittade jag bara på ekvationen och tänkte: ”Kom till saken!” Haha! Den hjälpte mig verkligen att fokusera på berättelserna i texterna och blev till sist synonym med albumet. Ekvationen överlevde och blev en bild som killarna på skivbolaget i Hamburg gillade och resten är historia.

Jag gick igenom Deep Purples albumtitlar och kan inte påminna mig något annat så stort och legendariskt hårdrocksband som genom åren har haft så många bra och originella albumtitlar.

– För mig är det viktigt att varje album fångar ett tidsögonblick. Alla låtarna på albumet låter som om de har skrivits och spelats in i just det ögonblicket. Det är inte riktigt konceptuellt men det har ett slags känsla av nuet. Jag tänker tillbaka på album som ”Who do we think we are” (1973). Vilka tror vi att vi är? Jo, det kom sig av att vi fick en så usel recension för ”Concerto for group and orchestra” (1969) av en journalist från NME eller Melody Maker. Jag kommer inte ihåg vem hon var men hon skrev något i stil med: ”Vilka tror de att de är? Att samarbeta med en orkester? Pretentiöst.” Hon missade helt poängen när Jon Lords enastående verk fullständigt avfärdades bara så där. Hon sågade oss vid fotknölarna bara för att vi arbetade med en orkester och det var inte den mest kreativa recension som jag någonsin sett, om man säger så. Därför vände jag på steken och sa: ”Who do we think we are? Hur vågar vi?” Sådana saker. Jag tror att de flesta skivtitlarna har inspirerats av något som kanske är oviktigt, men de har stått emot tidens tand just eftersom de var inspirerande när det begav sig.

I förra numret sa Roger Glover så här om det nya albumspåret ”I’ll catch you”: ”När jag jobbade med sången med Ian och han sjöng det där tyckte jag att det var så vackert att jag fick tårar i ögonen. På riktigt.” Hur var det ögonblicket för dig?

– Det var en väldigt spontan låt som skrevs på cirka tio minuter. Det är en enkel ackordföljd men ingen konventionell låt. Det är bara en berättelse om en ouppnåelig romans. Obesvarad kärlek. Jag var bara så glad över att det fungerade. Jag sjunger alltid med engagemang men delar upp det i en teknisk och en känslomässig del. Där och då koncentrerade jag mig verkligen på sångtekniken. Det var inte förrän senare när jag lyssnade som jag tänkte: ”Åh, ja, det fungerar!”

Roger sa även så här: ”I den stunden blottade han verkligen sin själ. Det var precis när han kämpade för att komma över förlusten av sin fru, som då just hade gått bort (den 19 november 2022). Jag vet inte om det är hans avsikt att lyssnaren ska veta att det är vad texten handlar om, men för mig framstår det som helt uppenbart.”

– Nej, det är inte vad den handlar om, haha!

Oj, wow! Han började ju gråta för att han trodde att låten handlar om just det?!

– Det är absolut inte sant, kunde inte vara längre ifrån sanningen. Det är en låt. Det är något påhittat. Bara hittepå. Jag blottade inte alls min själ. Det är bara en låt som jag har skrivit. Alla låtar är inte biografiska. Man baserar dem på erfarenheter, känslor, färger, situationer och sådant, men det var bara en låt.

Det här är ju helt otroligt. Han är din musikbroder och berättade alltså om hur han började gråta för att han trodde att du blottade din själ när du sjöng om hur du kämpade för att komma över förlusten av din fru. Det är så märkligt att jag knappt vet vad jag ska säga.

– Nej, nej, det hade ingenting med det att göra. Du vet, låtar kan vara öppna för tolkning. Om man analyserar låten så här och river den i bitar förstör det nästan låten. Den ska vara precis vad man vill att den ska vara. Men du frågade mig vad som inspirerade låten och jag säger bara att det inte hade med det att göra. Det kan betyda alla möjliga saker för vitt skilda människor. Det är bara en låt.

Detta har uppenbarligen skakat om Gillan för senare under intervjun säger han helt plötsligt:

– Du vet, den där frågan om ”I’ll catch you” och det som Roger berättade… Jag minns nu att han sa att han kände sig känslosam, men han har aldrig berättat vad han tror att låten handlar om. Allt detta kommer som en ganska stor chock för mig, en *angenäm* sådan för som jag sa kan låttexter tolkas exakt som man själv vill tolka dem.

GUDFADERN LORD

Jon Lord lämnade Deep Purple 2002. Tio år senare förlorade gruppens originalkeyboardist vid 71 års ålder kampen mot bukspottscancer. När Deep Purple den 8 april 2016 valdes in i Rock & Roll Hall Of Fame svävade Lords ande över ceremonin, som Ritchie Blackmore valde att inte närvara vid.

Jag tror inte på Gud eller något sådant, men jag valde den här bilden för att den är så slående. När du står där med armarna i vädret i en ”prisad vare Jon Lord”-pose förvandlas han nästan till en ikonisk, religiös figur.

– Det är verkligen en passande tolkning av den bilden. Jon var en bror och en vän, en idol och bara så, så speciell, säger Ian Gillan och låter närmast rörd. Han var så otroligt begåvad. Om han förlorade självförtroendet kunde han lätt bli orolig, men för det mesta kallade vi honom Gudfadern. Han var vår ledare och vi vände oss alltid till Jon för visdomsord. Vi andra betedde oss fortfarande som ett gäng snorungar, haha, medan Jon förblev otroligt cool. Vilken otroligt talangfull man med en sådan imponerande bakgrund. Han gick på Royal College Of Music och studerade orkesterkomposition. Han var även skådespelare och studerade på Royal Academy Of Dramatic Art. Han var då rumskamrat med John Hurt, skådespelaren som kom till så många av våra konserter i början av karriären. Jon var en underbar, underbar man och jag lärde mig mycket av honom. Respekt, bland annat. Sedan gick han som bekant bort och än i dag nämner jag hans namn varje kväll vi står på scen.

”Om han förlorade självförtroendet kunde han lätt bli orolig”, sa du. När förlorade han sitt självförtroende? Kan du gå in närmare på det?

– Tja, inte riktigt, svarar Ian Gillan med väldigt stor tvekan i rösten men ändrar sig sedan och går sedan försiktigt framåt. Det är bara det att Jon inte kunde med konflikter. Han tyckte inte om det så hellre än att argumentera eller ta någons parti blev han bara tyst och lät oss andra reda ut allt. Mot slutet var han inte nöjd. Han brukade tillbringa mycket tid i sitt rum och detta var när det var väldigt dålig stämning i bandet. Han tyckte, hmm, inte alls om det och, hmm, vi såg honom faktiskt inte alls särskilt mycket under den sista turnén. Eh, han återhämtade sig aldrig riktigt från det, men han gjorde det på sitt eget värdiga sätt. Du förstår, det är allt jag kan säga egentligen. Hmm, jag vill inte göra för mycket väsen av detta för 99 procent av tiden var han vår ledare och var sällskaplig. Han var inte påträngande eller högljudd, utan han var rolig och vitsig. När vi för några år sedan skulle ta emot ett pris på Ivor Novello Awards bjöd vi in hans fru Vicky för att vara med oss i bandet och representera Jon. När vi skulle gå upp till scenen frågade hon: ”Tänker du fortfarande på Jon?” ”Jag tänker på Jon varje dag”, sa jag. ”Verkligen?” frågade hon och jag svarade ”ja” och så berättade jag varför. När vi var på turnébussen brukade vi lösa det kryptiska korsordet tillsammans. Jag stod för materialet och hade med mig alla korsord och pennan, men vi löste ledtrådarna tillsammans över ett glas vin på turnébussen efter konserten medan vi färdades i natten. Det hände att han emellanåt blev irriterad. Jag förenklar historien nu, men låt säga att jag skrev ”dog” och då frågade han: ”Vad är det för något?” ”Vad menar du?” ”Den bokstaven där.” ”Det är det d”, sa jag. ”Det ser inte alls ut som ett d!” Han retade mig och fick mig att känna mig osäker på min handstil och hur jag skrev bokstaven d. Så jag fortsatte att prova olika sätt att skriva d på och det blev sedan ett slags stående skämt: ”Det där är inte ett d!” Som en morgonövning löser jag dagligen ett kryptiskt korsord, så jag berättade för Vicky att ”varje gång jag skriver bokstaven d tänker jag förstås på Jon”. Det är det första jag tänker på och jag är *fortfarande* inte säker på att jag skriver d på rätt sätt, haha.

Det är ju hur kul som helst.

– Ja. Jag har skrivit flera låtar med honom i åtanke, som ”Above and beyond”. En annan låt som vi fortfarande framför live och som vi spelade live i Singapore häromkvällen är ”Uncommon man”, som verkligen handlar om Jon. Vilken stor gestalt han var och han såg till att vi var i fin form när han lämnade oss.

”Om han förlorade självförtroendet kunde han lätt bli orolig men för det mesta kallade vi honom Gudfadern”

FOTO DIMITRIOS KAMBOURIS/WIREIMAGE FOR ROCK AND ROLL HALL OF FAME / GETTY IMAGES

BACK IN THE GAME

Efter uppbrottet av Deep Purples klassiska mark II-sättning sommaren 1973 höll Ian Gillan låg musikalisk profil i två år. Han avverkade sedan några sättningar av Ian Gillan Band, vilket 1978 ledde fram till den första upplagan av bandet Gillan. Albumet ”Gillan” släpptes samma år, dock enbart i Japan, och kom senare att återutges och bli känt som ”The Japanese album”. Albumomslaget pryddes av en bild tagen av den legendariske Fin Costello i studion Kingsway Records i London, som Ian Gillan och producenten Martin Birch köpte tillsammans 1973.

Den här fotosessionen från 1978 är min favorit med dig. Du ser helt besatt ut. Vad minns du från fotosessionen?

– Vet du vad? Jag minns inte själva fotosessionen, men jag minns att jag såg fotot på ett skivomslag och jag minns den här trasiga tanden som syns.

Minns du hur det gick till när du fick en trasig tand?

– Jag blev slagen i ansiktet med en mikrofon. Det var inte någons fel. Jag slog bara av en bit av min tand. Detta hände några år tidigare, men jag minns att tanden inte var synlig på bilder, förutom just ur den vinkeln. Och just den här fotografen gjorde en stor, stor grej av det. Det är ingen stor grej och jag fick senare tanden lagad.

Jag pratade nyligen med Bruce Dickinson och han har typiskt ”brittiska” tänder. När jag frågade varför han inte fixar till tänderna sa han att ”jag vill inte röra mina tänder för det kan förändra ens sångröst”.

– Ja.

Är det något som du också har tänkt på?

– Tja, man måste vara försiktig. Jag var hos tandläkaren för ett par år sedan och genomgick en del tandlagningar, vilket gjorde att jag började läspa och det gör jag fortfarande! Nästa vecka kommer jag faktiskt att sitta i tandläkarstolen i sju timmar för att få alla lagningar gjorda. Tänderna skadas och man liksom ignorerar det. ”Jag ska gå till tandläkaren när jag kommer hem igen och får tillfälle.” Sedan går det ett år och man tänker: ”Herregud, nu måste jag fixa dem!” Så jag lagade några tänder i en hast och lagningarna tog väldigt stor plats så min tungplacering ändrades radikalt. Det påverkade inte rösten, tonen eller ljudet eller något liknande alls. Men bokstaven f/s blev nästan omöjlig att säga, eftersom jag inte kunde sätta tungan bakom framtänderna på samma sätt som tidigare.

Ursäkta, men sa du ”f” som i ”fuck” eller ”s” som i ”Satan”?

– S som i ”sugar”. Jag kan säga sje-ljud så jag kan säga ”sugar” men om jag säger ”sausage” låter det som ”fausage”, haha. Jag har övat på att undvika att säga det, men förhoppningsvis får jag lära mig allt på nytt igen när jag har fått tänderna lagade nästa vecka.

FOTO **FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES**

”För ett par år sedan genomgick jag en del tandlagningar vilket gjorde att jag började läspa och det gör jag fortfarande”

ROCK CONCERTS SWEDEN PROUDLY PRESENTS

STATUS QUO LEGEND FRANCIS ROSSI

TUNES & CHAT TOUR SWEDEN 2024

MALMÖ 11/11 | GÖTEBORG 12/11 | BORLÄNGE 13/11
SUNDSVALL 15/11 | UMEÅ 16/11 | LULEÅ 17/11
STOCKHOLM 19/11 | ESKILSTUNA 20/11 | KARLSTAD 21/11

ROCKCONCERTS.SE

METALLICA & SYMPHONY

SCREAM INC

THE BEST METALLICA TRIBUTE BAND
PERFORMING WITH A SYMPHONY ORCHESTRA

TORSDAG 24 OKT	MALMÖ	AMIRALEN
FREDAG 25 OKT	GÖTEBORG	TRÄDGÅRN
LÖRDAG 26 OKT	GÄVLE	GASKLOCKORNA
SÖNDAG 27 OKT	STOCKHOLM	RIVAL

ROCK CONCERTS SWEDEN & STAHL PROUDLY PRESENTS

CELEBRATING THE 50TH ANNIVERSARY OF BURN

Glenn Hughes

06.11.2024 **SURR ARENA/BREWHOUSE** - GÖTEBORG, SE
08.11.2024 **PLAN B** - MALMÖ, SE
13.11.2024 **CENTRALEN** - SUNDSVALL, SE
15.11.2024 **GASKLOCKORNA** - GÄVLE, SE
18.11.2024 **BERNS** - STOCKHOLM, SE

STAHL.FI GLENNHUGHES.COM ROCKCONCERTS.SE

ROCK CONCERTS SWEDEN PROUDLY PRESENTS

SAGA

IT NEVER ENDS > TOUR 2024

GÖTEBORG	TRÄDGÅR'N	FRE 15 NOV
GÄVLE	GASKLOCKORNA	LÖR 16 NOV
STOCKHOLM	BERNS	SÖN 17 NOV

ROCKCONCERTS.SE

FOTO ABC PHOTO ARCHIVES/DISNEY GENERAL ENTERTAINMENT CONTENT VIA GETTY IMAGES

IN CONCERT

Den 29 maj 1973 filmades Deep Purple, Rare Earth, Buddy Miles och Rory Gallagher till Don ”Mannen med det gyllene örat” Kirshners populära musikprogram ”In concert” på den amerikanska tv-kanalen ABC. Exakt en månad senare gjorde Deep Purples klassiska Mark II-sättning, med Ian Gillan och Roger Glover, sin sista konsert. En vecka senare visades ”In concert” på tv.

Denna tv-inspelning gjordes bara en månad innan er sista konsert tillsammans. Med tanke på alla bråk och allt tjafs som pågick i Deep Purple vid den tidpunkten, kunde du lägga det åt sidan eller tog du med dig allt detta upp på scenen och lät det bli en del av ditt framträdande?

– Man *försöker* att strunta i problemen och lämnar dem i omklädningsrummet. Helst tar man inte ens med dem till omklädningsrummet, utan man lämnar dem på hotellet eller allra, allra helst lämnar man dem där hemma *innan* man åker ut på vägarna. Men det är givetvis inte möjligt. Saker och ting blev särskilt jobbiga vid den tidpunkten. Jag tror inte att jag någonsin tänkte på de personliga motsättningarna när jag stod på scen, såvida de inte kördes rakt upp i mitt ansikte och just det hände ofta då eftersom Ritchie var väldigt konfrontativ. På den tiden blev han arg så fort någon annan var glad. ”Vad ler du åt?! Vad har du att vara så glad över?!” Hans mörka sida visade sig väldigt mycket vid det laget. Trots det antar jag att det mestadels rann av mig som vatten på en gås. Jag menar, man ser ju hur uppslukad av musiken jag är här, att jag verkligen försöker att inte bli inblandad och inte ta med mig problemen upp på scenen. Men Ritchie var verkligen, verkligen… Jag menar, hans ilska var så otroligt framträdande då. Bara Gud vet varför, men jag tror att han ville att saker och ting skulle vara bättre organiserade.

Hur förde du in congas i rock- och hårdrocksvärlden?

– Tja, i början gjorde jag alltid något på scen. Maracas, munspel, tamburin, slagverk… Jag menar, vad ska man göra, stå där som ett kukhuvud medan de andra killarna gör sitt och man själv är precis som äldre tiders sångare? Nä, jag gillar att engagera mig i musiken. Jag hade dock ingenting fantastiskt att bidra med, eftersom de här jävla sakerna aldrig mickades upp, haha. Dessa congas kopplades aldrig in i förstärkarna, så allt detta var enbart för mitt eget höga nöjes skull, bara för att känna svänget. Det var bara ett sätt att uttrycka mig och känna mig delaktig i musiken.

Ian Gillan återvänder plötsligt till Ritchie Blackmore.

– Nej, jag minns verkligen inte att jag skulle ha låtit det påverka mig på scen, utöver den sorts vänliga tornerspel som utspelade sig mellan Ritchie och mig. Han svingade sin gitarr mot mig och försökte slå huvudet av mig, så jag började svinga med mitt mikrofonstativ för att säga: ”Backa tillbaka, Violet!” Haha! Vi brukade le åt det. Det handlar om parallaxeffekten på verkligheten. Allt beror på var man befinner sig, hur man ser saker, hur man tolkar saker och hur man faktiskt tror att: ”Så här måste det vara, för det kan väl inte finnas någon annan förklaring?” Men i själva verket står du i det här hörnet och jag står här och ser något *helt annat*.

”Jag tror inte att jag tänkte på de personliga motsättningarna när jag stod på scen”

KEEP ON SWINGING

Den 22 maj 2022 gjorde Simon McBride sin första konsert med Deep Purple. Först sades det att han bara tillfälligt skulle ersätta Steve Morse medan bandets gitarrist sedan 1994 tog hand om sin cancersjuka fru som gick bort i februari i år. Redan i juli 2022 blev Simon McBride dock officiell medlem och då tycktes Ian Gillan ryckas med, vilket här illustreras med en bild från en konsert i Milano den 17 oktober 2022.

När man går igenom tusentals bilder på en människa börjar man se olika mönster. På livebilder från de senaste par åren kan man se dig göra ett slags dansrörelser som du inte har gjort tidigare.

– Jag älskar uppenbarligen att känna svänget. Att befinna mig där mitt i smeten med bandet och höra de här killarna lira är det mest upphetsande som jag kan föreställa mig. Varje inkarnation av bandet är annorlunda och jag tycker att bandet är något annorlunda nu när Simon är med. Det är en annan typ av känsla nu och jag groovar kanske loss mer, så som jag brukade göra på den gamla goda tiden på 70-talet. Jag måste säga att jag inte är medveten om detta och jag måste även säga: tack för allt arbete som du har lagt ner på detta! Det är fantastiskt. Att titta på dessa foton är helt otroligt. Du behöver vila nu, haha!

Tja, om det här inte var mitt yrke skulle du tro att jag var något slags stalker.

– Haha! Dina iakttagelser är riktigt fascinerande och får mig att se saker och ting i ett annat ljus, för själv är jag ganska omedveten om vad jag gör. Jag gör precis samma saker nu som förr och befinner mig i ett väldigt lyckligt sammanhang. Jag kan bara inte spela congas, eftersom jag skadade mina händer och fick Raynauds sjukdom. Jag kan kanske inte längre spela congas men jag fortsätter att skaka loss, utan att bidra med ett skvatt utöver mina kroppsrörelser, haha!

Tja, det räcker gott och väl. Så länge man gör något med självförtroende kan man komma undan med nästan vad som helst.

– Ja, det stämmer, haha. Mitt bästa exempel på det är när jag en gång försökte förklara min Metric Chronograph-klocka för en tysk publik på min ”tyska”. Det var ett av mitt livs roligaste ögonblick. Det tyckte jag tydde på oöverträffligt självförtroende.

”Det är en annan typ av känsla nu och jag groovar kanske loss mer, så som jag brukade göra på den gamla goda tiden på 70-talet”

FOTO FRANCESCO PRANDONI/REDFERNS / GETTY IMAGES

FIM SPEEDWAY GP OF SWEDEN

VÄLKOMMEN TILL

THRILLA IN MALILLA

FREDAG 14 JUNI

SGP2
FIM SPEEDWAY U21 WORLD CHAMPIONSHIP

LÖRDAG 15 JUNI

SGP4
+
SGP
FIM SPEEDWAY GRAND PRIX
ROUND #05

SPEEDWAYFEST
PÅ SKROTFRAG ARENA
3 GP-TÄVLINGAR SAMMA HELG

WARNER BROS. DISCOVERY · FIM · MONSTER ENERGY · INFINITE REALITY · ANLAS · MASZOŃSKI logistic

SPEEDWAY GRAND PRIX IN MALILLA SINCE 2005

DACKARNA Malilla · HULTSFREDS KOMMUN · SVEMO

Biljetter, tider och information
www.malillagp.se

MED EGNA ORD

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **TIM TRONCKOE**

Om orden i uppslagsverken inte räcker till får man hitta på egna. Det är så **Nightwishs** låtskrivare och keyboardist **Tuomas Holopainen** resonerar när det kommer till bandets tionde och nostalgidrypande album ”Yesterwynde”.

Redan 2020 när vi träffades i Kittilä i Finland berättade du att du inte ville åka ut och turnera för den då kommande skivan ”Human. :II: nature.”. Sedan kom pandemin och gjorde valet åt dig. Hade illviljan ändrats när Nightwish 2021 gjorde de första spelningarna för skivan?

– Jag menade aldrig att sluta turnera helt och hållet utan att jag inte ville turnera så *mycket* längre, säger låtskrivaren och keyboardisten Tuomas Holopainen. Om jag sedan kände annorlunda när jag väl stod på scenen igen… Nej, det gjorde jag inte. Att åka ut på turné har nästan alltid varit kul men det är inte den roligaste biten med musik. Jag tror att alla andra i Nightwish skulle säga emot mig för de uppskattar livet ute på vägarna mycket mer än vad jag gör. Min trygghet ligger i skapandet och när jag befinner mig i studion. Jag har aldrig känt mig tvingad att åka på turné men jag har heller aldrig känt att det är en drivkraft för mig.

Kunde du släppa lös dina kompositioner på ett annat vis i och med att det var bestämt att nya albumet ”Yesterwynde”, som släpps den 20 september, inte skulle backas upp av spelningar?

– Nej, absolut inte! Alla låtarna var redan skrivna innan beslutet att ta en paus på obestämd tid togs.

När började du då skapandet, var det mitt under pandemin när det ändå inte fanns mycket annat att göra?

– Jag började med musiken till ”Yesterwynde” i slutet av 2020 eller om det var tidigt 2021, så det var mitt i pandemin.

Är det därför vissa journalister uppfattat ”Yesterwynde” som ett mörkt album?

– Ett mörkt album? Det var väldigt intressant att höra. Alla som hittills har hört albumet har haft helt olika uppfattningar om det. Vår manager säger att albumet låter olycksbådande, vår trummis Kai Hahto säger att det är Nightwishs hårdaste album och en journalist kallade det så soft att det inte ens var hårdrock. Sedan har jag nära vänner till mig som slits mellan om det är ett positivt och upplyftande album eller ett totalt mörker. Jag vet inte vem som har rätt. Har någon ens rätt? För mig är det ett album med ett positivt underliggande tema och inte på långa vägar lika mörkt som exempelvis ”Dark passion play” (2007) eller ”Century child” (2002). Det är också ett album man inte kan förstå efter en enda lyssning. Det här är ett album som kommer att belöna den med tålamod för det finns så många olika lager att ta sig igenom. Det är så mycket som är gömt för det blotta ögat. Alla dessa påskägg, så att säga. Men jag tror och hoppas att det essentiella i alla fall inte ligger för djupt. Och gör det det… Det här är vårt mest textdrivna album så där kommer många av svaren att finnas.

”Yesterwynde” är inget ord man får några poäng för i Alfapet. Vad är dess betydelse?

– Exakt, det är någonting som jag har hittat på tillsammans med vår musikaliska allt-i-allo Troy Donockley. Googlar man får man än så länge inte en enda träff. Det fascinerar mig. Jag fick en stark uppenbarelse medan jag arbetade på låtarna. Jag tittade på en video från 1899 som var filmad på en fransk strand. Efter en liten stund var filmen digitalt färglagd och den reaktionen som det gav mig, wow. Först var det som att se på någonting från ett annat universum men i färg hade jag lika gärna kunnat se min gammelfarmor där på stranden. I färg var de samma person som jag är i dag. Jag kunde inte sätta fingret på känslan mer än att tiden plötsligt hade upphört att existera. Jag blev så oerhört inspirerad av just det ögonblicket att inget av de ord som redan fanns i det mänskliga språket räckte till för att beskriva vad jag kände. Det var upp till mig att hitta på ett. När jag och Troy senare pratade om upplevelsen var jag helt inkörd på ”yester”-någonting och med hans förslag om ”wynde” var ordet och albumets titel född.

Ska ”wynde” anspela på ”rewind”?

– Det kan användas och anspela på väldigt många olika saker men allra mest finns det där för att vem som helst ska kunna använda det till sin egen historia. I mina ögon är det ett ord som både låter och ser vackert ut. Det beskriver albumets atmosfär perfekt.

Är yesterwynde ett ord du kan ansöka om upphovsrätt för?

– Jag kan det men jag tänker inte göra det. Det tillhör inte mig utan det tillhör världen. Det är för viktigt för att ägas.

Vore det inte märkligt om ett ord som betyder så mycket för dig skulle tillfalla någon annan som dessutom skulle tjäna pengar på ditt arbete?

– Jag tror att människan kommer att veta var det kommer ifrån i slutändan. Budskapet bakom albumet är för stort och starkt för att jag skulle vilja hindra det från att spridas. Det *är* för alla.

”Yesterwynde” både inleds och avslutas till ljudet av en projektor, är det ditt eget liv vi upplever?

– Du kände igen ljudet av projektorn? Det är imponerande för det är väldigt många som har frågat mig vad det är för ljud i början. Alldeles för många om jag ska vara ärlig. Men för att svara på frågan är det inte mitt liv utan det är ett album om tid, nostalgi, dödlighet och människans uppfinnande.

Avslutningen med finstämda ”Lanternlight” och ljudet av att filmen når sitt slut… Jag kan inte komma ifrån att det syftar på Nightwishs kommande paus, samtidigt har ni nyligen förnyat ert skivkontrakt.

– Visst är det förvirrande, haha! Det är dessutom ett kontrakt på flera album så hur skulle det kunna vara slutet? Ljudet från

”ETT MÖRKT ALBUM? DET VAR VÄLDIGT INTRESSANT ATT HÖRA. ALLA SOM HITTILLS HAR HÖRT ALBUMET HAR HAFT HELT OLIKA UPPFATTNINGAR OM DET”

Sedan 2022 består Nightwish av gitarristen Emppu Vuorinen, trummisen Kai Hahto, keyboardisten och låtskrivaren Tuomas Holopainen, sångerskan Floor Jansen, basisten Jukka Koskinen och multiinstrumentalisten Troy Donockley.
Den nytillkomna Jukka har ett gediget cv och spelar bland annat tillsammans med Kai i Wintersun.

projektorn kan betyda början och slutet på ett liv och allt som händer däremellan. Någonting som vi ska vara oerhört tacksamma över att få uppleva. Om jag ska välja ett enda viktigt budskap från albumet är det att just du som lyssnar eller läser detta är sanslöst lyckligt lottad över att vara vid liv. Döden är på väg och det är ingenting du kan göra åt det. Han kommer att ta oss alla. Men fram till dess borde du fira livet. Det är det enda som faktiskt spelar någon som helst roll alls i livet, hur resan till slutet såg ut.

Det budskapet är extra tydligt i albumets första singel ”Perfume of the timeless”.

– Den är baserad på det faktum att vi alla har en mamma och pappa och de i sin tur har haft en mamma och en pappa och så vidare. Att just du lever beror på att den kedjan under miljontals år aldrig har brutits. Det kan den inte ha gjort för då skulle du inte vara vid liv. Låt den tanken sjunka in. Låt det ta sin tid för säg att din förfader 500 generationer bakåt i tiden hade blivit uppäten av en grottbjörn, då hade inte du suttit här och pratat med mig. Du, jag och alla andra i världen är resultatet av överlevare från miljoner av generationer. Hur otroligt är inte det!?

Det är exakt sådant jag inte vill tänka på när jag gått och lagt mig. Det skulle starta en tankekedja som jag aldrig skulle kunna tygla.

– Jag sover bara fem eller kanske sex timmar om dygnet och kliver upp runt fyra på morgonen. Det ger mig väldigt mycket tid att tänka på saker. Jag uppskattar sådana här tankar och de ger mig mer glädje i vardagen att tänka på vilken tur jag har. Vad kan jag ens klaga på när jag befinner mig i den sits jag befinner mig i? Ja, inte bara jag utan alla som har privilegiet att födas i dag. Det är ”Perfume of the timeless”.

Jag antar att du valt parfym just för att ingenting kan trigga minnen så som lukt och musik kan.

– Exakt. Nostalgi är ett kraftfullt verktyg, eller inspiration om man föredrar den termen. Bara tanken på att det finns ett förflutet och alla liv som levts på den här planeten, vi är resultatet av vad många av våra förfäder drömt om. Vi är resultatet av miljoner kärlekar.

Nöjd med den sistnämnda meningen ler Tuomas ovanligt finurligt.

Allt det du säger om att föra generna vidare, hur går det ihop med att du själv inte har barn?

– Det är upp till var och en och för mig är det ingenting som lockar. Jag har syskon som har barn så Holopainen-släkten tar inte slut med mig. Den kommer att föras vidare av andra och det är ingenting jag oroar mig över. Jag älskar mina syskonbarn så det handlar inte om att jag inte tycker om barn. Men det är ingenting jag själv vill ha.

Eftersom vi ändå pratar om barn, låt oss gå till den nya låten ”The children of ’Ata”.

– Det är en av mina favoritlåtar på skivan! ’Ata är en avfolkad ö som tillhör Tonga. 1965 var det ett skeppsbrott där sex unga barn blev strandsatta på ön i 15 månader! De sex barnens liv är verklighetens version av William Goldings bok ”Flugornas herre”. Det är ett simpelt antagande att om man samlar människor på en liten yta, som en öde ö eller ett fängelse, kommer de med tiden att bli vildar och döda varandra. Barnen på ’Ata bevisar lyckligtvis motsatsen och att det inte alls *måste* gå som i ”Flugornas herre”. Jag tyckte att historien om dem var både vacker och inspirerande, ett bevis på att allting inte måste gå mot det onda. De här barnen hade ingenting men de höll sams, de höll ihop och de överlevde. Om jag tittar på allting ur ett större perspektiv är jorden ’Ata och vi är barnen som måste hålla sams för att överleva. Eftersom allting är baserat på en sann händelse tyckte jag att det vore en god idé att ha urinvånare från Tonga medverkande i låten. Otroligt nog hittade vi fem boende i London som kom till Abbey Road-studion och sjöng på modersmålet.

Vilka är ens oddsen för att hitta fem urinvånare från Tonga i London!?

– Exakt, men vi gjorde det. När jag träffade dem för första gången frågade jag om de kände till historien om barnen på ’Ata och de var fullt medvetna om den. Faktum är att alla på Tonga är väl medvetna om den och de kände en oerhörd stolthet över att ett västerländskt band ville berätta deras historia för hela världen. Solisten Hanalee Valke var *väldigt* stolt över historien och mycket strikt gällande vad som sjöngs och vem som sjöng det. Det respekterar jag väldigt mycket.

Både ”The day of” och ”The children of ’Ata” bjuder på de mest blippande tongångarna sedan ”Bye bye beautiful” från ”Dark passion play”. Hur var reaktionerna när du ville leda ut Nightwish på de markerna igen?

– Haha, ”blipp blopp”! När jag presenterar en idé för de andra säger jag aldrig att det här är *exakt* vad jag vill göra. Jag vill alltid att alla ska få chansen att säga sitt, för det är väldigt viktigt för mig att alla är nöjda med musiken och texterna som vi gör. Det finns ingenting som heter ”på mitt vis” eller att någon sjunger eller spelar exakt så som jag säger. När jag presenterade just de här två idéerna frågade jag hur de andra kände för att göra någonting riktigt 80-talsosande.

Tuomas börjar spela lufttrummor och för att förstärka sin poäng ger han dem med munnen ett rikligt reverb och syntstuns.

– Alla blev genast sugna på att arbeta vidare med de idéerna. Jag presenterade ”The day of” först och hela bandet trodde att det skulle bli skivans första singel men där hade vi fel. Det blev den andra. Musiken passade låtens tema perfekt. Det låter kanske fånigt att säga det men musik är fortfarande ett mysterium för mig. Jag vet inte var den kommer ifrån. Jag vet att jag har det inom mig men var någonstans har jag det? När jag läste om barnen på ’Ata-ön kom allting till mig av sig självt. Jag försöker aldrig att överanalysera det jag gör. Det är så man kör fast. Jag låter det bara komma.

När du säger att du vill att alla ska vara nöjda med musiken, är du verkligen rättvis mot dig själv om du måste kompromissa med vad du har skapat?

– Vi tänker alla så snarlikt att det är ytterst ovanligt att jag måste kompromissa. På ”Yesterwynde” är det bara vid ett fåtal tillfällen där jag har fått ta ett steg tillbaka. Vid det ena tillfället var det en melodi jag kände starkt för medan Troy kände ännu starkare för en annan melodi. I slutändan gick vi på Troys linje och det blev bra men i mina ögon hade den ursprungliga melodin fungerat precis lika bra. Sedan var det en sak i en text. Troy och Floor Jansen förklarade att det inte fungerar att sjunga ”1984” i ”The day of”. Det blev för många stavelser och ”84” skulle duga precis lika bra. Där ville jag först inte ge mig då jag trodde att passningen till boken ”1984” av George Orwell skulle gå förlorad. Jag är ingen sångare, vilket har bevisats förr… Jag bara hör orden i mitt huvud när jag skapar melodin. Men om Troy och Floor, som är professionella sångare, säger att någonting inte går att sjunga litar jag helt och hållet på dem. ■

”JAG BLEV SÅ OERHÖRT INSPIRERAD AV JUST DET ÖGONBLICKET ATT INGET AV DE ORD SOM REDAN FANNS I DET MÄNSKLIGA SPRÅKET RÄCKTE TILL FÖR ATT BESKRIVA VAD JAG KÄNDE”

EXKLUSIVT!

ALBUM + 2 SIGNERADE FOTON

Köp 2LP eller CD och få högklassiga signerade A4-foton med både Floor och Tuomas på köpet!

2LP + 2 SIGNERADE FOTON 499 KR

CD + 2 SIGNERADE FOTON 229 KR

www.swedenrockmagazine.com

FOTO **GÖRAN LINDSJÖ / PREMIUM ROCKSHOT**

Marcel

AV **JÖRGEN HOLMSTEDT**

”Den här bilden lär väl aldrig bli publicerad”, sa Marcel Jacob missmodigt om fotot på honom och gamle trätobrodern Yngwie Malmsteen, omedveten om att den senare spexade bakom hans rygg. Bilden är tagen den 18 februari 1985 i Okejs fotostudio på Folkungagatan i Stockholm och var tänkt för en artikel om de två tillsammans. Jodå, Marre, bilden blev publicerad, det tog bara 39 år.

Marcel Jacob är bashjälten i den svenska hårdrockshistorien, med avtryck hos Yngwie Malmsteen, Europe och Talisman. 2009 tog ”Marre” sitt liv, bara 45 år gammal. Hur kunde det gå så illa?

Den 21 juli 2009 stod jag i en skivbutik när telefonen ringde. Det var Christer Wedin, som hade gett ut de flesta av Talismans album på sitt skivbolag. Han sa, märkbart skärrad och med darr på rösten:

– Marre är död. Han har begått självmord.

Marcel Jacob hade hängt sig i sin enrumsmare på Ola Hanssons gata 3 i stadsdelen Kristineberg i Stockholm.

En av den svenska hårdrockshistoriens mest begåvade basister och låtskrivare hade gett upp. Utblottad, skuldsatt, spelberoende, plågad av obotlig sjukdom och uppgiven över att ständigt ha otur med karriären.

Hur kunde det gå så fel? Den här artikeln är ett försök att förklara.

Jag lärde känna Marre, som han alltid kallades, 1983 efter att ha upptäckt Power, bandet där han spelade bas. Jag såg ett par gig som de gjorde i Bollmora och Solna. Marre och jag blev kompisar.

Marre tillhörde en stökig familj med fem barn i en hyreslägenhet på Barnängsgatan 16 på Södermalm i Stockholm. Han var äldst, född 1964 och ende sonen. När Marre var 15 år försvann hans pappa Michael spårlöst en dag. Till ett annat land med en ny kvinna.

– Han pallade inte trycket från en stor familj, suckade Marre besviket.

Hans mamma Liselott, som hade fått Marre som 16-åring och led av psykisk ohälsa, fick kämpa hårdare än någonsin för att barnen skulle få mat och kläder.

– Fanns det mat hemma gick den åt på en gång, sa Marre.

Musiken blev en livsviktig tillflykt för honom. Han började spela bas av en slump 1978.

– Jag var och tittade på ett band som repade. De sparkade sin basist. Efter en överläggning tittade de på mig och sa: ”Om du kan lära dig att spela bas får du vara med.” Då gjorde jag det.

Våren 1979 träffade han gitarristen Yngve Malmsten i en musikaffär.

– Yngve var känd som Mini-Ritchie, eftersom han kunde härma Blackmore perfekt, mindes Marre.

Marre blev basist i Yngves band Rising Force. De hade en stormig relation från start till mål. Övade gjorde de i Yngves källarlokal på Lundagatan 39 på Södermalm.

– Vi repade varenda dag, hela året. Yngve sket i skolan och jag gick dit bara någon gång ibland. Vi snattade mat varenda dag, och andra saker. En föreståndare i en musikaffär sa att snatterierna gick ned med 50 procent när Yngve flyttade till USA och att reste-

”Yngve var känd som Mini-Ritchie, eftersom han kunde härma Blackmore perfekt”

I Stockholmsbandet Power spelade Marcel Jacob 1983-84. Från vänster Björn Jansson (sång), Patrick Appelgren (keyboardist i Treat sedan 1989), Zepp Urgard (trummor, ex-Rising Force), Marcel Jacob (bas) och Christopher Ståhl (gitarristen som spelar alla solon på Talismans första album).

FOTO PRIVAT

rande stöldfrekvens sjönk när jag också flyttade, skrattade Marre.

Det hände att de åkte fast.

– En gång blev jag polisanmäld, sa Marre. Pinsamt. Vi bröt oss in i skolor och stal bland annat ett trumset. Vi gillade spänningen med att göra inbrott. Ingen av oss hade en närvarande pappa och våra mammor kunde inte hantera oss. Det värsta vi gjorde var att tända eld på en båt – medan vi var kvar i den. Vi höll på att brinna upp på kuppen.

Efter ett halvår slutade Marre i Rising Force, trött på allt tjafs med Yngve.

– Jag ville spela riktig hårdrock och mindre solon, vilket naturligtvis Yngve inte köpte.

I stället gick Marre med i Upplands-Väsbys lokala stoltheter Force. De övriga i bandet var Joakim ”Jocke” Larsson på sång, John ”Jonta” Norum på gitarr och trummisen Tony ”Pippi” Niemistö.

– Ett hopplöst band, beklagade Marre. Jag tröttnade på att släpa min tunga bas från Södermalm till Väsby, bara för att finna att ingen av de övriga hade orkat masa sig till replokalen. I stället var de ut i skogen, drack folköl och körde moped.

Några låtar blev i alla fall gjorda under Marres korta sejour med gruppen som något år senare bytte namn till Europe.

– Med Jocke skrev jag ”The king will return”, som hamnade på första Europe-albumet, och ”Scream of anger” som de spelade in till andra plattan. Men jag blev bara krediterad för ”Scream of anger”.

Sommaren 1981 återvände han till Rising Force, tveksam och lätt uppgiven.

– Det gjorde jag bara för att Yngve hade vunnit studiotid i en tävling. Vi spelade in låten ”Now your ships are burned”. Men jag ville skriva egna låtar. Därför lämnade jag Rising Force igen, i februari 1982. För gott, sa Marre.

Men så skulle det inte bli.

1983 bildade Marre det inledningsvis nämnda bandet Power. Deep Purple- och Rainbow-influerat. Inte originellt, men där fanns onekligen talang.

– Men vi fick inget skivkontrakt, suckade Marre efter att ha fått nobben av bland andra CBS och Tandan.

Hösten 1984 kallade Yngwie Malmsteen, som han nu stavade sitt namn, åter på Marre. Nu från Los Angeles, där gitarristen var i färd med att bilda gruppen Yngwie Malmsteen’s Rising Force. I den ingick redan Jens Johansson (keyboards), Anders Johansson (trummor) och Jeff Scott Soto (sång).

– Vi hade testat en massa amerikanska basister, säger Jens Johansson. Men Yngwie tyckte att de sög hela bunten. ”Men det finns en snubbe, som tyvärr är så jävla jobbig. Fan, jag får väl flyga hit honom. Men det kommer att bli problem på en gång”, sa Yngwie om Marre.

Yngwie fick rätt direkt, när Marre anlände till bandets gemensamma hus i Woodland Hills.

– Marre och Yngwie började munhuggas redan första kvällen, minns Anders Johansson. Marre smällde igen en dörr i vredesmod. Dagen efter var allt okej igen, men när kvällen kom började de bråka igen. Samma sak varje dag.

FOTO PRIVAT

Marcel Jacob och Yngwie Malmsteen under en Rising Force-konsert på klubben Domino i Stockholm den 28 augusti 1981. ”Vi gjorde några gig till och blev ganska omtalade”, berättade Marcel.

”Marre gick ur bilen, tog fram Yngwies candy apple red-färgade Stratocaster, slog sönder den mot gatan och slängde in resterna i en trädgård”

Marre berättade om varför han åter hade slutit upp vid Yngwies sida.

– Han hade skivkontrakt, en manager och en turné inplanerad. Jag ville bli heltidsmusiker, vilken var nästan omöjligt att bli i Sverige på den tiden.

I ett brev från Los Angeles, daterat den 11 december 1984, skrev Marre till mig:

”Skönt att slippa vinter och att knega. Hittills har vi mest repat (fem veckor) och de två senaste veckorna har vi spelat in. De flesta rockstjärnor brukar dra till en klubb, Rainbow, och ragga blåsjobb.”

Inspelningen i fråga var albumet ”Marching out”, uppföljaren till Yngwies solodebut ”Yngwie Malmsteen’s Rising Force”.

Det kom ännu ett brev, från turnéstoppet i Columbus den 9 juli 1985, där Marre skrev:

”Här är vi nu mitt uppe i en gammal dröm, att turnera i USA. Det är inte riktigt så roligt som man kan tro. Vi kan sälja ut en hall med fyra-fem tusen personer en kväll, bara för att sälja ynka 150 biljetter i nästa stad, som i går. Då var det flaskan som gällde. Hela showen blev ett stort skämt. Yngwie gjorde ett trumsolo och vi körde ’Anguish and fear’ med honom på trummor, mig på bas (stupfull), Anders på gitarr, Jeff som keyboardist och Jens på sång. Alla larvade sig oavbrutet. Nu måste vi leta efter en ny sångare. Jeff slutar. Dumme fan. Min fru kommer snart över. Skönt. Amerikanska brudar är så jävla avtändande.”

Hans ”fru” var flickvännen Madeleine Plüss från Södermalm. Brevet fortsatte:

”Yngwie blev full senare på kvällen och slog ner en roddare. Andy (Truman, manager) skickade in Totos gitarrodde (nån feminin snubbe) i stället. Yngwie sopade till snubben samtidigt som han skrek: ’Inga bögar på bussen!’ Så den snubben slutade också.”

Nästa brev var poststämplat i Virginia Beach, Virginia den 16 september 1985:

”Vi har turnerat i två veckor med AC/DC och har sex veckor kvar. Om AC/DC kan jag berätta att de är jättesmå och pratar obegripligt. Dom är i alla fall lugna och gemytliga (Angus verkar rubbad på något sätt).”

Friktionen mellan Marre och Yngwie hade nu urartat till rent hat, berättar Anders Johansson:

Marcel Jacobs brevkorrespondens från USA 1984-85 med sin vän, artikelförfattaren Jörgen Holmstedt. Att någon har gjort om namnet Jörgen till Bögen på ett av kuverten tillskrivs Yngwie Malmsteen.

– Jag och Marre var ute och åkte med skåpbilen innehållande vår utrustning, när han sa till mig att stanna. Marre gick ur bilen, tog fram Yngwies candy apple red-färgade Stratocaster, slog sönder den mot gatan och slängde in resterna i en trädgård. ”Nu kan vi fortsätta”, sa han sedan. Vid nästa gig undrade Yngwie vart gitarren hade tagit vägen. ”Ingen aning”, svarade vi.

I november 1985 dök Marre upp lika plötsligt som oväntat i Sverige. Han hade fått nog av Yngwie och managern Andy Truman.

– Jag fick aldrig betalt och blev behandlad om boskap, fräste han irriterat.

Marre hade åkt hem mitt under brinnande turné, utan att säga något. Paniklösningen blev att Jens Johansson spelade på en basmoog med ena handen, och sina vanliga, fingerfärdiga grejer med den andra.

Marre hade skickat hem sina saker plus utrustning som tillhörde Yngwie.

– Eftersom han är skyldig mig pengar, förklarade Marre.

Yngwie blev vansinnig av ilska och skrev hatlåten ”Liar” om sin gamle kumpan:

You said you were my friend
I shared my art and my mind
You found it easier to steal than create
Then call it yours, though it’s mine

FOTO **PRIVAT**

Marcel och Yngwie på Rainbow Bar & Grill i West Hollywood som på 80-talet var det allra säkraste stället i världen att besöka om man ville träffa kända och okända musiker.

Körsång med Marcel Jacob, Göran Edman och John Norum på någon av låtarna till Norums solodebut ”Total control”, våren 1987 i Stockholm Recording Studios. ”Jag skrev det mesta av materialet”, sa Marcel. Både albumet och singeln ”Let me love you” nådde fjärdeplatsen på försäljningslistan.

FOTO ULF MAGNUSSON / PREMIUM ROCKSHOT

Därefter började Marre en flera år lång kamp för att få ett skivkontrakt. För att han skulle få in lite pengar ordnade jag så att han fick spela med hårdrockiga fusiongruppen Wasa Express. Marre hankade sig fram, tills John Norum fick för sig att hoppa av Europe, hösten 1986.

– Jonta ville att vi skulle skriva låtar ihop, sa Marre. Men uppriktigt sagt blev det jag som skrev nästan allting. Första singeln, ”Let me love you”, spelade jag in redan med Power.

Vilket undertecknad kan intyga. Låten är identisk med demoinspelningen som Power gjorde.

Marre var nöjd med att ha ett jobb som gav pengar, från konserter med John Norum och låtarna han var registrerad som medkompositör av, på Norums lp ”Total control”, släppt 1987.

När det blev dags att göra nästa Norumalbum presenterade Marre några nyskrivna låtar för gitarristen.

– Jonta gav idiotiska kommentarer som ”man kan inte skriva en låt med en sådan titel” om ”Dangerous”, som jag sedan spelade in med Talisman. Då fick jag nog och drog.

Marres nya band skulle först heta Guitars On Fire. Låtmaterialet var melodistark hårdrock i stil med Europe och Bon Jovi. Och till sist satt det där: skivkontraktet. Marre skrev på för Electra Grammofon 1989 och spelade in debutalbumet med Jeff Scott Soto på sång, hans kollega från Yngwietiden.

På albumet spelade Marre det mesta själv, förutom gitarrsolona som gjordes av Christopher Ståhl från Power och trummorna i två låtar, som sköttes av Peter Hermansson från 220 Volt. Att den sistnämnde fick vara med var förvånade. Marre avskydde till en början 220 Volt och hade fällt nedlåtande kommentarer om dessa norrlänningar som han ansåg hade fått kontrakt med CBS i stället för Power. Marre kunde vara väldigt fördomsfull och gemen i sin attityd mot andra musiker. Men när de gemytliga 220 Volt-killarna vid ett tillfälle kommit fram till Marre och öst beröm över honom tyckte han plötsligt att de var jättebra killar och att Peter var en utmärkt trummis.

Vid det laget hade Marre blivit en av landets mest respekterade och beundrade basister. Han var en gudabenådad tekniker och virtuos, men kunde även ha en punkig inställning till basspel.

– Jag har faktiskt alltid varit punkare, fnissade han. Men jag har mer kontroll än den genomsnittlige punkbasisten. Min spelstil är en blandning av snabbhet, hög volym, distorsion, powerackord och en rasslande ljudvägg.

När det självbetitlade albumet med bandet som nu var omdöpt till Talisman skulle ges ut började en lång härva av skivbolagsstrul som skulle förfölja Marre resten av karriären. Electra gick i konkurs.

Ett bolag vid namn Vinyl Mania köpte loss albumet och släppte det på etiketten Airplay, våren 1990. Singeln ”I’ll be waiting” testades för Trackslistan i P3. Kardborrerefrängen klistrade sig fast hos radiolyssnarna som röstade upp låten till en fjärdeplats. Sommarturnén blev rena triumftåget. Albumet såldes i 30 000 exemplar, innan även Airplay gick i konkurs.

– Det innebar att vi inte kunde ge ut plattan utomlands, muttrade Marre besviket.

Men Warner i Sverige hade fått upp ögonen för det listklättrande bandet och la fram ett kontrakt.

– Men killen som kontrakterade oss slutade och ersättaren ville inte ha med Talisman att göra. Han sparkade oss, innan vi ens hann göra en platta! stönade Marre frustrerat.

En kompis, Christer Wedin, blev räddningen. Han hade startat en svensk avdelning till Dino, ett holländskt skivbolag. Där gjordes nästa Talisman-album, ”Genesis”,

”Min spelstil är en blandning av snabbhet, hög volym, distorsion, powerackord och en rasslande ljudvägg”

som släpptes 1993. Ett mer groovigt hårdrocksalbum, med lite av de funk- och r’n’b-influenser som framöver skulle höras på gruppens plattor.

När det därefter uppstod problem även med Dino, som gick under efter en förskingringsskandal, fann Christer Wedin det för gott att starta ett eget skivbolag, Empire.

– Där kunde vi finna ett visst lugn och ge ut fyra album. Bland annat min favorit ”Humanimal” (som släpptes i två delar 1994), berättade Marre.

Men helt slapp han inte trubbel.

– Det gick inte att hitta en vettig manager. Vårt skivbolag i Japan, Xero, gick omkull. Polydor, vår distributör i Europa, hade problem.

Han suckade tungt.

– Jag är van vid att det inte fungerar. Sådant är livet, är jag rädd.

1992 återvände Marres pappa Michael, ångerfull över att ha övergett familjen.

– Jag förlät honom, sa Marre storsint.

Efter albumen ”Life” (1995) och ”Truth” (1998) gick även Empire i kåken. Det verkade vila en förbannelse över Talisman och bandets alla skivbolag. Runt den tiden hade Marre även sidoprojekten Human Clay (två album) och Humanimal (ett album), innan det blev dags för Talismans sista skivkontrakt, med Frontiers. Där gjordes skivorna ”Cats and dogs” (2003) och ”7” (2006).

Det blev även ett par oväntade återföreningar med Yngwie Malmsteen.

– Vi hade stött på varandra i Stockholm några gånger, sa Marre. Så småningom började vi prata. Förmodligen på fyllan.

Marre spelade lite på Malmsteens album ”Inspiration” 1996. Sommaren år 2000 gjorde de även några konserter ihop.

– I flera månader bokade jag de där konserterna i Sverige, sa Marre. Därefter var jag turnéledare, roadie, basist – allt! Efter sista giget polisanmälde Yngwie mig för förskingring. Han fattade inte att vi hade haft omkostnader, som måste räknas av från gaget. Jag motanmälde honom för förtal. I slutändan blev det inget av det där. Vår vänskap, som alltid hade varit väldigt ensidig, tog slut för evigt.

Hämndlysten gav Marre ut vad Yngwie ansåg vara en bootleg, ”Birth of the sun”, med Rising Force-demolåtar från 1980. Marre spelade på dessa och den som hade bekostat inspelningen var hans mamma Liselott.

– Alltså äger hon inspelningen och mamma låter mig göra vad jag vill med den, resonerade Marre som redan 1986 hade gett ut en lp med dessa demolåtar. Han lämnade ett kännetecken på en av låtarna, i form av ett nytt baspålägg.

– För att retas, fnissade Marre, som förstod att Yngwie skulle fatta vem som gjort detta.

Nog blev Yngwie provocerad alltid och gav igen med samma mynt. Han skaffade en ”Birth of the sun”-cd, kopierade den och gav ut den med titeln ”The genesis”.

– Vi försökte stämma varandra men det rann ut i sanden, konstaterade Marre.

Yngwie skrev ännu en hatlåt om Marre, ”Mad dog”:

Now it’s too late
Much too late
To fix your problem
Your brain is dead

– Jag kan inte bry mig mindre, kommenterade Marre med en axelryckning.

I slutet av 90-talet drabbades Marre av reumatism. 2002 sa han:

– Jag har en kronisk inflammation i vänster tumme och de smärtsamma perioderna kommer allt oftare. Det sitter i mina fötter och knän också.

2006 svarade han så här, på min fråga om han skulle kunna spela bas även i framtiden:

– Jag vet inte. Det kan komma en dag när jag inte kan spela längre, men jag oroar mig inte för det just nu. När det inte längre är kul att spela, när det blir mer plågsamt än ett nöje, måste jag förstås ge upp. Det blir i så fall en sorgens dag.

Han bet ihop och testspelade 2007 med Hammerfall, som behövde en basist. Trummisen var Anders Johansson, som kommer ihåg detta:

– Hammerfall har aldrig låtit bättre än med Marre, men han började direkt att kritisera deras plektrumteknik: ”För att få den här orkestern att låta riktig bra får ni nog tugga lite 16-delar, va.” Han satt i lotusställning och spelade. De tyckte att han var underlig och

FOTO EMPIRE

Talismans kanske mest klassiska upplaga utgjordes av trummisen Jamie ”Jompa” Borger (Treat), Marcel Jacob, sångaren Jeff Scott Soto och Fredrik ”Kulle” Åkesson (Opeth). ”Med Jompa hade jag velat spela länge, Jeff är en av världens bästa sångare och Kulle är den nye gitarrhjälten”, sa Marre våren 1993 om trion som tillsammans med Evergreys basist Johan Niemann hedrar honom på årets Sweden Rock Festival med ett framträdande som kallas Talisman – A tribute to Marcel Jacob.

tog en annan kille. Marre hade hoppats på Hammerfall-giget för att komma bort från sin vardag. Han berättade att han inte hade mått så bra på sistone, utan att gå in på varför.

Marre blev tvungen att ta ett vanligt jobb. Han levererade delikatesser till restauranger.

Att Marre hade börjat spela på hästar höll han tyst om för mig och de flesta andra. Men jag har fått veta att han vid ett tillfälle vann nästan två miljoner kronor och sedan var fast i speldjävulens klor. Han spelade bort alla sina pengar och drog på sig skulder.

– Marre blev besatt av att spela, bekräftar Jeff Scott Soto. Vi var på turné med Talisman när han insisterade att vi skulle stanna på ett ställe där han kunde spela på hästar. Jag påpekade att vi var försenade. ”Jag bryr mig inte, jag måste göra det här!” sa han, likt en drogmissbrukare.

Värken som plågade honom blev allt värre. I sin blogg berättade Marre att han ibland söp sig redlös, för att bli av med smärtan och ångesten. ”Värst är panikattackerna, som kommer utan förvarning och har gjort så i mer än tio år”, skrev han.

– Marres liv var rena misären, beklagar Jeff Scott Soto. Han hade problem med ekonomin, hälsan, karriären – allt. Värst var reumatismen. När vi spelade med Talisman 2007 kunde jag se hur han kämpade för att kunna prestera på sin vanliga, höga nivå. Det var hemskt att se honom lida.

– Marres fingrar var så svullna att han inte ens kunde knäppa sina byxor, säger Marres syster Helen Holmgren.

Marre blev tillbakadragen. Skulle vi göra en intervju ville han ta den på telefon, trots att vi bodde i samma stad.

Men allt var inte mörker. 2002 träffade han en italiensk tjej, Stefania Morese, när

FOTO **PRIVAT**

”Vi klickade på en gång”, säger Stefania Morese om Marcel Jacob. De var ett par åren 2003-2008. ”Jag tvingade med honom på Europe-konsert en gång. Han klagade över att de spelade ’Scream of anger’ i fel tempo. Typiskt Marre”, skrattar hon.

Talisman spelade in albumet ”Cats and dogs” i Italien.

– Vi klickade på en gång, minns Stefania. Det slog mig att Marcel var en djupsinnig, beläst och jordnära kille. Vi blev ett par.

Hon beskriver deras förhållande som ofta skakigt, under perioden 2003-2008.

– Jag åkte fram och tillbaka till Sverige. Marcel bröt upp med mig vid ett tillfälle. Han var en introvert kille, ibland förvann han. Inga mejl, inga telefonsamtal. Men han kom alltid tillbaka. Men sedan bestämde han sig för att stänga mig ute för gott, visade det sig. Jag väntade på Marcel i ett år, men han återkom inte. Därpå tog han sitt liv. Det knäckte mig totalt.

FOTO **PRIVAT**

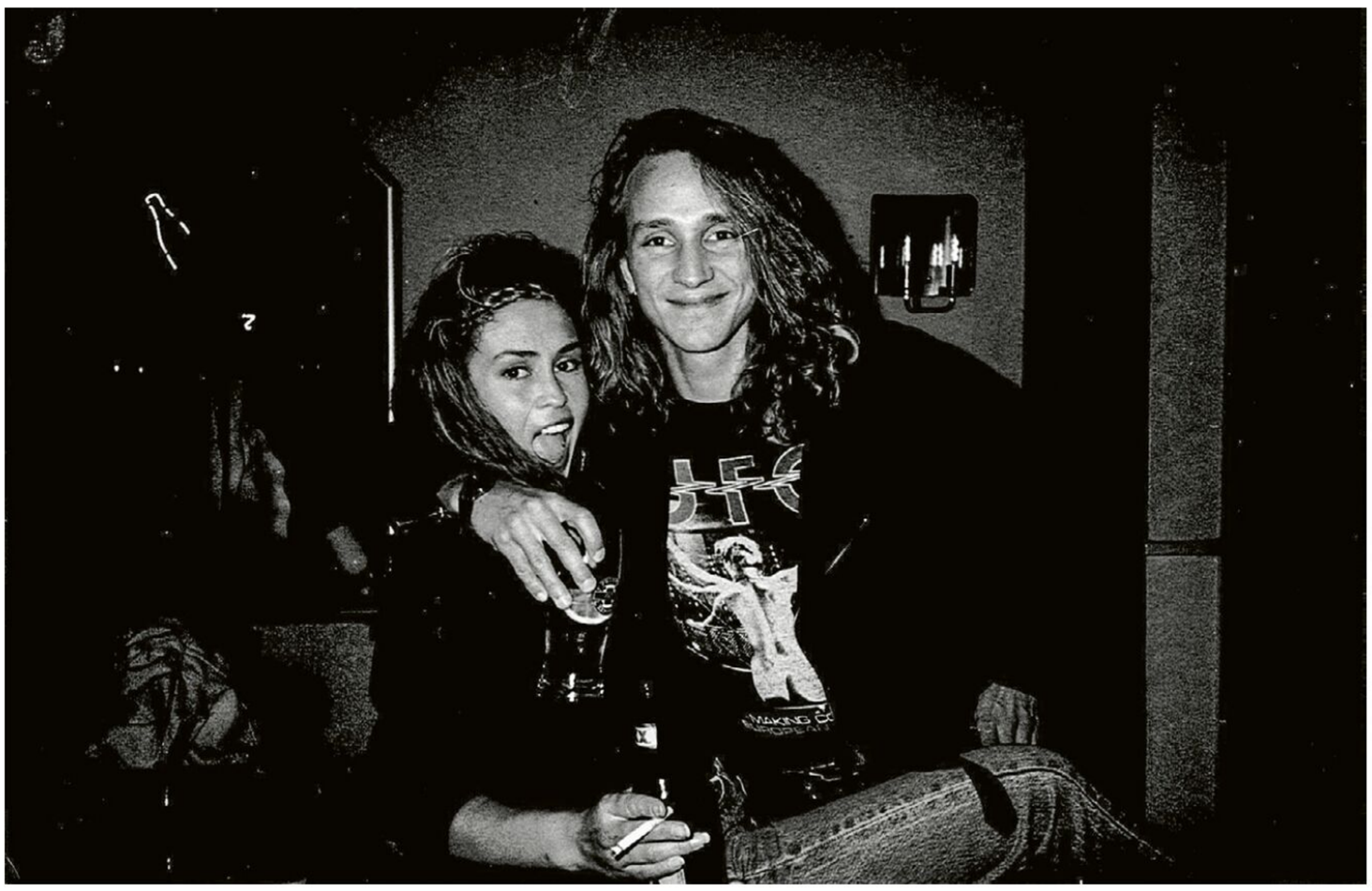

Marcel och Helen, den äldsta av hans fyra systrar. ”Vi saknar honom otroligt mycket”, säger Helen vars dotter Gathania är det så kallade Talisman-barnet på omslagen till gruppens två första album.

Att beskriva människan Marcel Jacob är inte lätt. Han var intellektuell, hade ofta näsan i en bok och studerade psykologi. Kunde läsa och skriva redan som fyraåring. Snäll, kul och ödmjuk inför det mesta, men han kunde även fälla dräpande illasinnade kommentarer, utan att fatta att det var sårande.

Vid ett tillfälle skämdes jag över honom, då han förolämpade en ung, timid tjej som var Judas Priest-fan, helt oprovocerat. Jag skällde ut honom och han ångrade sig.

Jakob Samuel, trummis i Talisman i början av 90-talet och senare sångare i Poodles, tror sig veta vad Marres okänslighet berodde på:

– Marre var uppvuxen med dåliga relationer, både i familjen och i jobbet. Han formades av det. En pappa som kom och gick, som inte brydde sig om sin familj. Marre hade ett tungt bagage, som han var dålig på att kanalisera. Han tog ut frustationer och aggressioner på andra. Vi pratade mycket om det. Jag accepterade inte hans dåliga uppförande.

Tidigt på morgonen tisdagen 21 juli 2009 hade Marre lämnat ett meddelande på sin syster Sofis telefonsvarare. Han ställde in dagens planerade aktiviteter och avslutade med orden ”ha ett bra liv”.

– Sofi och vår syster Emeli blev oroliga och åkte hem till honom, berättar Marres syster Helen. Han öppnade inte och då bröt de sig in.

De fann att deras bror hade hängt sig, 45 år gammal.

Marre hade lämnat ett slags avskedsbrev.

– Men det berörde bara vilka branschpersoner vi skulle kontakta angående hans

”När man har varit i världsklass som instrumentalist är det svårt att acceptera att man bara blir sämre”

musikaliska eftermäle, inget annat, säger Helen.

Jeff Scott Soto hade pratat med Marre i telefon dagen innan.

– Vi diskuterade nästa Talisman-album, som snart skulle spelas in, säger Jeff. Det konstiga var att jag inte hade fått några demos, vilket Marre brukade vara noggrann med. ”Jag har låtarna i huvudet”, sa han. Vilket jag, så här i efterhand, betvivlar. Det var problem med förskottet från skivbolaget. Marre sa att han inte kunde ta emot pengarna, för då skulle Skatteverket konfiskera alltihop. Vi måste fixa det, bestämde vi. Dagen därpå ringde hans syster och berättade att Marre var död.

Jakob Samuel suckar tungt och säger:

– Marre hade svårt att bära den där jävla värken. När man har varit i världsklass som instrumentalist är det svårt att acceptera att man bara blir sämre. Dessutom saknade han nära relationer. Han var en ensam lirare.

Trummisen Jamie Borger, som spelade med Marre i Talisman och Last Autumn’s Dream:

– Ingen av oss kunde ana att Marre hade självmordstankar. Han lät positiv inför nästa Last Autumn’s Dream-inspelning. Ställde frågor om när vi skulle in i studion. ”I slutet av augusti”, svarade jag. ”Fint”, sa Marre. Men då hade han redan bestämt sig. Ofta infinner sig ett lugn hos den som har tagit beslutet att avsluta sitt liv.

Sångaren Mikael Erlandsson i Last Autumn’s Dream:

– Att Marre valde att avsluta sitt liv på det sättet, fan, jag blir nästan förbannad. Han var… feg, eller något. Det hade kunnat ordna sig. Man måste våga be om hjälp. Men det gjorde inte Marre.

Jeff Scott Soto har viss förståelse för att Marre gav upp:

– Han såg ingen utväg. Allt i hans liv var negativt. Marre tyckte att det inte längre fanns något för honom i den här världen.

Den ende av kollegorna som vägrade att uttala sig om Marre bortgång var Yngwie Malmsteen.

Den 20 augusti 2009, efter begravningen i Adolf Fredriks kyrka i Stockholm samma dag, höll Marres kollegor en minneskonsert för sin vän på rockklubben Pub Anchor.

Jeff Scott Soto försöker finna lite tröst när han säger:

– Marre dog ung och medan han fortfarande var på toppen av sin karriär, liksom Jimi Hendrix och Janis Joplin. Han hann inte leva tillräckligt länge för att göra mindre bra grejer, vilket alla gör förr eller senare. Alla minns bara Marre som en fantastisk artist, inget mindre. Han är en sann legend. ■

Under begravningsceremonin i Adolfs Fredriks kyrka den 20 augusti 2009 sjöng och spelade Marcels syster Helen Holmgren och kollegorna Pontus Norgren (Hammerfall, Talisman), Jeff Scott Soto, Tommy Denander och Marcus Jidell (Avatarium).

FOTO **EMPIRE**

Marcel Jacob, Sveriges basprofessor och enligt Jörgen Holmstedt den ende som kunde mäta sig med Billy Sheehan, en av hans förebilder. En insamling i Marcels namn till förmån för organisationen Suicide Zero pågår på https://egeninsamling.suicidezero.se/fundraisers/marcel-jacob.

Per Lengstedt skriker loss i sin inspelningsstudio på Hasslö. Studion invigdes vintern 2023 med inspelning av sången till Portraits nya album ”The host”, som Per senare även mixade i samma studio.

Sveriges mest underskattade sångare?

TEXT & FOTO **SIMON LUNDH**

Om man vill göra en Erik Grönwall krävs det mer än tre videor på Youtube med totalt 900 visningar. Det är inte så konstigt att vi ställer frågan: är **Per Lengstedt** i heavy metal-bandet **Portrait** Sveriges mest underskattade hårdrockssångare?

Innan man går in i det plottriga bråtekaos som man lätt kan föreställa sig att en hantverkare till trebarnsfar har i sitt garage kan man gira vänster. Då hamnar man istället i en två, tre kvadratmeter liten pojkdröm: en inspelningsstudio med hårdrocksplanscher, inramade vinylomslag och konsertbiljetter överallt. På en krok hänger ett gäng backstagepass och på skrivbordet styrs inspelningen av tre skärmar.

– Men då tar jag av mig tröjan då, säger Portraits sångare Per Lengstedt innan han stiger in i det extremt lilla sångbåset. Ska det va så ska det va, eller?

Givetvis ska det va.

Per drar av sig sin Angel Witch-tröja och sätter på sig lurarna. I högtalarna börjar musiken ljuda och sångaren andas in: *”Tattooed boys with expensive toys, living in a bubble of sin.”*

Jag är på Hasslö i Karlskronas skärgård för att verifiera en hypotes. Inför släppet av Black Sabbath-boxen ”Anno domini 1989-1995” tipsade Per i en Tony Martin-grupp på Facebook om en två år gammal video på Youtube där han framför ”Anno mundi” från 1990 års ”Tyr”. Framförandet var så mäktigt att det fick tidningens chefredaktör Martin Carlsson att undra två saker. Är Per Lengstedt Sveriges mest underskattade hårdrockssångare? Och eftersom man bara ser hans överkropp, är han helt naken när han spelar in?

– Det senare kan vi låta vara osagt, skrattar Per.

Innan vi går in i den lilla garagestudion sitter vi på altanen i den första vettiga vårsolen för året. Vi dricker kaffe och käkar rabarberpaj som blivit över från sångarens 42-årsfirande dagen innan.

– Den enkla förklaringen är att jag hade studion i vad som nu är min äldsta dotters garderob och det kunde bli jävligt varmt där, fortsätter han. Faktum är att sången till tre album med Portrait spelades in där innan jag flyttade ut i garaget: ”Crossroads” (2014), ”Burn the world” (2017) och ”At one with none” (2021). Enda problemet var att det var vägg i vägg med köket så ibland kunde jag höra min fru steka falukorv eller vad det nu var.

Hörs det om man lyssnar riktigt noga?

– Ja, det kan man nog göra någonstans, skrattar han. Vissa av skriken kan man också undra om det är jag eller barnskrik. Vi låter det vara osagt också.

Innan vi går vidare med första frågan backar vi dock bandet. Ända tillbaka till tidigt 90-tal och en febrig tioåring som håller på att upptäcka hårdrock.

– En gång när jag var sjuk gav storebrorsan mig ett blandband inspelat från radio för att jag skulle ha något att lyssna på. På det fanns ”The unforgiven” med Metallica och styrkan och melankolin i den låten slog an något hos mig. Jag kommer ihåg hur jag låg halvt utslagen med handen utsträckt och spolade tillbaka, om och om igen.

När en kompis ville starta band var Per inte sen att haka på. Problemet var bara att de inte kunde spela några instrument.

– Vi skrev texter men det blev inte mer än så, skrattar Per. När vi var tolv år startade han istället band med några andra, men så behövde de en gitarrist till och då frågade de mig. Jag sålde mitt Super Nintendo och köpte en elgitarr och en liten skitförstärkare från Hobbex.

Bandet, som enligt Per spelade groovig 90-talsthrash i stil med Sepultura och Metallica, kom så småningom att heta Replica och någonstans på vägen tog Per hand om micken.

– Det är en klassiker. ”Vem ska sjunga?” Kanske eftersom min kusin var frontman i folkrockbandet Sinn Fein, som var lite i ropet under 90-talet, tänkte jag att ”Vad fan, jag kan väl sjunga.”

Kunde du det då?

– Absolut inte, skrattar han. Jag hade inte ens kommit i målbrottet, men jag körde något slags growl eller aggressiv sång. Vi var även influerade av till exempel Pantera och Entombed.

Det varade dock inte länge. När barndomskamraten valde att lägga trumpinnarna på hyllan blev Per förkrossad. Samtidigt som han försökte driva bandet vidare i egen regi gick han med i ett rockband, något som gav betydligt mer avtryck än han kunde ana.

”Eftersom min kusin var frontman i folkrockbandet Sinn Fein tänkte jag: Vad fan, jag kan väl sjunga”

”Jag har väl Ronnie James Dio och Tony Martin att tacka för att jag sjunger idag. De är mina läromästare”

– Jag spelade gitarr och körade och plötsligt hörde en kille av sig. De skulle starta ett Black Sabbath-coverband och hade hört att jag var en jävel på att sjunga. ”Jaha, från vem?” tänkte jag. Men jag kunde väl testa.

Bandet hette Headless Cross och tvärtemot de flesta andra band med samma agenda körde de låtar från hela karriären.

– En helt ny värld öppnades. Jag hade till exempel aldrig hört ”Heaven and hell”, så jag var tvungen att lyssna in mig på allt. Så jag har väl Ronnie James Dio och Tony Martin att tacka för att jag sjunger idag. De är mina läromästare. Framförallt Tony eftersom hans grejer passar min röst bäst.

Replica hade vid det här laget förpassats till ytterst obskyra kapitel i historieböckerna. Via Iron Maiden-influerade Unchained och legendariska heavy metal-bandet Overdrive hamnade Per 2008 i Portrait. Och nu började utmaningen på riktigt. Året innan hade han och hans nuvarande fru vänt hem till Hasslö efter några år i Karlskrona. Nu klippte han gräset i sin nya trädgård och lyssnade på King Diamond-falsett och dubbelstamp.

– Jag kände att de hade något nytt på gång. Det var som Mercyful Fate på speed och det vildsinta från Motörhead med Judas Priest-licks. Och old school som fan.

Fixade du falsetten direkt?

– Det var inte helt lätt, men jag hade börjat implementera falsett i både Unchained och Overdrive, så det satt faktiskt. Och det var roligt. Jag kommer ihåg att vår gitarrist (tillika Sweden Rock Magazines ägare och ansvarige utgivare) Christian Lindell sa att ”fan, du gör ju det här tio gånger bättre än Philip” (Svennefelt, sångare 2006-2008).

Per har tagit två sånglektioner genom åren, under tiden med Unchained. Det han lärde sig tog han med till Portrait. Tyvärr.

– Hon började slipa på min teknik och sa till mig att hålla tillbaka och sjunga på 95 procent så skulle rösten hålla mycket längre. Det är bra när man sjunger live. Problemet var att jag körde det här när vi skulle spela in Portraits andra album ”Crimen laesae majestatis divinae” (2011) och i studion fungerar det inte lika bra. Där är det full patte som gäller. Så de andra undrade varför det inte lät som det brukade. ”Ta i mer”, sa de. Så jag fick ställa om i hjärnan och börja om. Jag insåg att det gick utmärkt att köra min egen teknik och efterapa giganterna Tony Martin, Dio, Ian Gillan och Bruce Dickinson.

Med fem album i ryggen har han givetvis utvecklats väldigt mycket sedan sin Portrait-debut, men på ett sätt beskriver han det ändå som en peak.

– Mycket av musiken var redan skriven och inte anpassad efter min röst, så det är supermycket falsett. Jävlar vad jag sjöng! Det var dessutom en rå och krävande falsett och det var nog ungefär så mycket som jag klarar av. Sedan dess har det blivit både hårdare och lugnare. Man slipar allt under resans gång.

Vi går ut i studion där sången till Portraits nya album ”The host” har spelats in och rubbet mixats. Det är bara några månader sedan studion fick flytta ut ur huset och dotterns blivande rum och än är den inte klar.

– Jag vill täcka hela taket med planscher också, skrattar Per.

Viktiga saker.

Utöver ”Anno mundi” har Per lagt ut ytterligare två barbröstade videor där han framför Iron Maidens ”Stranger in a strange land” och ”The evil that men do”. Det är inte utan att man undrar varför har inte har lagt ut fler. Askungesagor som Tim ”Ripper” Owens, Erik Grönwall och Arnel Pineda som upptäcktes av Judas Priest, Skid Row respektive Journey på sådant sätt borde locka, eller?

– Jag har några stycken som jag har tänkt göra men jag har inte haft tid, säger han urskuldande. Det är ren lathet. Jag glömmer att sätta igång kameran, eller ens hämta telefonen, och så är jag lite gubbig och för dålig på sociala medier.

Har du inte drivet att göra en Erik Grönwall?

– Äh, det finns viktigare saker. Det här är för mitt eget egos skull och det är väl inte någon som lyssnar på det ändå.

Nä, inte med den inställningen. De tre videorna har inte ens 900 visningar totalt. Du måste steppa upp.

– Alltså, Erik lägger ut en låt i veckan, men det är en helt annan grej. Det finns tusen sångare som gör covers och lägger ut, men

Portraits största Spinal Tap-ögonblick skedde under konserten på Sweden Rock Festival 2015. Dåvarande gitarristen David Olofsson kastade ut en öl i publiken som studsade olyckligt och landade på mixerbordet, vilket ledde till att konserten fick ett abrupt slut efter bara 30 minuter.

då är det polerade grejer. De har gjort en renodlad cover och filmar i olika vinklar. Det är en hel produktion. Jag vill att det ska vara äkta. Det är den tagningen, där och då. I ”Anno mundi” glömmer jag till exempel texten, men det är det som är tjusningen. Det får dock inte vara falskt eller fel toner.

Är du sugen på något större då?

– Jag kan väl säga så här: om frågan hade kommit från Iron Maiden hade jag fan inte tackat nej. När jag var med i Unchained insåg jag att Bruces sång låg ännu närmare mitt register än Tony Martins, så jag vet att jag hade fixat det.

Det handlar dock om mer än så. Hade du kunnat axla rollen som frontman och springa omkring och hoppa och slåss med Eddie?

– Tveklöst. Samtidigt vet man hur det är och risken är att jag hade blivit en rip-off. Men om han hade blivit sjuk och de behövde en ersättare däremot... Ring mig, jag ställer upp imorgon!

Om det ringer något lite mindre och mer realistiskt band då?

– Jag har ju antagit alla utmaningar hittills och jag älskar att spela live. Om det sedan innebär att jag behöver hoppa av Portrait får jag förstås ta ställning till det då. Annars tänker jag att jag kör parallellt. Jag har bra stöd från familjen. Annars hade det inte gått.

Hade du kunnat ersätta King Diamond då?

– Det tror jag inte. Det hade skilt sig för mycket. Falsetten är inga bekymmer, men han har en helt annan klang i det låga registret.

Kan du ta in att bli kallad ”Sveriges mest underskattade hårdrockssångare” då?

– Det är förstås stora ord, säger han lite blygt. Senast i förrgår trodde min fru att det var jag som sjöng när vi hörde ”Road to hell” från Bruce Dickinsons ”Accident of birth”. Det är inte första gången jag har fått höra att jag låter som honom och det är förstås otroligt smickrande. När jag gång på gång blir jämförd med en av världens främsta heavy metal-sångare börjar det ändå sjunka in att jag har en röst som tilltalar många. Jag verkar ligga bra i lyssnarnas öron. Det är svaret. Ödmjukt som fan.

Därinne i studion kan jag inte annat än att hålla med min chefredaktör, även om begreppet underskattad alltid är lite underligt. Oförtjänt oupptäckt kanske ligger närmare till hands.

I högtalarna närmar sig låten sin refräng. Per tittar in i min kamera och greppar apelsiner till höger och vänster. Han andas in igen och tar i, mycket mer än 95 procent: *”I don’t want your big city shining. I don’t want your silver lining. I don’t want to be a tattooed millionaire.”* ■

The Host

Portrait 2024: sångaren Per Lengstedt, basisten Fredrik Petersson, gitarristerna Christian Lindell och Karl Gustafsson samt trummisen Anders Persson. Christian Lindell är ansvarig utgivare för Sweden Rock Magazine, vilket är anledningen till att albumet inte recenseras i tidningen.

FOTO STEFAN JOHANSSON

Vad är konceptet på Portraits sjätte album ”The host”?

– Efter en turnévända med Satan blev vår gitarrist Christian Lindell jävligt inspirerad, säger sångaren Per Lengstedt. Han läser mycket och hade fått tag på någon bok som behandlar kyrkans överhet inom armén. De hade fan mer influens än kronan och den här historien utspelar sig i Sverige under stormaktstiden. Det finns nämligen sägner om soldater som hängav sig åt Djävulen för att få styrka i strid istället, och hur de då blev bestraffade. Vår protagonist blir inkallad men ifrågasätter kyrkans övermakt och bestämmer sig för att ingå en pakt med Djävulen. När han ska ut i strid stjäl han efter en morgonceremoni nattvardsvinet och det heliga brödet för att offra till Djävulen. Sedan får man följa honom ut i strid och hur han blir påkommen när han uteblir från de dagliga gudstjänsterna. Han får lämna armén, men kyrkan utkräver straff så de bränner ner hans hus med hans gravida fru i det, vilket i sin tur får honom att hämnas på framförallt prästen som beordrade det hela.

Du skriver inga texter i Portrait. Är det lättare att ta till sig andras texter när det är ett koncept?

– Absolut. Jag ser hela tiden karaktärerna framför mig i huvudet, precis som när man sätter sig och lyssnar på en King Diamond-platta. Faktum är att ”The host” känns mer King Diamond-inspirerad än någon annan Portrait-skiva eftersom det här med berättandet är så mycket hans grej. Detta trots att min debut med Portrait, ”Crimen laesae majestatis divinae”, var fylld med falsettsång. På det stora hela får det här med koncept i alla fall allt annat att blekna. Det här är första gången för oss och hela syftet med att göra ett album lyfter. Det blir en helt annan nivå. Det här med lösa låtar är inte lika lockande längre. Då kan man lika bra göra en ep istället.

Har ni närmat er musiken annorlunda?

– Det får jag väl säga. Vi har fått till en jävla bra dynamik med olika stilar hela tiden och bra flyt mellan låtarna. Däremot finns det också material som skrevs redan till förra skivan, ”At one with none”. ”Passions of Sophia”, som är sista låten på ”The host”, var faktiskt med redan då men vi kände att det var något som fattades så vi valde bort den. Nu passade den in perfekt.

Med samma text?

– Nästan. Christian har fått skruva den lite för att passa in i historien, men mycket av lyriken är faktiskt densamma.

Varför valde du att producera skivan?

– Tidigare har jag spelat in sången och sedan sammanställt allt innan vi skickade in det till en producent. Istället för att förklara vad vi ville ha, med ett eko där och ett långt eko där så var det enklare för mig att bara producera de effekterna själv och skicka med. Sedan har producenten fått reproducera det, men om man tar min förproduktion på ”At one with none” till exempel lät den i princip identisk med slutmixen, om inte bättre. Så varför lägga de pengarna på någon annan när jag kan göra det och faktiskt ta ut lite tjänstledigt och göra det riktigt istället för att halvt bränna ut mig?

SIMON LUNDH

NYTT ALBUM! TRÖJA PÅ KÖPET!

www.swedenrockmagazine.com

Wolf Hoffmann gick med i Accept 1976. Det var samma år som han skulle fylla 17 år. Lars-Göran ”Accept-Lasse” Hansen köpte sin första Accept-skiva ”Restless and wild” 1985 när han var 15 år gammal.

ACCEPT ÄR BÄST!

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **TALLEE SAVAGE**

Vad händer när man parar ihop **Accept-Lasse** med gitarristen **Wolf Hoffmann** och dessutom ber världens största Accept-samlare att ta med delar av sin gigantiska samling för beskådan? Jo, detta!

I körkortet står det Lars-Göran Hansen men hårdrockare i Sverige och Accept-fans utomlands kallar honom kort och gott Accept-Lasse. Med sin gigantiska samling är Accept-Lasse välkänd i Accept-familjen. Så pass att gitarristen Wolf Hoffmann knappt hinner innanför dörren till fotograf Tallee Savages hem utanför Stockholm innan han lika glatt som avväpnande tjoar och ger honom en kram.

I samma sekund som Wolf släpper Accept-Lasse ser han sig omkring och utbrister: ”Holy hell!” Det är inte att undra på heller, för i ena delen av vardagsrummet ligger det fler tröjor, posters, singlar, turnéprogram, guldskivor och framför allt vinyler än vad gemene man har i hela sin skivsamling. Och då är detta ändå bara en *bråkdel* av Accept-samlingen. Wolf bläddrar ivrigt bland sjutummare och vinyler som han aldrig ens har sett tidigare och börjar nyfiket fråga ut Accept-Lasse.

WOLF: Hur många saker har du i samlingen, hundratals?

LASSE: Det är mer än så. 450 vinyler, 320 kassetter och drygt 500 cd:s. Sedan tillkommer singlar i olika format, tröjor och massor av andra saker med. Säger jag att det är 1 600 saker totalt överdriver jag i alla fall inte.

WOLF: Men wow, lägg av! Samlar du på några fler band?

LASSE: Din forne sångare Udo Dirkschneider och andra Accept-relaterade band.

WOLF: Hehe, ja det säger sig självt. Vad fick dig att ta sikte på Accept, var det att vi var det bättre bandet?

LASSE: Det var Accept, Judas Priest och Iron Maiden…

WOLF: Kom igen, var lite medgörlig nu. Säg att vi var det bästa bandet, haha!

LASSE: Ja, men så är det: Accept är bäst!

WOLF: Tack, det satt långt inne.

Wolf, samlar du på dina egna skivor?

WOLF: Jag har aldrig varit en samlare men har känt mig tvungen att spara skivorna när skivbolagen har skickat flera olika utgåvor. Men ju mer jag tänker på det… Jag har planer på att flytta igen och hur många gånger orkar man egentligen släpa med sig en skivsamling som nästan alltid ligger nedpackad? Ju äldre jag blir, desto mindre bagage vill jag bära på. Samtidigt som jag beundrar Lasses samling är jag inte speciellt imponerad av mitt eget förflutna. När jag bodde i Nashville hade jag en massa posters, skivomslag och annat på väggarna men efter ett tag tyckte jag inte om det längre. Jag ville inte bo i ett museum. Mitt liv är så fullt av Accept att jag inte behöver ha det på väggarna också.

”I slutet av oktober 1991 hade jag varit Hamburg och sett Gamma Ray tillsammans med TPL-Micke från Motala. På vägen hem stannade vi på Record Heaven i Malmö och såg Jörg Fischers guldskivor hänga på väggen. Jag lämnade mitt nummer och sa åt dem att Jörg kunde ringa mig om han ville sälja dem. Tre veckor senare klockan halv tolv på natten ringde Jörg och erbjöd mig att komma ner till Malmö och köpa dem. Då köpte jag guldskivan till den kanadensiska utgåvan av ’Balls to the wall’ som syns i mitten. I maj året efter åkte jag ned igen och köpte den svenska guldskivan för ’Balls to the wall’. Guldskivan jag själv håller i är för ’Russian roulette’ och gjordes även den av Accepts svenska skivbolag”, säger Lasse.

Det låter nästan som att du är du trött på din karriär?

WOLF: Jag är trött på att se den, tänka på den och hantera den. Jag är stolt över vad jag har åstadkommit men behöver inte konstant påminnas om den. Mycket handlar som sagt var om att jag inte bara vill leva i det förflutna. Efter att ha ägt allt jag ägt under alla dessa år känns det snarare skönt att göra sig fri från det. En gång besökte jag Les Paul för ett fotojobb där jag skulle plåta av hans gitarrer. Jag fick bo i hans hus under ett par dagar och det var, hur ska jag säga det… hemskt! Det var inget hus att bo i, utan det var ett museum och jag vill bo i någonting som känns som ett hem. Ett hem är inte ett hus fullt med Accept-omslag på väggarna. Samtidigt som jag säger det, att se allting samlat så här… Det är mer eller mindre mitt liv jag ser framför mig. Kolla bara på de här guldskivorna! Var har du fått tag på dem?

LASSE: Jag köpte dem av din gamla gitarrist Jörg Fischer under två omgångar i början av 90-talet.

WOLF: Att någon kan försvinna på det vis som Jörg gjorde. Hur är det ens möjligt att år 2024 inte lämna några som helst digitala fotspår efter sig? Jag har hört alla möjliga historier om Jörg under årens lopp men han

”DET ÄR MER ELLER MINDRE MITT LIV JAG SER FRAMFÖR MIG. KOLLA BARA PÅ DE HÄR GULDSKIVORNA! VAR HAR DU FÅTT TAG PÅ DEM?”

En av de mer udda promoprylarna i samlingen, en ”Balls to the wall”-darttavla med kardborrebollar! ”Den köpte jag på Ebay i mitten av 90-talet när Ebay var alldeles nytt”, säger Accept-Lasse som turas om med Wolf att kasta bollarna som dock har väldigt svårt att fastna på tavlan.

”FÖR MIG ÄR DET LIKA OFATTBART SOM OTROLIGT ATT NÅGON FAKTISKT BESTÄLLER ALLA UTGÅVORNA. JAG ÄR IMPONERAD AV DIG, LASSE”

är verkligen spårlöst försvunnen. Om vi återgår till Lasses skivor: jag tänker ofta på mitt liv i form av vilket album jag släppte vid den tidpunkten. 1984 vet jag att jag gjorde ditt, 1985 datt och 1993 gjorde jag si och 2010 så. Alla omslag är nycklar som låser upp olika dörrar.

Det blir som i låten ”Ravages of time” på nya skivan ”Humanoid”?

WOLF: Det blir exakt så. Jag känner mig som 16 men här ser jag en samling som i stället påminner mig om att jag är 64 år. Hjärnan vill inte koppla det.

Hur känner du när du möter jämngamla människor?

WOLF: Det är en så konstig känsla. Nyligen deltog jag för första gången någonsin i en klassåterträff och såg så många människor jag inte har sett på säkert 40 år. De flesta av dem hade åldrats väl men jag ser inte mig själv vara i deras ålder. Flera av de andra var läkare, advokater och jobbade på kontor med riktiga jobb.

Nu är vi där igen. Du har gjort det här i snart 50 år och ändå säger du ”riktiga jobb” om deras karriärer.

WOLF: Haha, jag vet. Men med riktiga jobb menar jag normala jobb. Sådana som man går till på morgonen och kommer hem från på eftermiddagen. Att spela hårdrocksgitarr och resa jorden runt, det är inte ett sådant jobb. Det är egentligen inte ett jobb alls.

Lasse, ser du till att jobba övertid varje gång det är dags för Accept att släppa en ny skiva så att du kan köpa alla utgåvorna på ett bräde?

LASSE: Absolut. Jag har redan lagt ut 500 euro på nya skivan ”Humanoid” och mer lär det bli.

WOLF: För mig är det lika ofattbart som otroligt att någon faktiskt beställer alla utgåvorna. Jag är imponerad av dig, Lasse.

LASSE: Jag tror att allting runt albumet ”Blind rage” (2014) har kostat mig 800 euro hittills. Samma sak med förra albumet ”Too mean to die” (2022).

WOLF: Jag vet inte vad jag ska säga, ursäkta? Haha! Vilken är den dyraste Accept-saken du köpt?

LASSE: Första bootlegutgåvan av ”Predator”-vinylen. Den gav jag 710 dollar för.

”Det är egentligen otroligt, under 80-talet fick vi hela tiden höra att vi var det där bandet med den tjocka sångaren. Kollar jag på gamla bilder av Udo Dirkscheider i dag är det helt galet att han ansågs som tjock då. Tiderna har verkligen förändrats”, säger Wolf Hoffmann medan han kikar i Accept-Lasses gamla turnéprogram från ”Russian roulette”-turnén 1986.

Bandets nästa gitarrist? Accept-Lasses Flying V är signerad av Accepts tre mest klassiska gitarrister: Jörg Fischer, Herman Frank och givetvis Wolf Hoffmann som säger: ”Jag försöker alltid signera så mycket som jag bara kan, när situationen tillåter det. I dag har jag exempelvis signerat 300 bilder åt Sweden Rock Magazines läsare och det känns i handen kan jag säga, haha! Har fansen bemödat sig att köpa skivan kan jag bemöda mig att signera deras prylar. Det är det minsta jag kan göra för att visa tacksamhet.”

WOLF: Wow, det är helt galna pengar för en bootleg! Skulle du kunna sälja den för samma pengar i morgon eller mer?
LASSE: Hur så, är du intresserad av att köpa?
WOLF: Nej nej! Men jag tycker att det är en rimlig fråga att ställa. Saker är bara värda vad folk är villiga att betala och skulle någon vara villig att ge dig de pengarna nu när den är släppt på officiell vinyl?
LASSE: Kanske, jag vet inte.
WOLF: Aha, jag trodde att du hade en rival någonstans som gladeligen skulle betala. Finns det rivalitet inom Accept-samlandet?
LASSE: Absolut, det finns ett par killar som jag ofta hamnar i budkrig med. En i Frankrike, en i Spanien och en i Tyskland.
Är det en tävling om vem som får tag på de mest ovanliga sakerna eller kan ni hjälpa varandra att hitta unika utgåvor också?
LASSE: Jag har en vän i Sverige som jag brukar hjälpa och han hjälper mig, men inga andra.
WOLF: Det måste ha hänt att du köper saker inkognito för att andra inte ska se ditt namn i en auktion och bli trissad av det?
LASSE: Ja, det händer. Det var en kille i Polen som var förbannad på mig för att jag köpte ”Blood of the nations” (2010) på testpress för 140 euro. Men det gäller att vara först.
WOLF: Föredrar du köp nu eller auktioner?
LASSE: Auktioner är roligare. Det ger lite mer puls och glädje. Att sitta där och vinna någonting i sista sekund är spännande.
WOLF: Jag har sålt tillräckligt många saker på Ebay för att hålla med. Det är först i slutet av auktionen beloppen stiger och det är lika spännande för mig som säljare att hänga med under de sista minuterna.
Lasse, kommer du ihåg första gången du mötte Wolf?
LASSE: Det var den 3 maj 1993 i Köpenhamn.
WOLF: Det är länge sedan. Hade du skivor med dig då också?
LASSE: Givetvis hade jag det. Men det var bara en bråkdel av vad jag har nu. Vi träffades på Vega Store i Köpenhamn. Jag fick till-

CD ELLER LP

NYA ALBUMET ”HUMANOID” + SIGNERAD KLASSISK BILD

www.swedenrockmagazine.com

Den gröna splatter-utgåvan av ”Restless and wild” är den mest ovanliga saken i samlingen. ”Det här är det enda exemplaret jag någonsin har sett av skivan. Jag har kontaktat personer som säger att de har den och bett om bilder men hittills har ingen skickat någon”, säger Accept-Lasse. Wolf i sin tur är lika fascinerad av skivan och vidhåller att den är officiell.

bringa en hel timme med er medan resten av fansen bara fick 30 minuter.
WOLF: Och sedan dess har vi setts varje år. Eller, ja det känns som varje år men det är så klart inte sant. Jag menar varje *turné*.
LASSE: 59 konserter har det blivit totalt.
WOLF: 59, det är imponerande! Minns du någonting speciellt från någon av dem?
LASSE: Alla har varit bra.
WOLF: Kom igen nu, någon gång måste vi ha gjort någonting extra bra?
LASSE: 1993-spelningen hör till topp tre av alla jag har sett tillsammans med giget i Stockholm den 3 maj 1986 på ”Russian roulette”-turnén. Det var en milstolpe för mig. Det var första gången jag såg Accept live. Sedan måste Debaser-giget i Stockholm den 20 maj 2010 också nämnas. Det var första giget jag såg med Mark Tornillo på sång.
WOLF: Jag minns den spelningen! Stället var verkligen litet och vi spelade väldigt många låtar. Inte för att vi var tvungna utan för att vi ville. Vi var tillbaka och det skulle också märkas. Vi hade inte ens släppt någon skiva med Mark ännu utan det var verkligen en turné för att morsa på alla fansen igen.
Finns det lika hängivna fans som Lasse i alla världens länder?
WOLF: Nej, Lasse är verkligen i en helt egen liga. Det finns ett fan i Tyskland som heter Harald. En cool kille som jobbar som advokat. Han har nästan tagit sig ända in i vår innersta cirkel. Jag tror att han har sett närmare 230 spelningar med oss. Det är verkligen många konserter. Det är så klart dina 60 spelningar också. Har du träffat honom?
LASSE: Jag har sett 59 spelningar. Jag träffade honom 2019 och då sa han att han hade sett 130 spelningar. Hur han har hunnit med 100 spelningar till på så pass kort tid och dessutom under en pandemi, jag är inte säker på att han talar sanning. Om du frågar mig vilken min tjugofjärde spelning var kan jag berätta det.
WOLF: Vilken var din trettiofjärde spelning?
LASSE: De första tio var med Udo så nummer 34 bör ha varit i Köpenhamn den 19 september 2014. Vi träffades då med och ni signerade som vanligt några skivor åt mig. Fast då hade jag inte med mig så många.
WOLF: Och du blir upprörd om fel personer skriver på fel skiva.
LASSE: Så klart!
Men det är en regel, signera bara de skivor du själv spelar på!
WOLF: Det finns ingen sådan regel. Vissa människor bryr sig inte om det. Sedan finns det purister som Lasse som bara tillåter personen som spelat på skivan att signera den. Men som tur var vet han inte alltid vem som har gjort det… Det finns hemligheter som inte ens de mest inbitna fansen behöver känna till. Jag brukar alltid fråga fansen om de vill att jag ska signera allting. Nu är det så klart extra lätt i mitt fall eftersom jag faktiskt medverkar på varenda Accept-skiva, haha! ■

FANS TO THE WALL – ACCEPT-LASSE
Första Accept-giget: 3 maj 1986 i Stockholm
Bästa Accept-skivan: Restless and wild
Bästa Accept-låten: Shake your heads

FANS TO THE WALL – SKRIBENT-JANNE
Första Accept-giget: 6 augusti 2005 på Wacken Open Air
Bästa Accept-skivan: Blind rage
Bästa Accept-låten: Aiming high

LIVE NATION
PRESENTERAR

STHLM Fields

FREDAG 28 JUNI
GRETA VAN FLEET
+WOLFMOTHER & THE AMAZONS

MÅNDAG 1 JULI
BRING ME THE HORIZON
+BAD OMENS & DEEZ NUTS

TISDAG 2 JULI
MOLLY SANDÉN
+MØ & ASTRID S

FREDAG 5 JULI
TOTO
+NESTOR & LUDWIG HART

LÖRDAG 6 JULI
THE HIVES
VIAGRA BOYS
+HURULA & LOVER'S SKIT

NORRLANDS Ljus ALKOHOLFRI
SOL DE JANEIRO
GIG CASINO
GÄRDSCHIPS
Exotic Fruits

GÄRDET STOCKHOLM.
BILJETTER: STHLMFIELDS.SE

SOMMARENS
NYA LIVESCEN

DUFF MCKAGAN
LIGHTHOUSE '24 TOUR

SUPPORT
JAMES AND THE COLD GUN

22 OKTOBER
STOCKHOLM NALEN

BILJETTER: LIVENATION.SE

LIVE NATION

ROCK KLASSIKER

RISING FROM THE NORTH
2024 TOUR

IN FLAMES

WITH SPECIAL GUESTS
ARCH ENEMY
AND
SOILWORK

31 OKTOBER
MALMÖ, MALMÖ ARENA

1 NOVEMBER
GÖTEBORG, SCANDINAVIUM

2 NOVEMBER
STOCKHOLM, HOVET

3 NOVEMBER
SUNDSVALL, NORDICHALLEN

BILJETTER VIA LIVENATION.SE
LIVE NATION

AN EVENING WITH
DREAM THEATER
40TH ANNIVERSARY TOUR 2024 - 2025

8 NOVEMBER 2024
STOCKHOLM WATERFRONT

BILJETTER VIA LIVENATION.SE
LIVE NATION

FÅTAL BILJETTER

BANDIT ROCK

LABRIE MYUNG PETRUCCI PORTNOY RUDESS

ORDEN OGAN

AV **ERIK THOMPSON** FOTO **NAT ENEMEDE**

Sjunde albumet ”The Order Of Fear” må vara mörkt, men det är för att perfektionisten **Sebastian ”Seeb” Levermann** vill ha det så. **Orden Ogans** egen tillvaro ter sig nämligen ljus nog.

Orden Ogan består av gitarristen Patrick Sperling, basisten Steven Wussow, sångaren, gitarristen och keyboardisten Sebastian ”Seeb” Levermann, gitarristen Niels Löffler och trummisen Dirk Meyer-Berhorn.

I samband med ”Final days” (2021) sa du att det verkade som att en ond vilja försökte hindra er från att slutföra plattan. Var inspelningen av ”The Order Of Fear” lika kämpig?

– Nej, den var helt smärtfri, skrattar sångaren, gitarristen, keyboardisten och bandpappan Sebastian ”Seeb” Levermann. Kanske för att vi förra gången hade problem så att det räckte för två plattor. Det var i princip allt du kan tänka dig. När Dirk Meyer-Berhorn skulle spela in trummorna fick jag gå tillbaka till musikaffären varenda dag. Först spräckte han crashcymbalen, sedan den andra crashcymbalen, sedan chinacymbalen – och sedan ridecymbalen. Vem fan spräcker sin ridecymbal? Så pajade gränssnittet till datorn och jag måste skaffa ett nytt. Sedan skulle jag lägga gitarrer och min gitarr gick sönder. Efter *det* fick hela kvarteret problem med strömmen så att gitarrerna började surra något fruktansvärt. Så jag fick fara till en annan stad för att spela in gitarrerna! Helt galet, det kändes verkligen som att en ond vilja försökte hindra oss från att göra färdigt plattan.

Alla tidigare Orden Ogan-album från 2010 års ”Eastern hope” har getts ut på AFM. Varför har ni gått vidare till Reigning Phoenix Music nu?

– Vi har haft det jättebra hos AFM, men jag har inte så mycket av en relation till deras nuvarande styrelse. Flera av mina gamla vänner på AFM jobbar numera på Reigning Phoenix Music, liksom även en del gammalt Nuclear Blast-folk. Så jag valde i slutänden att gå över dit, snarare än till Napalm, vilket även det hade varit ett bra alternativ. Plus att AFM har köpts upp av ett bolag som inte ens har en ledning i nuläget. Men jag har inget annat än gott att säga om dem, för efter att vi samtalat sa de ”okej, vi löser er från kontraktet om ni inte vill stanna”. Många bolag skulle ha sagt ”vi har ett giltigt kontrakt så ta er i häcken”.

Det känns som att Orden Ogans karriär bara gått framåt och uppåt sedan starten.

– Det intrycket har jag också fått, haha!

Har ni någonsin tvingats hantera en verklig besvikelse?

– Hela tiden! Det var något som man verkligen fick lära sig ta under de tidiga åren. Jag vill inte nämna några namn, men det är ett band i synnerhet som skulle vara en suverän turnépartner till Orden Ogan och som vi har haft seriösa diskussioner med – seriösa från min sida åtminstone – inför tre eller fyra turnéer. Det har aldrig löst sig. Jag får dock säga att Orden Ogan idag befinner sig i en mycket mer gynnsam position, i och med att bandet blir större och större, så att det skulle fungera precis lika bra med egna headlineturnéer. Runt 2014-15 var vi tvungna att turnera med andra för att det skulle vara värt det. Men ja, att släppa en musikvideo och inte få de siffror man förväntat sig första dagen eller veckan… Samtidigt är jag en väldigt praktisk kille och blir inte överdrivet besviken. Jag korrigerar planen. Istället för att säga ”åh nej, det sket sig, nu kan vi inte göra det här” säger jag ”okej, vi kan inte göra A: låt oss göra B, C eller D”.

På ”The Order Of Fear” tar historien om Orden Ogans olycklige omslagsmaskot och konceptantihjälte en ännu mörkare vändning. Jag vet inte om avslutande låtduon ”The journey thus far” och ”The long darkness” ger uttryck för hopp eller desperation.

– Lite av båda, tror jag. ”The long darkness” skrevs faktiskt till förrförra albumet ”Gunmen” (2017). Hela Alister Vale-storyn utspelas i en postapokalyptisk värld efter att den högteknologiska situationen gått under, precis som Stephen Kings ”The Dark Tower”. ”The long darkness” var tänkt att följa på ”Gunmen”-låten ”Ashen rain”, där jorden förstördes – eller, förstördes ännu mer – av atombomber. Då handlade den om en sjukdom och om hur vinden undanhåller oss luft att andas. Alister Vale har som du minns en förbannelse över sig. Han kan inte stanna länge på samma plats och allt han lämnar

”Frågan är vad som vore mest logiskt: att ta över Alister Vale till Angus McSix universum eller tvärtom?”

efter sig förgås på något sätt. På nya plattan söker han ännu en gång upp de onda Orden Ogan-munkarna från ”Ravenhead” (2015), som säger att de enda som kanske kan hjälpa honom är en ännu radikalare utbrytargrupp munkar, kända som ”The Order Of Fear”. Dessa meddelar honom i sin tur att enda sättet att bryta förbannelsen är att utgjuta en väns blod i månskenet. Alister beslutar sig för att offra ett liv för att rädda alla andra som skulle drabbas av hans förbannelse och halshugger Abel, sin följeslagare sedan ”Eastern hope” (2010). Det visar sig dock att han blivit lurad. Med mordet har Alister fullbordat en ritual som får en demon kallad Dreadlord att återvända och *förstärker* hans egen förbannelse. Som munkarna i sin tur vill utnyttja för att utplåna mänskligheten. Vi tyckte att ”The long darkness” funkade superbra i det sammanhanget. Det behövde bara ändras lite på texten så att den inte skildrade katastrofen ur ett nukleärt perspektiv, utan i skenet av Dreadlords återkomst. Så det är som sagt både lite hopp och lite desperation där. För Alister kämpar fortfarande vidare, och har fortfarande anhängare som tror på honom, samtidigt som hans situation ter sig mörkare än någonsin.

Du är numera med även i ett annat konceptbaserat band, Angus McSix. Kan det tänkas bli en Orden Ogan/Angus McSix-crossover?

– Vi *har* faktiskt tänkt på det. Frågan är vad som i så fall vore mest logiskt: att ta över Alister Vale till Angus McSix universum, eller tvärtom? Tvärtom vore kanske det bästa. Orden Ogans universum är så mycket mörkare att det kanske vore olämpligt att införa sådana lustiga figurer där, haha!

Du understryker alltid i intervjuer att du gör Orden Ogan enbart för din egen skull, inte av kommersiella skäl. Oroar du dig för att framstå som mindre trovärdig ju mer framgångsrikt som bandet blir?

– Nej, det är nog snarare för att rättfärdiga för mig själv allt arbete jag lägger ner, haha! Mängden jobb jag lägger ner på Orden Ogan jämfört med allting annat är rent sjuk. Att göra det går bara om man uppriktigt älskar det man håller på med. Annars skulle man ge upp halvvägs och säga ”okej, det räcker”. Men det är just grejen med Orden Ogan. Det kan aldrig vara ”nära nog”, det måste vara ”exakt så här”. ■

STILLBORN

AV **ZENDT** FOTO **BOSSE MELIN**

Göteborgs dystraste är på sitt tredje album med originalsättningen mörkare och långsammare än någonsin. **Kari Hokkanen** och **Ingemar Scott Henning** förklarar varför.

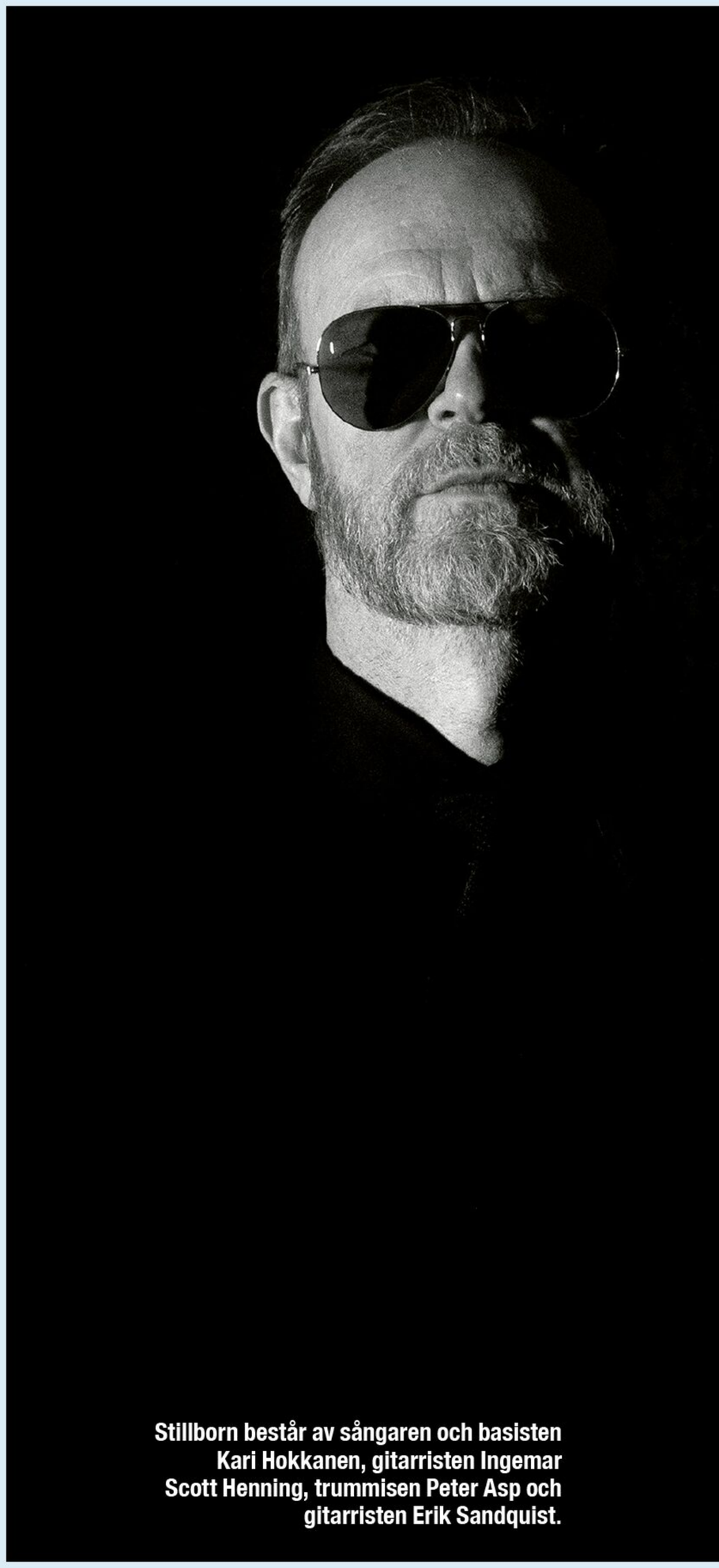

Stillborn består av sångaren och basisten Kari Hokkanen, gitarristen Ingemar Scott Henning, trummisen Peter Asp och gitarristen Erik Sandquist.

”Necrospirituals” (1989), ”Nocturnals” (2017) och nu ”Netherworlds”. Jag anar ett allitterererande tema…

– Vi tycker att det är viktigt med stilistiken, förklarar basisten, sångaren och låtskrivaren Kari Hokkanen. Så vi vill återskapa det. Men den första, ”Necrospirituals”, var det Ingemar som kom på. Och sedan är det viktigt att titeln ska börja på N och sluta på S. 2017 satt vi hur länge som helst med titeln ”Nocturnals”. Vi satt i flera veckor och hade säkert hundratals olika förslag och så blev det ändå ett av de fem första.

– Men den här gången var det väl en liten bubblare, inflikar gitarristen och producenten Ingemar Scott Henning.

– Ja, instämmer Kari. Den kom på slutet. Men titlarna måste passa vår fiktiva värld också. Själva stämningen. Och alla tre titlar är inom samma härad, kan man säga.

Ni har även släppt ”The permanent solution” (1991) och ”State of disconnection” (1992). Utan att ha mätt skulle jag påstå att det här är er långsammaste platta hittills.

– Det stämmer nog, medger Kari. Vi har ju haft diskussioner med Peter (Asp, trummor, Bombus) om det.

– Han säger att det går för långsamt, fortsätter Ingemar. Onaturligt långsamt. Vad bra, säger vi då… Men han tycker att det är svårt att spela långsamt.

– Vi var ganska sökande i början, fortsätter Kari. På första plattan, och ännu mer på demokassetten ”Tounge the thong” som kom 1985, var det väldigt spretigt. Å ena sidan hade vi ”Calvaria 1939”, fast med annat namn. Men där fanns också mer av det som en del i bandet kallar raggarrock. Jag älskar ju sådant, Hurriganes och Lädernunnan och sådant.

– Bandet är uppdelat i två läger angående den saken, fastslår Ingemar. Erik (Sandquist, gitarr) och jag är raggarrockspoliser, kan man säga. Kari gillar ju det han gillar. Och Peter är på Karis sida. Men det är nog mycket för att han gillar att spela med lite tempo.

På ”Nocturnals” fanns åtminstone ”The animal within” men på ”Netherworlds” finns ingen låt som går i så högt tempo.

– Just det, konstaterar Kari. Där hade vi en raggare som jag fick igenom. Sedan har jag inte riktigt gjort något sådant till Stillborn, för sådana låtar har blivit alldeles för mycket raggarrock.

– Då får det bli ett annat band, menar Ingemar.

Utöver att det är ert långsammaste album skulle jag även kalla det ert mörkaste.

– Det är våra själar som lyser igenom, föreslår Ingemar.

– Vi kan inte dölja det längre, skrattar Kari.

– Vi har väl något av ett lyxproblem i och med att vi har väldigt många låtar att välja mellan, berättar Ingemar. Så då kan vi välja ut låtar utifrån ett visst koncept. Och så tog vi ganska lång tid på oss. Förra var ju inte tänkt att bli en skiva, utan vi fick möjlighet att spela in i Danmark. Så vi åkte dit och spelade in två låtar.

– Så vi tänkte att det kunde bli en singel, fortsätter Kari. Men så spelade vi in några till och så hade vi sex stycken. Då fattades bara fyra låtar för en hel skiva. Den här gången var tanken redan från början att det skulle bli ett helt album. Och den processen startade egentligen ganska direkt efter att förra plattan släpptes. Men så har det varit en del tidsglapp. Och det där med att vi haft så många låtar. Vissa låtar har vi varit ganska säkra på att de ska komma med, men så har de fallit åt sidan utmed vägen. När man har så många låtar kan man börja leta efter det enhetliga och originella och välja utifrån det. Det är också en fråga att gå vidare hela tiden. Jag kan bara spruta ur mig låtar under en period. Sedan märker jag att ”den där var ju inte så rolig” och börjar lägga saker åt sidan.

”DET ÄR KANSKE INTE LIKA MYCKET SVART HUMOR SOM PÅ NECROSPIRITUALS UTAN MER ALLVARSAMT NU”

– Och så är det vi som snappar upp det, fortsätter Ingemar. ”Men den här, kanske…? Har du lämnat den?”

– Den processen är väldigt rolig, menar Kari. Det är mycket tack vare de andra, att de fångar upp saker. ”Det här känns unikt.” Sedan när man bearbetar låtarna ihop blir det Stillborn av det, liksom.

– Det är du som sprutar ut dem, fortsätter Ingemar. Och sedan bakar vi ihop det på något sätt och gör det där Stillborn-soundet av det.

I intervjun från 2017 framkom att Kari är uppvuxen med finsk tango och humppa-musik och att det nog hörs ibland. Det tycker jag är något som paradoxalt nog kanske är ännu tydligare på ”Netherworlds”. Mitt i mörkret finns refränger som nästan kan kallas smäktande, som till exempel ”Katharsis” och ”Motherland”.

– Jag tror att det är helt rätt, konstaterar Ingemar. Och så har vi bejakat den sidan lite mer. Även med instrumentering. Vi har inte fegat den här gången, utan brassat på med andra saker också som gör det liksom ihop med sången och olika melodier.

Som lite mer syntar?

– Ja, säger Ingemar, om man nu kallar det syntar. Egentligen mest bastuba och theremin, skulle jag vilja säga. Och mellotronkörer. Jag har försökt hålla mig till de tre grejerna. Det blir rätt mäktigt av det i alla fall.

– Sedan har melodier alltid varit viktiga för oss, utvecklar Kari. Vi är ju inte metal på det sättet, utan det måste alltid vara en tydlig refräng. Något som gör så att det lyfter.

Låt mig gissa att min bild av att du sitter i ett mörkt grottrum med en svart mantel på dig och skriver texter inte är helt och hållet rätt…

– Nej, skrattar Kari. Men det är kanske inte lika mycket svart humor som på ”Necrospirituals” utan mer allvarsamt nu. Det handlar mycket om den lilla människans liv. Hur den på något sätt råkar ut för olika saker i en tillvaro som styrs av… det kan vara olika makter eller det kan vara krig. Och kanske ännu mer på den här skivan är det om kampen för frihet. ”Motherland” är ganska tydligt emot militarismen, för att ta ett exempel. Emot den utvecklingen som vi kan se pågå just nu.

– Men vi kan väl säga att du förutspådde den utvecklingen redan på förra plattan, konstaterar Ingemar.

– Ja, precis, säger Kari. Vad hette den låten nu, till slut? ”Oblivion reloaded”. Den handlar om Ryssland och Ukraina. Den kom förstås efter annekteringen av Krim 2014 men pekar fram emot det som händer nu. Som finne vet man en del om hur problematiskt det kan vara att ha en imperialistisk makt som granne. Och det vet egentligen Sverige också, förstås. ■

LAST MAN STANDING

AV **JÖRGEN HOLMSTEDT** FOTO **ROB BONDURANT**

Vid 73 års ålder sätter **Glenn Hughes** ett nytt eget rekord. Magiska fyran har nu sammanstrålat för ett femte album med **Black Country Communion**.

Den 24 april 2023 satt jag i ett omklädningsrum i Globen tillsammans med gitarristen och sångaren Joe Bonamassa, som en timme senare skulle göra en solokonsert. Han hade då börjat förbereda sig för inspelningen av Black Country Communions femte album. Tillsammans med sångaren och basisten Glenn Hughes, keyboardisten Derek Sherinian och trummisen Jason Bonham skulle han in i en studio i Hollywood den 1 juni.

– Det blir vårt sista album, sa Joe tvärsäkert. Vi har annat att göra, allihop.

Nu är albumet ”V” här. På skärmen framför mig inleder en glädjestrålande Glenn Hughes med att berätta att det här inte alls behöver vara ett avsked.

– Den goda nyheten är att alla i bandet vill ut och spela för den här skivan. Vi planerar konserter för sommaren 2025. När det gäller skivor pratar vi aldrig om en uppföljare.

Jag påpekar att Joe Bonamassa, för bara ett år sedan, lät väldigt bestämd om att detta är slutet.

– Varje skiva kan vara vår sista. Jag är medveten om min ålder och om vi ska göra ett album till får det inte ta sju år igen, säger 73-årige Glenn apropå att ”BCCIV” kom 2017. Jag känner mig i fin form och vill fortsätta. Och känslan i bandet är jättebra men visst, det här *kan* vara vår sista skiva. Jag vet inte.

Du menar att vid din ålder kan man inte ta nästa platta för givet?

– Exakt. Jag ska spela in ett soloalbum i sommar. Det kan bli min sista egna skiva. Jag tar en dag i taget.

Glenn låter som den pånyttfödde kristna person han är. Stundom är han nästan överdrivet positiv och alla låtarna på det färska albumet har budskap om en bättre värld.

Hur var det att spela in en skiva med Black Country Communion efter sju år?

– Vi är alla vänner så det kändes fantastiskt. Joe och jag ses rätt ofta och spelar ihop i LA och New York. Det sköna med det här bandet är att vi bara gör musik för oss själva. Allt jag och Joe skriver är till oss fyra. Halvvägs genom inspelningen kände alla att vi ville spela mer ihop. Alla tog fram sina kalendrar och började prata om att göra konserter. Hoppas att jag inte biter mig själv i svansen nu. Jag har sagt det förut, för tio år sedan, att vi borde spela mer.

Du var irriterad över att Joe Bonamassa prioriterade sin solokarriär, eller hur?

– Ja, men nu älskar jag att Joe är framgångsrik. Men vi vill även att han ska spela med bandet.

Ni gjorde er första konsert tillsammans på sex år den 17 mars på en färja till Bahamas. Hur var det?

– Efter tre låtar tittade vi på varandra och log. Jag sa att vi måste göra det här oftare. Jag ska göra allt för att vi ska komma till Sweden Rock Festival nästa sommar.

Du har verkligen energin och rösten kvar.

– Visst är det galet! Jag lyssnar på nya plattan och fattar inte hur den där snubben jag hör sjunga klarar detta! Jag tar hand om mig själv och har varit drogfri och nykter sedan 90-talet. Jag är aldrig rädd för att ta nästa svåra ton. Jag sover ordentligt, mediterar och är tacksam för att Gud gav mig den här övermänskliga rösten.

Han ler stort och slår ut med armarna, som för att omfamna sin Herre.

Det borde vara omöjligt att sjunga som du gör, med tanke på hur hårt du misshandlade din kropp med knark och sprit under 70- och 80-talet.

– Ja. Många musiker från min generation, du vet vilka, som har levt samma hårda liv som jag kan inte ta en ton i dag. De kan inte spela, vissa har försvunnit. David Coverdale kan ha gjort sin sista konsert, jag vet inte. Jag älskar dem, mina kompisar från 70-talet. Jag är så tacksam över att fortfarande vara i livet. Jag kan vara, som man brukar säga, the last man standing.

Du har tre karriärer samtidigt: Black Country Communion, solo och dina turnéer med låtar från din tid i Deep Purple. Är det inte att ta i, vid din ålder?

– Jag får passa mig så att jag inte bränner ut mig. Jag borde lätta på gasen. Men jag vet att de kommande åren är mina sista på turné. Jag vill göra det mesta av den möjligheten. Jag vill ge allt!

Handlar det också om att du mellan 1977 och 1992 gjorde väldigt få gig så att du har mycket att ta igen?

– Just det. Många har väntat på mig, det ser jag på min publik. Det är både gamla fans och tonåringar. Jag åker runt med min Deep Purple-show nu, gör en soloturné i vår och därefter, förhoppningsvis, konserter med Black Country Communion. Jag älskar att turnera men jag hatar att åka buss. Kan inte sova på en sådan.

”JAG SA ATT VI MÅSTE GÖRA DET HÄR OFTARE. JAG SKA GÖRA ALLT FÖR ATT VI SKA KOMMA TILL SWEDEN ROCK FESTIVAL NÄSTA SOMMAR”

Glenn har en ny syn på livet, som han gärna utvecklar.

– Jag ser mig inte längre som en enskild individ, utan jag ser oss alla som en och samma andliga person. Vi måste samman-stråla och göra den här världen till en bättre plats. Alla låtarna hänger ihop på albumet. Lyssna på budskapet i ”You’re not alone”. Ingen är ensam.

Glenn Hughes, den nye Messias?

– Haha! Det är kanske att ta i. Men jag vill gärna använda mina texter till att säga något vettigt i en värld plågad av krig, miljöförstö-ring och annat elände.

Han beskriver sig själv som en lycklig man.

– Jag har en underbar fru, ett bra band, snälla vänner och ett fint hus. Fast det mate-riella är inte viktigt. ”Let it go” är en ange-lägen låt på plattan. Folk har ofta gjort mig besviken, men jag får allt lättare att släppa ilskan och gå vidare. Gräv inte ner dig i all skit som drabbar dig. Sådant händer oss alla. Släpp det och gå vidare.

Gratulerar till ditt nya personliga rekord förresten.

– Vilket då?

Fem album med samma band. Det har du inte lyckats med tidigare.

– Få se nu, jag gjorde tre album med Trapeze, tre med Deep Purple, tre med Tony Iommi… Du har rätt. Wow, fem album med Black Country Communion, fantas-tiskt!

Varför tror du att det hände med just det här bandet?

Han blir tyst ett tag. Funderar.

– Vänskapen. Jag tycker genuint mycket om de här killarna. Visst, det har varit ett problem med upptagne Joe. Men den här gången har jag inte pressat dem, de kom till mig och sa att de ville fortsätta.

Ni har lyckats hålla ihop samma fyra medlemmar i 15 år.

– Där ser du. Jag har en Bonham bakom mig på trummor. Jason är som en son för mig. Han vet att hans pappa John älskade mig. Derek har jag känt i 30 år. En av de bästa keyboardisterna genom tiderna. Han har axlat arvet efter Keith Emerson och Jon Lord. Joe är väldigt privat. En snäll och omtänksam lille. Jag kan ringa honom närsomhelst och veta att han ställer upp. I mitt tycke är Joe den bäste levande blues-rockgitarristen. Släng in Glenn Hughes i mitten och det uppstår magi.

Varför lämnande du Dead Daisies så plötsligt, bara några månader efter utgiv-ningen av albumet ”Radiance”?

– Runt julen 2022 kom David Lowy, bandets grundare och ledare, och sa till mig: ”Min pappa är sjuk. Jag vill vara med honom. Bandet får ta en paus i sex månader.” Men Dead Daisies manager ville inte att jag skulle göra något vid sidan om bandet. Jag kände mig tvungen att lämna gruppen och göra

Glenn Hughes, även känd som ”The Voice Of Rock”, har släppt skivor sedan 1968 varav 14 studioalbum som soloartist. 2016 valdes han in i Rock & Roll Hall Of Fame som ex-medlem av Deep Purple.

Black Country Communion består av trummisen Jason Bonham, gitarristen Joe Bonamassa, sångaren och basisten Glenn Hughes och keyboardisten Derek Sherinian. Medlemmarnas sammantagna meritlista omfattar bland annat Deep Purple, Dream Theater, Black Sabbath, Led Zeppelin, Alice Cooper, UFO, Phenomena, Foreigner, Billy Idol och Dead Daisies.

egna konserter. Vid min ålder kan man inte vara overksam under en lång period. Nyss tog jag ledigt i två veckor och hade svårt att komma i gång igen efter det.

Ian Paice säger samma sak. Han spelar trummor så gott som varenda dag, för att inte säcka ihop.

– Det är därför som jag turnerar i tio månader i år och lika länge nästa år. Rösten är en muskel som måste hållas i gång. Ju mer man använder den, desto starkare blir den. Jag har försökt få Ozzy att förstå det.

Lärde han sig något av det?

– Nej, haha! Och det säger jag med kärlek och respekt.

Jag antar att du berättar många historier om din vän John Bonham för hans son Jason?

– Om jag gör! Det fanns två olika John Bonham: ”Bonzo”, suputen, och John, pappan. Han som tvättade bilen medan han glatt visslade. Jag har umgåtts med dem båda. Jag har vaknat på morgonen i Johns hem av att lille Jason, i blöjor, väcker mig, haha! Därpå har jag dragit ut med Bonzo och krökat. Jag har känt Jason sedan han föddes. Det är en underbar tanke att jag brukade ha honom i mitt knä och nu har jag honom bakom mig på scenen. När jag sluter ögonen hör jag ibland hans pappa spela. Men på vår nya skiva har Jason gått ifrån sin pappas spelstil. Han har hittat sitt eget groove, tycker jag.

Du är alltid så produktiv. Har du någonsin skrivkramp?

– Nej, och jag säger det ödmjukt. Jag sätter mig aldrig ner och försöker skriva en låt. Låten kommer till mig när jag tar en promenad eller gör något annat. Jag nynnar in idén på min telefon, med anvisningar om vilka ackord och tonarter som gäller.

Så du har aldrig haft skrivkramp under dina nästan 60 år i branschen?

– Nej, men det är egentligen inget man ska prata om eller tänka på, för då kan man drabbas. Man kan få tvångstankar om att man inte kan skriva längre.

Kommer din soloplatta att innehålla den musik du vill göra eller kommer du att känna dig pressad till att rocka?

Glenn skrattar.

– Vilken kaxig fråga! Men viktig. Det blir min sista skiva för skivbolaget Frontiers och de ska få den rockplatta de kräver. Om jag gjorde den för ett annat bolag hade den blivit lite annorlunda. Frontiers vägrar att släppa mig eftersom mitt förrförra band, California Breed, är skyldiga dem ett album. Gruppen är upplöst, men det är mitt namn som står på kontraktet. Kommer jag någonsin att spela in den souliga skiva som du så fräckt insinuerar att jag innerst inne vill göra? Jag vet inte, men den nya rockskivan blir även soulig. Låtarna är otroligt bra.

I november kommer du till Sverige för att göra fem konserter på temat Glenn Hughes performs classic Deep Purple.

– Ja, det blir bara låtar från min tid i bandet. När jag är klar med den turnén får man aldrig mer höra de låtarna. Som jag sa, jag är the last man standing. ■

”JU MER MAN ANVÄNDER RÖSTEN DESTO STARKARE BLIR DEN. JAG HAR FÖRSÖKT FÅ OZZY OSBOURNE ATT FÖRSTÅ DET”

NEW RELEASES

ATLANTIC - ANOTHER WORLD
Out 21st June
CD catalogue No: ESM388
Vinyl catalogue No: ESMV1019

Atlantic was the brainchild of guitarist and songwriter Simon Harrison. Heavily influenced by bands like Whitesnake, Journey, Bad English, FM and Dare he set about writing the songs that became the first album entitled 'Power'. Atlantic was never supposed to be a long term band and following its worldwide release Simon moved on to other writing, and production projects.

In the late nineties Simon met Mark Grimmett. They recorded several songs and decided at some point they would make a record together. Fast forward to 2021 Mark was talking to Simon about writing and recording a new album. By early 2022 they had written a number of songs and both felt these would suit a new album under the Atlantic banner. Several members of Grim Reaper were recruited to give the Album an edge, whilst retaining the essential melodic rock/Aor feel that is Atlantic.

Vinyl limited to 300 copies, "Dolphin" colour, all will be numbered 1-300, 180g Audiophile Vinyl.

REMEDY - PLEASURE BEATS THE PAIN
Out 24th May
CD catalogue No: ESM387
Vinyl catalogue No: ESMV1018

Remedy, a dynamic and cutting-edge melodic rock metal band originating from the heart of Stockholm, Sweden, burst onto the music scene in 2022 with an unmistakable presence. Their debut album 'Something That Your Eyes Won't See' charted in Sweden and had a massive impact, including truly incredible positive feedback from the Rock and Metal World.

Now it's the time for the second album 'Pleasure Beats the Pain', co-produced with the Swedish S-Rock Music Production, a huge sound journey between catchy melodies, powerful riffs, huge sound and mesmerizing guitar solos. With these new songs, the band presents a sound even more personal, pushing boundaries even further. Drawing from the lively sounds of the 80s, but adding a modern twist, blending retro vibes with fresh innovation seamlessly.

Vinyl limited to 300 copies, gatefold "Frankenstein" colour, all will be numbered 1-300, 180g Audiophile Vinyl.

email: contact@escape-music.com
All titles are also available to download via iTunes, Napster, Spotify, and Amazon

Distrubutor Sound Pollution in Sweden

AXEL RUDI PELL

AV **ANDERS LUNDQUIST** FOTO **JIMMIE SOINI**

Det spelar ingen roll att hans fru precis bett om skilsmässa, **Axel Rudi Pell** förblir en glad lax. Han är också produktiv. ”Risen symbol” är den tyske gitarristen och låtskrivarens tjugoandra album.

Är det svårt att hitta nya saker att skriva om när man har släppt så många album?

– Nej. Jag börjar med en titel, sedan skriver jag musiken och därefter texten. Men inte förrän jag har melodin helt färdig så att jag kan anpassa varje stavelse till melodin. Det är inga problem alls. Men jag är ingen politisk snubbe. Det är klart att jag läser tidningarna, ser vad som händer och är emot alla krig och konflikter, men jag håller mig ifrån att uttala mig om sådant. Eller skriva om det. Jag kan inte ändra på något. Det finns många andra som är bättre på att skriva om sådant. Jag vill underhålla! Mitt budskap syns i låtar som ”Forever strong” på den nya skivan: man måste vara stark i en värld av våld, krig och brott och man får aldrig ge upp.

Det låter mer som ett typiskt metalbudskap: tro på dig själv.

– Haha, ja!

Du har i intervjuer sagt att du gillar att hitta nya källor för inspiration men jag hör som vanligt mest 70-talsinfluenser i din musik, speciellt i de långa mer episka låtarna på nya albumet ”Risen symbol”. Exempelvis ”Ankhaia” som erinrar om både Led Zeppelins ”Kashmir” och Rainbows ”Stargazer”, speciellt i de stigande stråkarrangemangen.

– Ja, jag ser den som låten Led Zeppelin glömde att skriva! Mina hjältar har inte ändrats. De är fortfarande Led Zeppelin, Deep Purple, Rainbow och UFO med Michael Schenker. De gjorde det så bra och Deep Purples ”Made in Japan” från 1972 är fortfarande det bästa som någonsin gjorts. Energin och spelglädjen är enorm! Jag har precis hört Deep Purples nya singel och den är bra, klassisk Purple. Inget ont om Steve Morse, han är en fantastisk gitarrist och dessutom jättetrevlig, men nye gitarristen Simon McBride passar dem ännu bättre.

När hörde du senast något nytt band som du blev imponerad av?

– Jag vet inte. Jag kan inte minnas något från senare år som jag har känt så inför. Visst, jag hör ibland enstaka låtar på radion som jag gillar, men jag vet sällan vilka grupperna är.

Om du kunde välja någon person att skriva låtar tillsammans med, vem skulle det vara?

– Om Ronnie James Dio fortfarande fanns bland oss skulle jag välja honom. Av nu levande personer vet jag ärligt talat inte. Jag är så bra på att skriva allt själv så jag behöver ingen medskrivare. Om jag skrev med någon annan skulle jag förmodligen behöva kompromissa – och det vill jag inte!

Du är förknippad med din Stratocaster. Vilken gitarr skulle du välja om du var tvungen att byta?

– Förmodligen en Telecaster. Jag har en Gibson Les Paul här hemma och jag kan spela mycket snabbare på den, men det är inte mitt sound. Den är för tung och halsen sitter annorlunda. Inget för mig. En Fender är också mer personlig. Den bjuder mer motstånd, men också större möjlighet till ett eget sound.

Vilka är dina största styrkor?

– Jag tycker att jag fortfarande lyckas skriva bra låtar med starka melodistrukturer. Min sämsta sida är att jag är en usel gitarrist, haha! Nej då, jag bara skojar.

Om du ska peka ut några svagheter hos dig själv då?

– Musikaliskt vet jag inte. Förmodligen är min sämsta sida att jag är lat. Jag gör de roliga sakerna först, speciellt när jag känner press. Sedan tar jag itu med det som verkligen måste göras när det nästan är för sent. Vissa saker kan man ju inte fly ifrån. Jag önskar att jag kunde spela gitarr fem timmar om dagen, men det finns inte tid för det när man exempelvis ska ge intervjuer – eller sköta bokföringen! Att deklarera är skitjobbigt här i Tyskland.

Ångrar du något när du ser tillbaka på din musikaliska bana?

– Nej. Jag är väldigt nöjd med hur min karriär artat sig. Visst, jag har som de flesta andra skrivit på min beskärda del av kassa skivkontrakt, men bortsett från det ångrar jag egentligen inget. Mitt förra album, ”Lost XXIII” som kom ut 2022, nådde andraplatsen på den officiella försäljningslistan i Tyskland, vilket var min högsta placering hittills. Jag hoppas på att kunna toppa det den här gången. Men man vet aldrig. Det handlar också om att ha lite tur, exempelvis gällande vilka andra artister som släpper nytt material samma vecka.

Har du någon koll på svensk hårdrock och metal?

– Ja, de där som har gjort en Abba-cover (han menar förmodligen Ghost som gjort en cover på Abbas ”I’m a marionette”). Och så Europe förstås. Trevliga killar! Mr Malmsteen, så klart. Jag har träffat honom några gånger. En gång var han trevlig, några år senare brydde han sig inte ens om att hälsa. Han är en fantastisk gitarrist men man vet aldrig vilken Yngwie man kommer att träffa, den trevlige eller rövhålet.

Du verkar vara en sorglös typ. Har du inga mörka perioder eller stunder av tvivel?

– Nej. Jag är mycket nöjd med mitt liv och min karriär. Jag kan göra vad jag vill, skriva vad jag vill och veta att det kommer att ges ut. Jag är en bra bandledare, för jag betalar de andra musikerna alldeles för mycket, haha! Skivbolaget ger mig full konstnärlig frihet, de får inte ens höra mina album förrän jag har en färdig master att spela upp. Jag har inte alltid varit så här glad. Skoltiden var i och för sig inte alls kul, när man tvingades försöka lära sig saker men efter det – sedan jag blev musiker på heltid – har allt varit bra. Jag vet uppriktigt sagt inte vad jag skulle göra om jag inte var musiker. Kanske porrskådis, hahaha! Jag skämtar förstås – för att jag kan!

När var du senast ledsen?

– När min fru nyligen berättade att hon ville skiljas. Vi bor fortfarande ihop, men hon tyckte att vi hade glidit ifrån varandra. Vi har varit ihop i 21 år och gifta i 17 år. När hon sa att hon ville lämna mig var jag väldigt ledsen – i en timme. Sedan tänkte jag: ”Okej, shit happens.” Efter några dagar var allt bra igen. Jag är en glad kille!

Allt är dock inte toppen. Axel, som fyller 64 år den 27 juni, avslutar vårt Zoom-samtal med en kraftig hostattack. Uppskattningsvis den tionde under vårt 30 minuter långa samtal.

– Ursäkta, det är allt mitt rökande. Vem vet, det här kanske blir min allra sista intervju? I så fall har det varit en ära att bli intervjuad av Sweden Rock Magazine så många gånger. Fast än ska jag inte dö. Hörs om något år igen, va? ■

Axel Rudi Pell på SRF den 7 juni 2019. Medmusikerna var, då som nu, basisten Volker Krawcak (Axels vapendragare sedan 1981), sångaren Johnny Gioeli (Hardline), keyboardisten Ferdy Doernberg (Rough Silk, ex-Uli Jon Roth) och trummisen Bobby Rondinelli (ex-Rainbow, Doro, Black Sabbath).

”Han är en fantastisk gitarrist men man vet aldrig vilken Yngwie man kommer att träffa, den trevlige eller rövhålet”

VIKARIEN

Ian Anderson gästar Opeth

AV **ERIK THOMPSON**

Han tar sitt **Jethro Tull** till Uppsala och Stockholm i september. Senare får du förhoppningsvis höra **Ian Anderson** som inhyrd vikarie på Opeths nästa album.

FOTO **WILL IRELAND**

Berätta om ditt gästspel på Opeths nästa album.

– Åh, visst ja! utbrister Ian Anderson som är sångare, flöjtist och gitarrist. Två eller tre gånger om året är det någon som vill att jag ska bidra med något musikaliskt. Är det något jag gillar eller finner utmanande gör jag ett försök. Ibland handlar det bara om att spela några takter flöjt, ibland har de något väldigt definierat i åtanke. I fallet Opeth ville de att jag skulle göra några ”spoken voiceovers”, vilket jag fann intressant. Det tror jag bara att jag har gjort en gång tidigare, åt vem det nu var, och det gick väl okej. Förhoppningsvis blir det användbart för dem. Så länge folk är medvetna om att det inte är jag som skrivit texten. Jag är bara den inhyrde vikarien, som läser från en fusklapp.

Om jag inte är felunderrättad hörde Mikael Åkerfeldt av sig redan inför albumet ”Heritage” från 2011 och ville ha din medverkan, men den gången avböjde du.

– Tja, jag kan ju inte göra *allt* som folk ber mig göra. Jag är en upptagen man, en arbetande musiker. Till och med Steve Hackett bad mig spela lite flöjt över en väldigt lång och invecklad Genesis-låt och jag var tvungen att säga: ”Jag kan inte göra det här. Det skulle ta mig flera dagar för det här är väldigt komplicerad musik och det är helt enkelt ett alltför omfattande jobb som jag inte kan förbinda mig till just nu. Jag är på turné.” Så ibland är man tvungen att säga nej.

Tiderna måste ha förändrats. För några månader sedan pratade jag med Derry Grehan från ett av Jethro Tulls tidigare förband Honeymoon Suite och till honom hade du tydligen sagt, i samband med att du gästade på ett av deras album 1985, att det var första gången som någon ens bett dig gästa på en skiva.

– Hmmm, ja, det var definitivt i ett tidigt skede. Jag minns absolut att jag spelat på andras skivor sedan ganska lång tid tillbaka. Jag spelade på ett par Roy Harper-låtar på antagligen sent 70-tal eller tidigt 80-tal. Men, ibland inträffar det. Jag har haft som regel att aldrig ta betalt för om jag spelar på någons låt är det en *gåva* till en annan musiker. Det är inget jag skulle ta betalt för. Och skälet varför jag gör så, eller en del av skälet, är att jag för många år sedan, typ, producerade ett album med bandet Steeleye Span i Storbritannien. De frågade om jag kunde övertala David Bowie att spela saxofon på en av låtarna. Och jag svarade att jag inte kände David Bowie, jag hade aldrig träffat honom, men jag skulle se om jag kunde spåra upp någon kontaktperson och fråga honom. Så det gjorde jag och han gick med på att komma och göra det. Han kom ner och spelade saxofon på en av Steeleye Span-låtarna. Och sedan hörde jag aldrig något mer från honom. Han bad inte om något gage eller några royalties eller något alls. Och jag tänkte: ”Det var generöst gjort, att göra något för att man vill göra det.” Inte för att någon ger en – du vet, 10 000 euro eller en royaltyutbetalning eller något i den stilen. Jag gör det bara om jag vill göra det. På det sättet känner jag mig inte som en musikversion av en prostituerad. Att motta pengar för en tjänst, om så en musikalisk snarare än en sexuell sådan, känns inte som det rätta att göra.

Du har väl också alltid varit en ganska rebellisk musikskapare.

– Jag tänker inte på mig själv som en rebellisk person, jag har bara vissa principer och vissa *etiska* förpliktelser, enligt vad jag själv anser. I slutet av nästa vecka måste jag flyga till Brasilien och jag skulle göra vad som helst, vara villig att betala en betydande summa, för att inte behöva åka till Brasilien. För jag *avskyr* långa resor. Jag vill verkligen inte vara hemifrån i tio dagar. Anledningen till att jag åker är en etisk förpliktelse. 2019 gick jag med på att göra tre konserter i Brasilien. De la upp biljetter till försäljning och så slog covid till. Det blev uppskjutet 2020 och så blev det uppskjutet igen 2021 på grund av det politiska och ekonomiska läget. Och först nu, 2024, ska jag åka till Brasilien – endast för att folk köpte biljetter den där gången, och jag anser att jag måste åka. Och jag vill verkligen inte åka. Jag gillar *verkligen* inte att flyga. Jag är rädd för att flyga, speciellt för att passera över ekvatorialzonen, och med åldern blir jag alltmer orolig för att flyga så det är inget som jag skulle vilja göra. Det är en etisk hållning, liksom att behöva genomföra många, många konserter förra året och året före det, som blivit ombokade på grund av covid. I vissa fall var de inte nödvändigtvis något som jag längre ville göra. Men folk har köpt sina biljetter, betalat sina pengar, och de har väntat och väntat och väntat, och så slutligen kommer vi dit och spelar. Jag tycker att man måste ha någon form av etisk hållning. När jag hade covid… jag gjorde fem konserter med covid. Och jag mådde inget vidare, jag kände mig i själva verket ganska sjuk. Men jag ansåg att jag var tvungen att göra det. Alla andra i bandet och crewet fick covid, och de dök inte upp på jobbet. De stannade hemma, de ville inte komma. Min hållning är en annan än deras, förstås. Som jag ser det, har jag lovat att göra en show och om jag fortfarande andas borde jag försöka ta mig upp på scenen. Det gör mig inte till en fantastisk snubbe. Det är bara min personliga uppfattning. Jag förväntar mig inte att alla andra ska göra samma sak, alla har sina olika uppfattningar om sådana saker och

”I fallet Opeth ville de att jag skulle göra några spoken voiceovers vilket jag fann intressant”

Ian Anderson är sångare och multiinstrumentalist i Jethro Tull och deras enväldige låtskrivare (nästan) ända sedan starten 1967 i Blackpool, England. Bandet har utgett 23 studioalbum under perioderna 1967-2012 och 2017 till dato. Anderson har även utgett sex soloalbum, det första 1983.

FOTO ASSUNTA OPAHLE

min uppfattning är vad som styr *mig*. Jag förväntar mig inte av andra människor att leva utifrån samma principer.

Med tanke på att din egen svärson, Andrew Lincoln, spelar huvudrollen i ”The walking dead”, har du någonsin blivit tillfrågad om att lämna ett bidrag till tv-serien?

– Nej, det har jag inte. Och jag har i själva verket nämnt för min svärson att jag skulle finna det mycket svårt, eftersom det skulle skapa en situation där folk förväntade sig mer av mig än jag var kapabel att ge, för jag är ingen soundtrackkompositör. Jag har artigt avslagit många förfrågningar om att medverka – alltså skriva musik och framföra den i någons filmer, tv-serier och så vidare. Det är helt enkelt något som jag inte har rätta intresset för, jag har inte de färdigheterna. Det intresserar mig inte att hålla på med det. För det är inget jag känner till och jag vill egentligen inte ägna mig åt det. Så det är bäst att de inte frågar.

”Det finns saker som är viktiga att försöka göra nu medan jag är fysiskt och mentalt förmögen”

Musiker har otaliga gånger uttalat klyschan att ett band är som ett äktenskap. Men så kan det inte vara i ditt fall. Jethro Tull, som vi vet, har varit notoriskt instabilt. Men vad ditt äktenskap anbelangar firar du guldbröllop 2026. Vad har du för uppfattning om vilka skilda metoder som befrämjar ett framgångsrikt band respektive ett lyckligt äktenskap?

– Tja, jag beslöt mig för en gyllene regel, för många år sedan, om att aldrig ligga med gitarristerna. Och jag säger det som ett skämt, men i ett visst avseende är det ett visst förhållande man har till sina medmusiker som kan bli väldigt intensivt, musikaliskt sett. Men jag låter det just inte gå längre än så. Jag har aldrig haft någon djupare vänskap med musikerna medan de var medlemmar av bandet. Och det finns de med vilka jag har en djup vänskap som en gång var medlemmar av bandet, som exempelvis Jeffrey Hammond (basist 1971-75) och Barriemore Barlow (trummis 1971-80). Men medan de var med i bandet gjorde jag en poäng av att hålla en viss distans för jag ville inte att det skulle bli alltför personligt. Då kan det inverka på musiken. Förhållandet man har till musiker på scen eller i studion är väldigt djupt och stundtals tämligen passionerat, men det är rent strikt av musikalisk natur. Och det tror jag är viktigt för mig, att inte bli alltför känslosam. Vi känner alla till syskonsvårigheterna i ett band, där det finns två bröder eller en bror och en syster – det blir helt enkelt väldigt besvärligt ibland. Och i fallet med till exempel Oasis blir det en irreparabel klyfta. Vilket kanske eller kanske inte hade blivit fallet om de två ledande personligheterna inte hade varit bröder. Om de bara hade varit skolkompisar hade det kanske varit en annan sak. Jag tycker att det blir väldigt besvärligt när saker blir riktigt personliga. Antingen man är medlemmar av Oasis, eller ett par prinsar i led för att ärva tronen, så kanske man finner dessa svårigheter mer uppenbara allteftersom man blir äldre.

Jethro Tull består av trummisen Scott Hammond, basisten David Goodler, sångaren och multiinstrumentalisten Ian Anderson, keyboardisten John O’Hara och gitarristen Jack Clark.

Jethro Tull har nyligen bytt gitarrist. Joe Parrish slutade, Jack Clark trädde in. Övervägde du någonsin att be din forne parhäst Martin Barre komma tillbaka?

– Åh, det överväger jag regelbundet men när jag tänker igenom det, och förutser hans svar, slutar jag tänka på det. Tills nästa gång. För saken är den att Martin har sin egen musikaliska karriär och sitt eget liv. Det är 30 år sedan jag sa till honom: ”Martin, du måste börja göra något utanför Jethro Tull. Du vet, bygga upp din personliga ryktbarhet och din personliga musikkarriär där du är chefen.” Jag uppmuntrade honom att göra det för många år sedan och det tog honom… ja, inte fullt 20 år att göra det, och han började slutligen ta det på allvar. Och det är ett svårt jobb, att plocka ihop bitarna och bygga upp ett sådant renommé bland promotors, agenter och de som ska ta hand om ens affärer. Martin är inte en sådan som… nå, han hade förvisso inte kapaciteten eller intresset för att organisera saker åt sig själv. Kanske han har lärt sig det nu. Jag minns att jag skickade honom ett kalkylblad, för en turnébudget, för många år sedan. Jag tänkte att det kunde hjälpa honom att beräkna de ekonomiska förutsättningarna. Men jag tror inte ens att han någonsin öppnade mejlet. Jag tror inte att han var intresserad av det. Kanske han har förändrats nu. Jag anser att man måste ha viss kännedom om affärssidan av att vara musiker, om man ska kunna styra över sitt eget liv. Att ha andra som säger åt en vad man ska göra är inte vidare tillfredsställande. Och det är därför som jag, sedan mitten av 70-talet, inte har haft någon manager. Jag gillar inte när någon annan ska fatta besluten och säga åt mig vad jag ska göra. Jag kan förstå att det ur Martins synvinkel måste vara väldigt befriande att inte ha någon annan som säger åt honom vad han ska göra. För det var ju jag som sa ”Var på plats där, var på flygplatsen imorgon klockan nio för att checka in”, etc, etc. ”De här låtarna är det som vi ska spela…” Det är bra för honom att göra sin egen grej i livet och vara sin egen chef. Och han skulle inte kunna vara sin egen chef om han var kvar i Jethro Tull. Han skulle göra vad jag sa åt honom att göra.

Om du hade ett motto i livet, vad skulle det vara?

– Raska på.

Vilket naturligt för mig in på min sista fråga: när kommer nästa Jethro Tull-album? Du har tidigare sagt att du ämnar vara så produktiv du kan så länge det går.

– Ja, det är just att raska på. Allteftersom man blir äldre inser man att det inte kommer att vara för evigt, så det finns vissa saker som jag tycker är viktiga att försöka göra nu, medan jag är fysiskt och mentalt förmögen att göra dem. För jag vet med säkerhet att det kommer en tid när jag inte kan göra det. Så att göra ett album till är definitivt ett tillämnat mål. Den här sommaren har jag medvetet lämnat två månader öppna för att arbeta på ett nytt album och avsikten är att leverera det nästa april till skivbolaget, för släpp i september 2025. ■

Bli kungen av underhållning

Samla allt du älskar i en och samma app. Med vårt nya tv- och streamingpaket
får du tillgång till serier, filmer och sport i världsklass. Självklart utan bindningstid.
Läs mer och bli kungen av underhållning på **allente.se**

allente

TV-kanaler max viaplay skySHOWTIME + många fler

Visions Of Atlantis

PIRATES OF AUSTRIA

AV **CARL LINNAEUS** FOTO **ROBERT EIKELPOTH**

Efter att ha spetsat till sin framtoning har Österrikes **Visions Of Atlantis** fått vind i seglen. Inför albumet ”Pirates II – Armada” går kapten **Michele Guaitoli** på djupet med piratimagen.

Kollar du på gamla piratrullar för att komma i rätt stämning innan du skriver musik?

– Ja, och vi läser även böcker, särskilt vår sångerska Clémentine Delauney, säger bandets andra sångare Michele Guaitoli. I många år har hon alltid haft en piratbok på nattduksbordet. Inte bara för att inspireras utan för att vara konsekvent och medveten om vad det är vi gör. Det är inte som att vi bara har stulit looken från ”Pirates of the Caribbean” eller tv-serien ”Black sails” för att det är coolt. Jag själv har en särskild relation till pirater. Jag har alltid älskat tv-spel med pirater. Som barn läste jag konstant piratböcker och jag klädde ut mig för att se ut som Guybrush Threepwood i spelet ”Monkey Island”. Vi bryr oss om det vi gör. Vi är inte ett kommersiellt band som anlitade ett team som sa åt oss att anamma den här imagen för att det säljer.

Genomgår du en inre förvandling när du klär dig som pirat inför konserterna?

– O ja, absolut. Nu förstår jag den förvandlingen som black metal-band går igenom med sina ansiktsmålningar. I en och en halv timme förbereder vi oss med smink och all rekvisita vi behöver för att gå upp på scen. Jag skulle inte säga att vi blir andra människor, men en rollfigur tar över. Personligen känner jag mig full av kraft. Om vi hade gjort det här på fel sätt hade vi varit

Visions Of Atlantis består av gitarristen Christian Douscha, gitarristen Michele Guaitoli, sångerskan Clémentine Delauney, basisten Herbert Glos och trummisen Thomas Caser.

ett Halloweenband, som om vi spökat ut oss för en karneval. Dräkterna är både välsydda och tidstrogna. Bara ett litet fel hade kunnat göra det här till en enda röra.

Är det en riktig gammal flintlåspistol som du har på promobilderna?

– Den är gjord i exakt samma material och form som vapnen från 1700-talet och 1800-talet men den fungerar inte. Alla vapen som vi använder under fotosessioner är riktiga kopior, till och med svärden. De är skapade exakt som de såg ut på den tiden. De är tunga och välbalanserade men de kan inte skada en. Vi har lagt tid på att göra allting rätt och folk ser på en annorlunda. Det var likadant när Kiss klädde ut sig till Kiss, folk såg inte på dem som om de vore ens granne. På 80-talet räckte det med att ha jeans och skinnjacka för att visa att man var en rocker, men nu är allting så normalt. Vi lever i ett öppet samhälle och man kan ha regnbågsfärgat hår utan att någon reagerar, vilket är bra, men om man inte kommer med något nytt sticker man inte ut. Det är inte troligt att någon flanör har klätt ut sig till pirat, eller till varg i fallet Powerwolf. Eller trollkarl när det gäller Twilight Force eller Gloryhammer.

Visions Of Atlantis bildades år 2000 och har alltid flirtat med det här temat, men hur kom det sig att ni tog det hela vägen först med förra plattan ”Pirates”?

– Vi kände att det var viktigt att definiera vad Visions Of Atlantis är. Nuförtiden måste man vara väldigt tydlig med vad man gör, annars hamnar man lätt i en gråzon. Det kändes rätt att vara väldigt direkt med vår inriktning och det har lönat sig. Det känns som att man måste vara övertydlig med sitt budskap nuförtiden för att folk ska orka bry sig.

Var du som relativt ny medlem involverad i den här inriktningen eller var det er trummis Thomas Caser, som är den enda originalmedlemmen, som pushade för det?

– Det var faktiskt Clémentine. Mycket har förändrats i Visions Of Atlantis sedan jag kom med i bandet för sex år sedan. Det är inte specifikt min entré i gruppen som har gjort det, men vi fann en balans när jag anslöt. Jag var det sista hjulet som fick alla andra hjul att snurra i rätt riktning. Jag vill inte ta kredd för allt som har hänt sedan dess, men det är ingen tvekan om att jag var delen som saknades i motorn. Musiken förändrades, precis som det visuella och attityden. Nu har alla en roll i bandet. Tidigare bar Thomas bandet på sina axlar. Nu är allting välstrukturerat och alla har sin roll i gruppen. Det återspeglas såväl i musiken som i attityden och hur vi sköter affärerna. De mest vanligt förekommande kommentarer vi får nu är att vår personkemi på scen är fantastisk och att den lyser igenom och når publiken.

Skriver du låtar med scenshowen i åtanke?

– Alltid. Det är också något som har förändrats. Det är ingen hemlighet att innan jag kom med skrev producenten Frank Pitters musiken åt bandet. På ”Wanderers” var jag och Clémentine delaktig i några låtar och från och med ”Pirates” har vi tagit över låtskapandet helt och hållet. All musik är komponerad av mig och hon skriver alla texter och hjälper mig med melodier i vissa låtar. Alla i bandet har något att säga till om när det gäller hur låtarna utvecklas. Det har betalat sig live, för man får en anknytning till sina bebisar. Annars känns det som att man sjunger covers.

Har ni funderat på att göra musikal av det här?

– I takt med att bandet hela tiden växer vill vi ta in mer och mer element av musikal på scen. Vi jobbar redan på det. Turnén i september har vi döpt till ”The Armada Cinematic Live Experience” och scenen kommer att se ut som ett båtdäck. Vi har kanske tagit oss vatten över huvudet, men vårt mål är att skapa något som mer liknar en musikal än bara en konsert.

”DET ÄR INTE TROLIGT ATT NÅGON FLANÖR HAR KLÄTT UT SIG TILL PIRAT ELLER TILL VARG I FALLET POWERWOLF”

Innebär det att ”Pirates II – Armada” är ett mer konceptuellt album än föregångaren?

– På ”Pirates”-plattan bestämde vi oss först halvvägs igenom låtskrivarprocessen att verkligen ge oss hän det här temat. Låtar som ”Melancholy angel”, ”Master the hurricane och ”Wild Elysium” fanns redan. Vi började alltså inte jobba på plattan med pirattemat i tankarna. Den här gången har vi gjort det. Det är ett mörkare, tyngre album som är mer filmiskt från första tonen, men det är inget rent konceptalbum.

I höstas var ni tydliga med att det här albumet inte skulle heta ”Pirates II”. Vad fick er att ändra er?

– Det stämmer, titeln var omstridd inom bandet. Vi frågade oss internt om vi inte bara skulle kalla det ”Armada”, men vi kom fram till att albumet kommer att få mer genomslag om vi är tydliga med att det här är en uppföljare. Jag vet att många fans var oroliga att vi skulle ändra stil inför den här skivan. Det kändes säkrare att köra med ”Pirates II”, även om vi refererar till den som ”Armada” inom bandet. ■

DARKTHRONE

Ta ting lite på sparken

I det gamla norska gardet fortsätter **Darkthrone** att utmärka sig med outtröttlig produktivitet. Det enda som skulle kunna bromsa arbetstakten är mer arbetskraft.

”It beckons us all……” är Darkthrones tjugonde eller tjugoförsta album, lite beroende på om man räknar med den udda fågeln ”Goatlord” (1996) eller inte. Det kanske man bör, eftersom det är ett av de mest uttrycksfulla och originella death metal-albumen under hela 90-talet. Eller så är den plattan diskvalificerad, eftersom det är en replokalsdemo från 1990 med sångpålägg från 1994.

Det kan vara hur som helst med den saken. Poängen är att det vid det här laget rör sig om så många skivor att medlemmarna själva börjar få svårt att hålla räkningen. Det gör Darkthrone till det överlägset mest produktiva bandet i sin generation av skandinaviska black metal-band.

En grupp med jämförbart inflytande över black metal-soundets utveckling som kommer i närheten rent kvantitativt är Marduk, med 15 fullängdsskivor på ungefär lika lång tid.

Men Darkthrone utmärker sig även i jämförelse med betydligt äldre och större hårdrocksgrupper, som på ett liknande sätt aldrig har gett upp, och som fortsätter samla en lojal skara av fans runt sig som ser ett nytt livstecken som det årets höjdpunkt. AC/DC och Iron Maiden har släppt 17 studioalbum var. Black Sabbath och Judas Priest: 19 stycken vardera. Motörhead – det band av det riktigt gamla gardet som står Darkthrone närmast i sound och attityd – hann ge ut inte mindre än 23 album. Men skulle Darkthrone hålla nuvarande arbetstakt i ett par år till, vilket väldigt mycket talar för kommer att hända, är även denna envisa arbetshäst snart omsprungen.

– Vi ligger också i lä mot det japanska heavy metal-bandet Loudness som har släppt över 30 studioalbum, säger sångaren och gitarristen Ted ”Nocturno Culto” Skjellum. Förutsättningen för vårt tempo är att vi inte lägger någon energi på gig och turnéer, utan all kraft går till att skriva musik och spela in plattor. Det är det som är roligt. Men jag måste erkänna att jag är väldigt trött på att spela gitarr varje gång en ny skiva är klar. Jag har lagt i stort sett alla gitarrer på de senaste tre skivorna. Jag spelar så mycket att när jag kommer hem har jag mest lust att sova i två veckor. Då blir min Les Paul liggande. Men det slutar alltid med att jag plockar upp den snart igen. Jag brukar ha en fas på ungefär ett halvår när jag skriver musik och då vet jag att jag gör det för en ny Darkthrone-skiva.

Nocturno Culto beskriver sin och trummisen Fenriz skrivprocess som väldigt olika. Fenriz skriver framförallt musik på vintern, när det är skidsport på tv.

– Då sitter han med gitarren i soffan hela dagarna. Och så kommer det riff till honom mer eller mindre automatiskt som han sparar på sin telefon. Till slut har han en riffbank med massor av idéer. Alla kanske inte hamnar i en färdig låt till slut. Men han är väldigt fin på att sätta ihop lösa låtidéer till en helhet när han ser över allt han har i efterhand.

Sitt eget låtskrivande förklarar Nocturno Culto som mer traditionellt: en låt i taget.

– Det är ett par saker som jag gillar att ha klart för mig innan jag börjar, till exempel att en eller två texter är färdiga, och att vi vet vilken riktning idéerna för albumtitel och sådant går i. Jag tänker mer utifrån en helhet när jag skriver musik och vill ha den typen av styrning i bakhuvudet. Att arrangera en låt handlar inte bara om att skapa en ordning för de olika partierna. Ett enstaka riff kan också spelas på oändligt många olika sätt. Kontentan är hur som helst att jag spelar väldigt mycket gitarr varje gång vi gör en ny skiva och det kulminerar när vi är i studion.

När Darkthrone i och med albumdebuten ”Soulside journey” 1991 blev ett namn inte bara bland fanzineläsare och tapetraders var det som ett tekniskt death metal-band med Sunlight-ljud i bekväma kläder. Ett år senare kan man säga att de debuterade igen med ”A blaze in the northern sky”: nu som liksminkat black metal-band som hatade mjukisbyxor och flanellskjortor lika mycket som de hatade trendig death metal.

Mycket har sagts och skrivits om detta, inte minst av medlemmarna själva. Basisten Dag Nilsen, som fortsatt vara musikaliskt aktiv i helt andra sammanhang sedan dess, lämnade bandet före det att arbetet med den genredefinierande ”Under a funeral moon” (1993) tog vid. På ”Transilvanian hunger” (1994) hade Darkthrone krympt från trio till duo, vilket de fortsatt som under de 30 år som gått sedan dess. Med jämna mellanrum har soundet förändrats i och med att nya, eller väldigt gamla, influenser tagit mer plats.

Varför gitarristen Ivar ”Zephyrous” Enger lämnade Darkthrone efter inspelningen av ”Under a funeral moon” har han själv aldrig kommenterat och förklaringarna från bandets sida har sträckt sig från det uppenbart absurda (”En dag gick han in i en skog och återvände aldrig” som det heter i ett gammalt fanzine) till mer prosaiska orsaker som alkoholrelaterade trafikolyckor och kreativa meningsskiljaktigheter.

Trots att Zephyrous var yngst i bandet såg Nocturno Culto och Fenriz alltid upp till honom och värdesatte hans goda omdöme.

– Om han tyckte att en sak var piss använde han noll kalorier på det. Han hade en bra attityd. Vi respekterade Ivar väldigt mycket i bandet, trots att han var yngst. Även om han var yngst var det som om han hade den äldsta hjärnan. Jag kan inte ”pinpointa” hans inflytande bättre än så. Det som var bra med honom var att han sa väldigt klart ifrån vad han tyckte. Och det är väldigt skönt när folk kan vara transparenta, för då vet man var de står. Det är många gånger sedan dess som jag och Fenriz har stått inför små och stora beslut och sagt till varandra: ”Vad hade Ivar tänkt om detta? Hur hade Ivar gjort?” Vi har ibland försökt anamma hans sätt att tänka, för han var väldigt sträng, särskilt mot saker som han tyckte var piss. Men nuförtiden tror vi på oss själva i de flesta sammanhang.

Inför återgången till Peaceville med ”The cult is alive” (2006) var det egentligen meningen att gruppen skulle bli en trio igen, återförenade med gitarristen Zephyrous.

– Han köpte gitarrutrustning och allt och satt hemma och övade. Men så fick han en arbetsskada i sitt jobb som rörläggare och var tvungen att amputera ett finger på vänsterhanden. Det slog hårt mot honom och våra gemensamma planer sket sig. Men vi har fortfarande sporadisk kontakt.

Har han hört ”It beckons us all……”?

– Det vet jag inte. Jag får ta och skicka en länk till honom.

Vad tror du att han tycker om dagens Darkthrone?

– Jag tror nog att han känner igen sig i bandet, för han var ju också med på demotiden. Mycket av det vi spelar idag går att förbinda med soundet på våra demos. Fenriz brukar säga att vi har gått *full circle*, som han kallar det. Jag förstår vad han menar. Om man lyssnar på till exempel låten ”Snowfall” på vår andra demo som vi spelade in som 16-åringar innehåller den likadana riff som vi spelar idag, fastän vi skrev dem runt 1988. Det låter varken som ”Soulside journey” eller som ”Under a funeral moon”.

Tror du att Darkthrone hade varit ett mindre produktivt band under de senaste 20 åren – alltså släppt färre skivor – om Ivar hade varit med och utövat sin stränghet mot saker han tyckte var piss?

– Jag tror inte att det hade haft något med hans stränghet att göra, men jag tror att Darkthrone hade varit mindre produktivt oavsett. För då hade vi varit tre och ju fler människor som är inblandade, desto längre tid tar saker. Det som har varit fint ända sedan 1994 är att jag och Fenriz har haft ett väldigt bra flow när vi jobbar. Vi vet precis var vi har varandra. När vi spelar tillsammans i studion faller sig allt väldigt naturligt: ”Det här har vi gjort *så* många gånger förr, vi har spelat *så* många riff tillsammans och det ska mycket till för att vi ska missförstå varandra nu.”

På ”It beckons us all……” har Nocturno Culto skrivit musiken till hela sida A, förutom ”Eon 3”, och Fenriz hela sida B bortsett från ”The bird people of Nordland”. Bäst: instrumentala ”And in that moment I knew the answer” som avslutar A-sidan. Den vaggar sig först fram med olycksbådande, skeva harmonier, för att halvvägs igenom blomma ut i något som närmast kan jämföras med Manowar, om medlemmarna i Manowar var deprimerade. För ett band som mutat in gråskalan som kreativ palett låter den oväntat rik på färg och nyans. En annan höjdpunkt med samma typ av uttrycksfullhet är partiet

”Jag är inte så glad i folk och vill egentligen bo på en plats med så få människor omkring mig som möjligt”

Gylve ”Fenriz” Nagell var med om att 1986 bilda förelöparen Black Death, som bytte namn till Darkthrone året därpå. Ted ”Nocturno Culto” Skjellum gick med i Darkthrone 1988. I studion delar de båda på sång, gitarr, bas och keyboard, medan trummorna ombesörjs av Fenriz ensam.

som dyker upp precis mitt i den tio minuter långa ”The lone pines of the lost planet”.

– Senast vi gjorde en instrumental låt var på ”Soulside journey”. Men medan jag skrev ”And in that moment I knew the answer” fick jag en känsla av att den vore lämplig att komprimera till något ganska kort och koncist. Vi kunde naturligtvis ha lagt text och sång på, men jag är glad att vi inte gjorde det. Och på grund av låtens natur mot slutet, där riffen öppnar sig och synten kommer in, är titeln egentligen den enda text som behövs. Det var kul att du tycker så mycket om den. Jag tycker överhuvudtaget att musiken på ”It beckons us all…….” är lite mer utsmyckad än vanligt, lite mer detaljerad. Det hänger ihop med att vi har hittat nya sätt att göra saker på i studion. Även om jag har lagt nästan all gitarr och bas är det flera ställen på skivan där jag har bett Fenriz hitta på till exempel ett gitarrpålägg, efter att det vi hade med oss i utgångsläget egentligen var färdigt. Då har man till slut ett fylligare och rikare sound.

Nocturno Culto framhåller att alla skivor lever ett eget liv.

– Vi har egentligen ganska lite kontroll över det och sättet vi jobbar på gör att slutresultatet beror mycket på tillfälligheter. Men vi menar att det är en bra sak att låta tillfälligheterna styra till största del och så får vi lov att bestämma lite grann emellanåt. Det är ju det som är fett med att hålla på med musik, att man får *ta ting lite på sparken* som vi säger här i Norge. Jag vet inte vad ni säger i Sverige.

”Ta på uppstuds”?

– Ja, det gillar jag! Jag minns första dagen på turnén 1996 när jag spelade livegitarr med Satyricon. Då blev jag, Satyr och Jon Nödtveidt sittande längst bak i bussen och tog några pilsner och började diskutera vilket av svenska och norska som var mest feminint. Vi lyckades aldrig komma överens. Men jag är nog bättre på svenska än jag är på engelska i alla fall.

Hur kom det sig egentligen att du var med i Satyricon i ett år runt släppet av deras smärre genombrottsskiva ”Nemesis divina”?

– Nu ska du få höra. Jag har bott på väldigt många olika platser i Norge. Men jag har inte bott i min hemstad Oslo sedan jag flyttade därifrån som 19-åring 1991. När jag bodde uppe i Lofoten i Nordnorge i mitten av 90-talet planerade jag ett längre tillfälligt besök i Oslo. I samband med det fick jag ett telefonsamtal från Satyr som frågade om jag ville börja spela gitarr i Satyricon. Och eftersom jag ändå skulle till Oslo kunde jag lika gärna svara ja. Och så blev det mycket repande och tid i studion och sedan drog vi ut på turné. Men efter några månader sa jag väl egentligen att ”jag tror inte att jag kan… vara här, hela tiden”. För jag är inte så glad i folk och vill egentligen bo på en plats med så få människor omkring mig som möjligt. Och då kan man ju inte bo i Oslo. Så det var egentligen bara därför. På grund av att jag hade varit tvungen att bosätta mig i Oslo igen var jag inte intresserad av att vara med i Satyricon längre.

Strax dessförinnan hade Darkthrone lämnat engelska Peaceville, som släppt deras skivor fram till ”Transilvanian hunger” (1994), och debuterade på Satyrs skivbolag Moonfog med ”Panzerfaust” 1995. I intervjuer talade de om en ”life-time deal” mellan Moonfog och Darkthrone.

– Man säger mycket dumt när man är ung. Man bara snackar och snackar och säger en massa piss hela tiden. Så det var ju bara något vi sa. Men saker och ting ändrar sig konstant. Allt kan ske. Till exempel att Moonfog gick från att vara en ganska vital etikett till att krympa väldigt under de tio år vi låg där.

Blev ni osams med Satyr på något sätt?

– Nej, det blev vi inte. Jag tror vi blev mer osams med… kan man säga med själva Moonfog? Satyr hade inte så mycket med Moonfog att göra vid det laget.

Måttet var egentligen rågat redan runt millennieskiftet, i samband med att Darkthrone började hålla ett öga på Moonfogs skivförsäljning. Men det dröjde till mitten av 00-talet innan bandet återvände till Peaceville, där de stannat sedan dess.

– När jag insåg att ”Panzerfaust” hade sålt i fem exemplar det senaste halvåret kände jag att det var dags att fråga sig vad det var som försiggick egentligen. För det är naturligtvis inte bra nog. Däremot var Moonfog som en sorts koncept en väldigt bra sak för oss. I alla fall under en period.

Spelar du fortfarande på din Fender Performer 1000-förstärkare som du och Satyr använde för att få till gitarrljudet på ”Nemesis divina”?

– Nej, och jag vet tyvärr inte vart den förstärkaren tog vägen. Den kom bort i samband med Satyricon-turnén med Dissection och Gorgoroth 1996. På ”It beckons us all…….” går alla gitarrtagningar genom två olika förstärkare och jag önskar att jag minns vad båda hette. En av dem är i alla fall en Mesa Boogie Mark III komboförstärkare som är samma modell som Metallica använde på ”Ride the lightning”-inspelningen.

Anledningen till att bandet valt att komma tillbaka till studion Chakra Khan i Oslo – där de även spelade in ”Eternal hails……” (2021) och ”Astral fortress” (2022) – är utbudet av gammal, dyr utrustning.

– Det finns så fantastiskt mycket bra analoga grejer där. Det gör att vi får inspiration till nya idéer medan vi håller på. I nuläget ser vi helt enkelt ingen anledning att spela in någon annanstans.

Nocturno Culto och Fenriz har en arbetsmetod som de kallar ”självförvållad tidspress”, vilket innebär att de bokar så pass lite studiotid att de vet att det kommer att vara lite bråttom hela tiden för att hinna färdigt.

– Vi vet att det fungerar. Men det är klart att det blir väldigt intensivt. Det är inte som att vi är i studion i

Norsk black metal-historias kanske viktigaste skiva är Darkthrones stildefinierande andra album ”A blaze in the northern sky” från 1991. Denna milstolpe för den scen som under de närmast följande åren var Norges skräck är sedan 2020 permanent utställd på Nasjonalmuseum i Oslo för sin signifikans för norsk kultur.

flera månader och mest har det trevligt och drar olika skämt. Det är mer som att vi kommer dit och vet att vi har några dagars benhårt jobb framför oss innan vi kan slappna av en smula och uppleva att vi har kontroll över situationen. Så det är intensivt. Det är inte alltid kul att vara i studion med Darkthrone. Men efter några dagar blir det lite bättre.

Hur många timmar ungefär repade ni tillsammans innan ni gick in i Chakra Kahn-studion den här gången?

– Noll timmar. Alltså ingenting, precis som inför alla skivor de senaste tio eller så åren. Men vi är ganska väl förberedda ändå. Vi lyssnar noga på varandras låtar – bara en massa riff i en bestämd ordning – på förhand. Jag tar ut Fenriz låtar på gitarr och lär mig dem. Han funderar över hur trummorna ska gå i mina låtar. Och så vi pratar om det i telefon på förhand. Men när vi kommer till studion har vi kanske inte spelat tillsammans på över två år. Så då får vi börja med att repa lite. Bara för att börja någonstans och se hur det går. Men det går alltid bra. Det var värre förr, på till exempel ”The cult is alive” (2006) och de plattor som följde på den. Då hade vi inte hört varandras låtar överhuvudtaget när vi kom till studion. Men det var bara att ställa upp grejerna så att de var redo för inspelning och börja öva.

Den här arbetsmetoden gör att alla skivor efter ”Sardonic wrath” (2004) innehåller låtar som är skrivna av antingen Nocturno Culto eller av Fenriz.

– Jag bodde väldigt långt ifrån Oslo på den tiden och när vi trodde att vi var färdiga med skivan och jag varit hemma i en dag fick jag ett telefonsamtal. Det visade sig att vi bara hade material för 26 minuters speltid och det var för kort för att kunna släppas som ett album. Så det var bara att åka tillbaka till studion och snabbt som ögat göra en låt tillsammans på plats. Men det tillhör undantagen att vi blandar våra riff i en och samma låt.

Idag bor Nocturno Culto i närheten av de sammanväxta industrismåstäderna Skien och Porsgrunn i Telemark Fylke. Han är osäker på var Fenriz bor, eftersom de aldrig träffar varandra förutom i olika Darkthrone-ärenden.

– När jag var hemma hos Fenriz senast? Oj, det är många år sedan. Jag tror att han har flyttat sedan dess. Vi träffas när vi måste. Senast var när vi tog pressbilder till den här skivan. Men vi har kontakt nästan dagligen på telefon och sms och nu på våren blir det mycket angående olika trädgårdsgrejer. Båda tycker om att pyssla i trädgården: klippa häcken, trimma gräset och sådant. Fenriz lyssnar fortfarande på extremt mycket musik och jag har bett honom tipsa mig om ett bra band i månaden som jag kan kolla upp. Tyvärr minns jag inte vad det senaste jag verkligen gillade hette. Men det var svenskt och körde lite blandade genrer, ungefär som oss, med massor av bra riff och sångaren hade uppenbarligen inte övat sången särskilt mycket inför inspelningen. Lite som jag själv. Jag önskar verkligen att jag kunde namndroppa dem.

Hemma lyssnar Nocturno Culto helst på gamla favoriter och nämner Bathory, ZZ Top och Miles Davis.

– En skiva jag aldrig tröttnar på är svenska Universes album från 1985. Riffen, sången, ljudet, frihetskänslan – allt stämmer på den skivan. 80-talet var en annan tid på många sätt. Det fanns en sorts optimism i världen som har försvunnit sedan dess, och den känslan är fångad på Universe-skivan. Även om omslaget ser väldigt 70-tal ut av en eller annan anledning.

Optimism och frihetskänsla är ganska avlägsna begrepp för den som lyssnar och läser in sig på ”It beckons us all…….”, även om de värsta deppigheterna från ”Ravishing grimness” (1999), ”Plaguewielder” (2001) och ”Hate them” (2003) tillhör det förflutna. Det hänger förstås ihop med att textförfattaren Fenriz har en sundare livsstil och mår bättre idag än i sena 20-årsåldern. Snarare för flera av texterna tankarna till science fiction, vilket är ett inslag som funnits i Darkthrone av och till sedan första början. En genomgående tendens är en lite frustrerande abstrakt stil med många stora ord.

Ett parti i låten ”The heavy hand” sticker ut med en helt glasklar bild: ”Ham-handed but dead certain/unveil the riffsmith/he knows no other.” Jag får bilden av någon som kanske inte är bäst på musik – lite ”ham-handed” – men som vet exakt hur han vill ha det. Alltså som ni två. Det handlar om Darkthrone.

– Då har du tolkat det själv. Det är väldigt bra. Och det är hela poängen för oss: att folk ska tolka texterna själva. Det är det jag menar gör Fenriz texter så bra, och jag kan själv relatera till flera av låtarna på ett personligt plan. Grejen med Fenriz texter är att de alltid har en sorts tema, men det finns inte någon kod att knäcka för att förstå vad han menar. Därför har jag svårt att välja ut en text som min favorit. Jag är mest väldigt nöjd med att han är så verbal med pennan. Det är en stor del av Darkthrone. Redan när vi jobbade med ”Soulside journey” minns jag att jag tänkte: ”Fy fan, vad Gylve skriver bra texter.” Och då var vi inte så gamla heller. (På debutalbumet hade Gylve Nagell artistnamnet Hank Amarillo och Fenriz antogs lagom till uppföljaren.)

Däremot minns inte Nocturno Culto på stående fot själv när han skrev en låttext till Darkthrone senast, även om det har hänt vid några tillfällen.

– Jag skriver bara när det är något väldigt viktigt som upptar mig. Därför har jag bara skrivit ett par stycken texter till Darkthrone någonsin. Men det är inte som att jag lägger prestige i det och önskar att vi delade på det. Fenriz är helt enkelt mycket bättre än mig på det. Men jag kan jag med. Fast då måste jag helt enkelt ha något viktigt på hjärtat.

Pratar ni någonsin om hans texter: vad de handlar om och vad ni får för känsla av dem? Eller är det mer ”Här är texten” och så sjunger du in den utan diskussion?

– Det är väl lite mer åt det senare. Men har jag några frågor så svarar han. Och någon gång har han också gett sig på att verkligen försöka förklara. Så han vill ju att jag ska förstå vad han menar. Det är bra. Men vi kommenterar väldigt sällan texterna oss emellan.

LARS WILLFORS

Darkthrone-metal

CLOSE-UP PRESENTERAR

40 TIMMAR
TVÅ SCENER

CLOSE-UP BÅTEN

STOCKHOLM–TALLINN 6–8 SEPTEMBER 2024

AT THE GATES

UNLEASHED

Wolfbrigade

VOMITORY

GENERAL SURGERY

DEFLESHED

MASSGRAV

F.K.Ü.

BURST

ZOMBIE KRIG

ett dödens maskineri

BIRDFLESH

MASS WORSHIP

CARNE PUTRIDA

FIMBULWINTER

Boka på se.tallink.com/close-upmetal
eller på telefon 08-666 33 33
Bokningskod CLOSE

facebook.com/closeupmagazine CLOSE-UP SWEDISHMERCH.COM

Kvaen består live förutom Jacob Björnfot på sång och gitarr av gitarristen Rasmus Rova, basisten Per Lindström och trummisen Fredrik Andersson (Fimbul Winter, A Canorous Quintet, ex-Amon Amarth).

Kvaen

FOTO **SAMUEL HEDLUND**

”The formless fires” är den svåra tredje skivan. Är du förvånad över där du är i dag?

– Det har varit en ganska stor resa från första skivan, säger sångaren och multiinstrumentalisten Jacob Björnfot. Jag har aldrig tvivlat på Kvaen, men att jag skulle vara på Metal Blade, det mest respekterade bolaget för metal i världen, det trodde jag inte.

Vad är ditt recept?

– Det gäller att vara väldigt osvensk. Man måste ta fram jänkarfötterna och ta lite plats om man verkligen vill lyckas.

Du sa redan 2020 att du tyckte att mycket ny black metal lät likadan. Vad gör du annorlunda?

– Jag har aldrig förstått varför man ska spela musik som enbart låter som en genre. Alla band som jag växte upp med, även de som spelade hårdare musik, lyssnade även på annat och hade mer i bagaget. Det speglar av sig i mitt skrivande.

Ett ok hos puritaner, speciellt om man saknar riktig begåvning.

– De har nog redan bestämt sig för hur det ska låta och då är det svårt att komma över den tröskeln. Jag är tvärtom och tror att det är därför som Kvaen har blivit det där, något fräscht. Det fanns inte så många band som kom med gitarrhjältesolon och blandade hejvilt med allt från power metal-refränger till blastbeats och dödsmetalltjosan.

Du har ett liveband men tar hand om det mesta själv i studion. Vad ställer du för krav på dina medmusiker?

– Jag orkar inte spela med folk som bara sitter och lyssnar på den första demon och tycker att det är det bästa som har hänt. Ofta är inte sådana människor så utvecklade på sina instrument och det krävs ganska mycket för att spela mina låtar. Det är en tumregel, ska du ens vara i närheten av att testa att spela med Kvaen – då ska du fan i mig vara bra på ditt instrument. Jag tror att Kvaen har fått det ryktet och folk vet att det är en ganska hög nivå.

Allt känns större, fläskigare och mer sofistikerat på ”The formless fires”.

– Ja, och det handlar om att det fanns mer pengar. Vi kunde spela in i jättebra studior, det fanns en bra budget och många av låtarna skrevs redan under ”The great below”-perioden. Direkt efter att jag hade släppt det albumet satt jag och pulade på den kommande musiken. Jag slutar aldrig och har redan skrivit halva nästa skiva. Det är ett skenande tåg som aldrig stannar, alla ombord liksom. Nu har jag lyckats fånga allt som jag vill ha det och inspelningsteknikern Ronnie Björnström, som mixade och mastrade skivan, ska ha en stor eloge för det. Han var suverän att jobba med och fattade direkt min vision. Han har 20 års rutin från branschen och är en grym gitarrist.

Vad menar du när du säger att du aldrig blir färdig med Kvaen?

– Även om jag väljer att lägga ner bandet någon gång eller tar en paus så kommer glöden aldrig att dö.

Du får inte växtvärk över att det går för snabbt?

– Det är lite som det där tåget som aldrig stannar. Jag har inte stannat upp ännu, så jag har inte hunnit tänka på det ännu. Sedan hör jag folk säga: ”Fatta att du är sajnad med Metal Blade och är från Kalix. Du är den enda från hela Norrbotten som har blivit sajnad där…” Ja, det är skitballt och jag är stolt och glad. Men samtidigt säger hjärnan att jag måste hem och skriva låtar.

Vad är din relation till elden? Ett ord som ofta återkommer i dina texter och titlar.

– Elden är något av det mäktigaste som finns. Speciellt den inre elden, en stor flamma som bara brinner och aldrig dör. Därför är det många teman som handlar om elden och jag fascineras mycket av det. Det är lika häftigt varje gång som jag är ute i min stuga, gör upp en stor eld i utebastun och bara sitter där själv.

Så eld i alla dess former?

– Absolut, och nu är planen att börja med eldkastare på scen. Under låten ”Yee naaldlooshii” från debutplattan, fatta vad häftigt: ”Fiiire!” skriker Jacob och imiterar ljudet av en eldkastare. Det ska kännas att se Kvaen live.

Hur definierar du Kvaens musik i dag?

– Ett band som är starkt rotat i dödsmetall med black metal-influenser.

Vad gillar du för death metal?

– Det är Florida-döds som gäller. Tidiga Deicide, Cannibal Corpse och Morbid Angel.

Lycka till med tågresan tills vi ses nästa gång.

– Haha, tågluffaren!

JESPER LÖFVENBORG

Black/death metal från Kalix

”Nu är planen att börja med eldkastare på scen. Det ska kännas att se Kvaen live”

AMON AMARTH

HEIDRUN OVER SWEDEN 2024

WITH SPECIAL GUESTS

THE HALO EFFECT

INSOMNIUM

28/8 • **UMEÅ**
SKEPPSBRON

29/8 • **UPPSALA**
FYRISHOV

30/8 • **HUSKVARNA**
FOLKETS PARK

29/8 • **GÖTEBORG**
LISEBERG
(Bara AMON AMARTH)

BANDIT METAL

BILJETTER VIA FKPSCORPIO.SE / AMONAMARTH.COM

FKP SCORPIO

JURYN

DAVID BERGSTRÖM

JESPER ROBILD

6,8

Kissin' Dynamite
Back with a bang
NAPALM

8 Tyskarnas svar på Bon Jovi gör ingen besviken. Det är späckat av radiovänliga allsånger, formgjutna att partaja till. Lite snålt med bara en ballad, ”Not a wise man”, men med dängor som ”The best is yet to come” och ”I do it my way” har de redan skickat mig till sjunde pudelrockhimlen.

7 Mycket runt ”Back with a bang” – i synnerhet knorrandet över taskiga tjejer – är banalt och ytligt. Tur för bandet att de kan förvalta klyschiga metaforer på bästa vis, skapa sväng i precis rätt tempo och skriva den ena panglåten efter den andra. Jag är inte helsåld, men har väldigt kul.

6,8

Kvaen
The formless fires
METAL BLADE

7 Jacob Björnfot är ingen dussinlirare, utan lägger ner känsla och kärlek i varje enskild låt. Där många band fastnar i ett sound som får definiera kreativiteten har Kvaen åtminstone åtta nyanser av svart att laborera med. ”Tornets sång” och ”The ancient gods” är olika, men lika briljanta.

7 Talangen Jacob Björnfot går från klarhet till klarhet i sin stuga i Tornedalen. ”The formless fires” är vad Dissections ”Reinkaos” hade kunnat vara med en mer späckad ljudbild och högre tempo. Fler dödskryddor än paganditon den här gången – mer enhetligt fokus hade tajtat till resultatet.

6,8

New Horizon
Conquerors
FRONTIERS

6 Den överdådigt svulstiga, på gränsen till parodiska, Twilight Force-tolkningen av power metal synas av New Horizon som satar mer på rakt, melodiskt smatterös. Multifunktionella Nils Molin funkar lika bra som power metal-sångare som i Dynazty och Amaranthe. Låtarna håller, utan att krossa.

8 Med Nils Molin, Sveriges bästa röst i sitt skrå, låter New Horizon som ett Dynazty där Symphony X-riffen bytts ut mot Twilight Force-bombasm. Det är svinkul att höra Nils till hurtbulle-power metal och nästan lika roligt i den originaltrogna men snyggt återskapade Iron Maiden-covern.

6,5

Octoploid
Beyond the aeons
REIGNING PHOENIX MUSIC

7 Jag hör nästan ingenting av de påstådda influenserna från progrock och psykedelisk rock, snarare är det en modern och genommelodiös dödsmetall med ovanligt väl bibehållen råhet. Skit samma egentligen när Olli-Pekka Laine (Amorphis) och vänner radar upp den ena knivskarpa fullträffen efter den andra.

7 Namnet låter som en Skraeckoedlan-låt men Octoploid är en tidsresa till Amorphis på sent 90-tal, i ett skimmer av jam och psykedelia utan att det blir stoner eller flum. I den digra sångarlistan sticker Tomi Joutsens jordskredsvrål ut bredvid en av Färöarnas finaste röster, Jón Aldará.

6,5

Orden Ogan
The Order Of Fear
REIGNING PHOENIX MUSIC

6 När Orden Ogan går in för en hårdare, rakare form av metal står jag kvar och tvekar på perrongen. Det borde tilltala mig, men plötsligt saknar jag det poppiga och välkammade från ”Final days”. Svulstiga körer och symfoniska arrangemang är däremot kvar, inte minst i ”The long darkness”.

7 Identitetssökandet börjar få resultat, men Orden Ogan härjar fortfarande i lite av ett ingenmansland mellan ”mörk” Grave Digger-power metal, Powerwolf utan trams och Battle Beast utan omf. Till plattans fördel är den tidsenlig, pampig utan att vara pompös och med lyckad rak på sak-taktik.

5,8

Black Country Communion
V
MASCOT

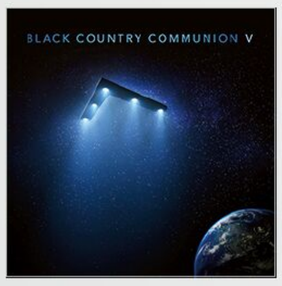

5 Supergruppen har inte uppfunnit något hjul den här gången heller. Det de rullar på börjar få ett väl nedslitet mönsterdjup. Kompetensen i Glenn Hughes soulfulla röst eller Joe Bonamassas sköna solon går inte att ifrågasätta. Förutom soulballaden ”Restless” är låtarna däremot halvmesyrer.

4 Jag har inget alls emot Glenn Hughes röst men det är inte första gången han tar fram det sämsta ur sin omgivning. En supergrupp som är sämre än samtliga beståndsdelar, där Joe Bonamassa får två minuter i rampljuset och Derek Sherinian utnyttjas mindre än en gräsklippare i december. Träigt.

5,5

Kryptos
Decimator
AFM

6 Blir klyschig heavy metal-pastisch mer spännande för att bandet i fråga är från Indien? Nej, men däremot för att de sparkar röv med många av sina sentida europeiska motsvarigheter. De låter fett, har relativt välskrivna låtar och en sångare, Nolan Lewis, med sting. Jag får mysiga Diamond Head-vibbar.

5 ”Decimator” hade lika gärna kunnat vara släppt av några valpar från skandinaviska retroscenen som får öppna lilla scenen på Muskelrock. Den indiska trions budget-Accept möter NWOBHM känns fortfarande ofärdig och är rätt tam, men inte utan ljusglimtar. Sällan i form av hela låtar, tyvärr.

5,3

Darkthrone
It beckons us all.....
PEACEVILLE

4 Darkthrone hittar alltid nya sätt att göra mörk metal, vilket gör varje nytt släpp lite spännande. Men den här gången startar de sävligt och sänker sedan tempot tills det blir experimentell doom med grumlig pratsång, toppat med spexiga syntljud. Där tappar de mig för den här gången.

6 Nocturno Culto är 52 år fyllda men skriver riff som låter som sprungna från en lovande 14-åring. Rock’n’roll-Darkthrone kommer aldrig ha en chans mot sitt arv men här finns lite goda glimtar av det gamla. Skivans sista minut med Fenriz rena sång till en ”Desert plains”-plankning är magisk.

4,3

Stillborn
Netherworlds
BLACK LODGE

5 Bit för bit är det stilren goth med en och annan potent melodi, där ”Katharsis” och ”Motherland” är de starkast glödande. Men som helhet har jag svårt att omfamna enformigheten och den genremässiga trångboddheten. Tionde låten med doomriff och strupsång blir tämligen lik den första.

3 En halv låt in bävar jag redan inför sittningen som kvarstår. ”Netherworlds” är lika seg och trögflytande som asfalt och ackompanjeras av Kakmonstret i Andrew Eldritchs läderrock. Det krävs en regelrätt goth metal-allätare för att finna mer än någon enstaka behållning här.

ERIK THOMPSON

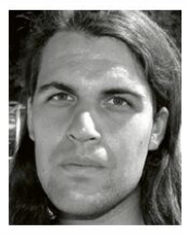

NEVEN TROSIC

6 Wig Wam och Crazy Lixx växte upp, på gott och ont. Kissin' Dynamite gjorde det inte, också på gott och ont. Men en obruten dos levnadsglad underhållningsrock som trycker på alla de rätta knapparna är ju aldrig fel. Och med ”Not a wise man” slår de an en relativt filosofisk slutton.	**6** Det gäller att ha något visst extra i bakfickan för att sticka ut på en hård-rocksmarknad mättad av kämparrefränger och 80-talsmelodier. Just denna faktor bär inte Kissin' Dynamites nya album. Musikens ”en i mängden”-karaktär hindrar dock inte skivan från att vara bra, om än ospeciell.
6 Black metal-sång på svenska, även i små doser, är lika töntigt som Barney the Dinosaur. Och med all sin obestridliga duktighet framstår Kvaen i det längsta som blott nöjaktig slit-och-släng-underhållning för stunden. Tills tokmäktiga finalen ”The wings of death” egen-händigt höjer slutbetyget.	**7** Ett episkt anslag kan som bekant lyfta mången eldfängd, svärtad metal med rätt kapten vid rodret. Detta projekt kvalar onekligen in till det mer kvalitativa facket. Jacob Björnfot är en sann begåvning inom sin genre och som kompositör fullt kapabel att förverkliga en högkvalitativ vision.
7 Ni vet den där speciella, euforiska extasen som sållar de lättviktiga power metal-agnarna från det feta, maffiga vetet? New Horizon inger den. Med så här genomarbetade låtar, så här pricksäkert musicerande och Nils Molin på sång är det som skapliga idéer blir bra och bra idéer blir grymma.	**6** Det är bristen på den berömda variatio-nen som sänker skivan en bit, fast inte så fasligt mycket. Lejonparten av materialet går i samma bombastiska power metal-stuk, vilket i slutändan blir lite enahanda. De klara låttopparna och ett entusiastiskt framförande räddar ändå ett rätt högt betyg.
6 Amorphis-medlemskap sätter sina spår. Alla avknoppningar därifrån tar åtskilligt från moderbandet med sig. Octoploid har också inte så lite av gamla, icke-fördärvade Opeth, men är mindre bombastiska. Och nästa gång bör de helst nöja sig med *en* sångare. Men, allt med Hammondorgel blir bra.	**6** En salig musikalisk blandning serveras som utlovat och landar i något som absolut kan beskrivas som death/black metal, med tydlig 70-talskryddning. Det blir en helt klart underhållande resa där det spännande stuket lyckligtvis även backas upp av ett för det mesta välkomponerat material.
6 Orden Ogan är power metal-versionen av Ten. Ooriginella, pompösa, rejält ojämna, lövtunna sånginsatser: men genomgående underhållande. Just ”The Order Of Fear” hör till deras bättre skivor. Bara schlagerhöjningarna i slutrefrängerna gör hela lyssningstiden betryg-gande icke-bortslösad.	**7** Sebastian Levermann är onekligen en mästare inom sitt gebit gällande de storvulna körarrangemangen och en välbalan-serad power metal-produktion. Att det ständigt skrivs minnesvärda dängor skadar förstås heller inte. Orden Ogan fortsätter därmed att vara lika ständigt pålitliga som kvalitativa.
7 Glenn Hughes guldstrupe är fortfarande att förväxla med sitt 50 år yngre jag. De fyra som team bevarar sin förmåga, med anor från 70-talet, att förföra med atmosfär snarare än hitkrokar. Kort sagt, Black Country Communion förblir supergruppernas supergrupp. Med viss konkurrens från Mr Big.	**7** Glenn Hughes är som vanligt kung. Ändå önskar jag att Joe Bonamassa fick ta fler sångtoner här, med sin mycket känslo-starka röst. Mycket bra blir det förstås likväl. Det är svårt att inte bli tjusad av en skiva där superfunkiga ”Stay free” och tunga ”Red sun” existerar sida vid sida.
6 Dessa ”nya” true metal-band med svenska 60-åringar bitna av vinylbacksnostalgi imponerar föga. Då är de blott yngre medel-ålders och välförtjänt uppåtgående indierna Kryptos roligare lyssning. Tänk Sacred Steel; en referens man lämpligt nog ska vara tidsobunden ”true”-kännare för att haja.	**5** Melodisk science fiction-metal med en liten släng thrash. Jo, man tackar. Det musikaliska konceptet och det energiska framförandet räcker i sig hyfsat långt. Om nu bara låtarnas medelvärde låg högre än medel. Inte desto mindre är detta absolut hygglig bakgrundsmusik, om inte annat.
6 ”Darkthrone (eller var det universum?) is under no obligation to make sense to you”, sa Neil deGrasse Tyson. Vilket de före detta svartmetallarna heller inte gjort på länge. Men visst, jag tar gärna en tur från Seattle-flum till Pentagram-doom och Gud vet vart utan att helt haja poängen.	**5** Att det ständigt mångsidiga Darkthrone denna gång landar i ett Celtic Frost-dyrkande är i teorin inte en tokig idé alls. Slutresultatet är dock mindre lyckat, då det ofta påminner om en – hemska tanke – gubbig variant av black metal. Det pigga riffandet räddar lyckligtvis ”godkänt”-nivån.
6 Den säregna atmosfären, tänk Peter Steele möter David Lynch, är denna gång återskapad. ”Netherworlds” är dock inte kaxigt spretig utan konsekvent tröghypnotisk. Så den är mer lillbrorsa än efterföljare till kultdebuten ”Necrospirituals”, men ett klart lyft från halv-mesyren ”Nocturnals”.	**3** Redan vid låt nummer tre har jag tröttnat, rejält. Oavsett om musiken lutar sig mot doom metal eller de mer gothaktiga hård-rockssidorna är helheten så enformigt trist att klockorna stannar. Den sterila produktionen hade gått att ha överseende med hos ett vassare material, men inte här.

Bon Jovi

Forever

ISLAND

Mogen och levande rock

Under våren har tv-serien ”Thank you, goodnight: the Bon Jovi story” varit en snackis bland musik-intresserade. Att se Jon Bon Jovi naken och sårbar tala om en alltmer borttynande röst och den operation som ska ta rösten tillbaka har gett både honom och bandet en chans att slå underifrån. När singeln ”Living proof” med sitt upptempo-beat och talkbox-användande släpptes i mitten av maj kändes det också som om det faktiskt var vad de skulle göra. Att överdriva och säga att det påminner om fornstora dagar lurar givetvis ingen. Däremot hade den passat fint på ”This house is not for sale” (2016), Bon Jovis bästa album sedan 1992 års ”Keep the faith”.

”Om 2020 var Jons rannsakan är Forever en solid laginsats”

Riktigt samma höga nivå visar inte resten av ”Forever” på. Det blandas lite för mycket högt med lågt för det. Ett problem som vilken annan producent än fege John Shanks hade hanterat. Samtidigt är ”Forever” ändå ett album som utstrålar ett *starkt* ljus i det mörker som har funnits. Om ”2020” var Jons rannsakan är ”Forever” i sin tur en solid laginsats. Den osäkerhet han visade under ”2020”-turnén – vem hade inte gjort det med en så pass nedkörd röst – är som bortblåst. Givetvis är det inte ”Captain Kidd” som är tillbaka men med gott om självförtroende är ”Forever” ett album där ingen göms undan: Phil X:s gitarr glöder och det på mer än ett ställe, David Bryans syntar är ständigt närvarande och Everett Bradleys stöttande röst hjälper till att göra arenarocken i den vrålsnygga favoriten ”Walls of Jericho” levande. Där har vi ordet som beskriver skivan bäst: ”Forever” är levande och antalet låtar att ta med sig ut på vägarna är många.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

STUDIOALBUM

200 Stab Wounds
Manual manic procedures
METAL BLADE
US-döds med fläskigt sväng

Med det tre år gamla debutalbumet ”Slave to the scalpel” tog kvartetten från Cleveland, Ohio synlig plats i den växande scenen med unga amerikanska band som spelar tung döds av äldre snitt. Förstlingsverket särskilde inte 200 Stab Wounds speciellt mycket från gelikar som Tomb Mold, Vomit Forth och Sanguisugabogg, men på uppföljaren har bandets kreativitet tagit dem i lite nya riktningar.

Redan i inledande ”Hands of eternity”, som öppnar med ett långt instrumentalt parti med akustiska och melodiska inslag där jag knappt känner igen bandet, hörs hur soundet har vuxit – även efter att de tunga riffen och gurglande vrålen börjar ljuda efter en och en halv minut.

200 Stab Wounds har tagit det framgångsrika fläskiga svänget och tunga smattret från debuten och utvidgat det med en nyfunnen förmåga för melodi och harmoni. Resultatet lyfter dem från ett bra band bland många i scenen till en akt som utmärker sig. Fortsätter de i den här riktningen har de snart en solid plats i toppskiktet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Abysmal Winds
Magna pestilencia
I HATE
Pålitlig svensk döds

Den instrumentala tvåminutaren ”Incantation” som öppnar Uppsalatrions debutalbum ingjuter hopp om mangel med rötterna begravda i mer än 30 år gammal dödsmylla. När nästa spår ”Sacrilegious” sparkar igång låter det också precis så. Det är murriga HM2-gitarrer, skitiga blastbeats och d-taktsstök och ett svenskklingande driv med härligt gurglande och raspiga bröl från den sjungande basisten HCF.

Abysmal Winds, vars samtliga medlemmar även återfinns i black metal-bandet Avsky, försöker inte uppfinna något nytt. Istället kanaliserar de tidig svensk death metal som Nihilist och Carnage och kultig amerikansk dito som Sadistic Intent och Necrovore för att skapa sin egen dödliga kompott med serveringsportioner mellan tre och fyra minuter.

Låtarna håller en hög lägstanivå och jämn kvalitet, men avsaknaden av riktiga toppar och verkligt personligt uttryck gör att ”Magna pestilencia” blir ett tryggt och bra album som jag på både gott och ont antingen spisar från början till slut eller inte alls.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Alcest
Les chants de l’aurore
NUCLEAR BLAST
Blackgaze

Att den så kallade shoegazerocken har fått något av en renässans lär näppeligen ha undgått någon med minsta musikintresse. En person som tidigt insåg kraften i denna gitarrintensiva genre är den franske multiinstrumentalisten och sångaren Neige (Stéphane Paut) som sedan början av 00-talet under namnet Alcest på ett stilsäkert sätt kombinerat ”skotittandet” med black metal.

Genombrottet kom i och med 2010 års kritikerrosade platta ”Écailles de lune” men än idag, knappa 15 år senare, låter Alcest fortsatt vitala. För även om det mesta är sig likt på ”Les chants de l’aurore” förmår Neige och trummisen Winterhalter göra musiken angelägen. De målar i atmosfäriska ljudlandskap, frammanar transcendentala tillstånd och vidrör lyssnarens innersta. Lika stark som ”Spiritual instinct” är inte denna sjunde giv men bandet hamnar bra nära. Variationen mellan mörker och ljus är alltjämt Alcests största styrka, men lite mer svärta hade skapat än mer dynamik.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Alpha Omega
kAOs
NOMAD SNAKEPIT
Bitvis storartad black metal

Ursäkta akademiskt hårklyveri, men frågan måste lyftas: varför kallar bolaget det här en demo? En inspelning i fullängdsformat som släpps av ett skivbolag är väl rimligen en fullängdare, även om den enbart när det gäller fysiskt format släpps i 100 exemplar på kassett?

Om vi lämnar halvautistiska grubblerier därhän och koncentrerar oss på detta svenska gäng med dålig bandnamnsfantasi blir det genast trevligare. Att Funeral Mist dyrkas görs det ingen hemlighet av, men det finns även stämningar som minner om Nightbringers tidigare material. Till Alpha Omegas nackdel är att de ibland trampar vatten med partier som får pågå för länge – de tycks dock själva ha förstått detta och dränkt dylika stycken med samplingar. Ibland ska det slöriffas lite så där halvdissonant, liksom något band ur Norma Evangelium Diabolis b-liga. Men till största del är ”kAOs” bra och bitvis storartad.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ROBERT WETTERSTEN

Altar Of Oblivion
In the cesspit of divine decay
FROM THE VAULTS
Episk doom metal

Föga anade nog Candlemass att deras version av hårdrock skulle få ett sådant genomslag som ”Epicus doomicus metallicus” och efterföljande album kommit att få. Medlemmarna i danska Altar Of Oblivion lär ha full koll på stockholmarnas omfattande diskografi. Fjärde fullängdaren sedan starten 2006 följer i samma spår som tidigare, det vill säga storslagen, episk doom metal.

”In the cesspit of divine decay” rymmer tio låtar med närmare 50 minuter musik som står stark i konkurrensen inom genren. Visst hade mellanspelen ”Ghost in the trenches” och ”Damnation” kunnat strykas, dock erbjuder de pauser från de tunga tongångar som annars genomsyrar låtarna.

Höjdpunkterna är många, men ösiga ”Silent pain” och titelspåret står ut lite extra. Ett plus också till sångaren Mik Mentor vars omfångsrika röst ofta låter som en kombination av Michael Poulsen (Volbeat), Joey Belladonna (Anthrax) och Mina Caputo (Life Of Agony).

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Anvil
One and only
AFM
Mera heavy än speed metal

Anvils tjugonde studioalbum borde vara suveränt, enligt deras sentida tradition med ”varannan platta godkänd, varannan suverän”. Men nej. ”One and only” må ha fler utstickarlåtar, men gör föregångaren ”Impact is imminent” (2022) sällskap i mellanplatteträsket ändå. Mycket på grund av bristen på snabba låtar. Den alltför korta ”Fight for your rights” är enda eko från kanadensarnas tid som speed metal-pionjärer.

Främst tack vare de smäcktunga ”Heartbroken” och ”Gold and diamonds” plus kreativa metalshufflen ”Feed your fantasy” slipper ”One and only” åtminstone skämmas för sitt konsekventa, Saxon-mässiga metal’n’roll-tempo. Men så var det de gymnasiala och märkligt inkonsekventa texterna. I ena ringhörnan ”alla är vi vänner”-proklamationen ”Rocking the world”. I den andra flera rejält pinsamma ”buhu, elaka cancelkulturen”-predikningar, värst av alla ”Condemned liberty”.

En sak har dock centralfiguren Steve ”Lips” Kudlow rätt i. Chris Robertsons flinka fingerbasspel fettar verkligen upp soundet.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Árstíðir Lífsins
Aldrlok
VÁN
Atmosfärisk black metal

Det isländsk-tyska bandet fortsätter att pressa sin blandning av atmosfärisk black metal och nordisk ambient vidare, i alla riktningar. På ”Aldrlok” har de tagit kliv som egentligen bara antyds på ep:n ”Hermalausaz” från 2023. Melodierna är starkare, harmonierna mer dramatiska och giftermålet mellan black metal och stämningsfullt mer effektiv än någonsin.

Men jag måste lyfta fram ljudbilden, mäktigt mixad av Markus Stock. Pukorna dundrar som om Tor själv drog dem över himlavalvet! Körerna tycks stå i mitt i Valhalls stora sal och genljuda genom eonerna. Gitarrerna är ilsket taggiga men flyter ändå in i musiken liksom floden Slíðr flyter in i dödsriket Hel. Texterna på fornnordiska använder sig av diktning från eddorna och målar upp en fiktiv historia som utspelar sig 40 år efter kristendomens införande och handlar om en tidsålders död (vilket är vad albumtiteln ”Aldrlok” kan översättas som).

Det känns som om det kan finnas en filmidé där någonstans. Med den här suveräna plattan som filmmusik.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ZENDT

Atlantic
Another world
ESCAPE
Svulstig hårdrocks-AOR

Simon Harrison är hjärnan bakom det brittiska projektet Atlantic och om det sistnämnda känns bekant släpptes den förra tillika första plattan 1994. Det var heller inte tänkt att bli mer, men tillsammans med sångaren Mark Grimmett skrevs låtar som helt enkelt *kändes* som Atlantic… Musiker från främst Grim Reaper rekryterades och nya Atlantic var fött!

Killarna levererar musik som domineras av AOR, både till sound och låtstil, men kryddat med melodiös hårdrock. Alias, From The Fire och Lionheart hör till grupper jag tänker på här. Finstämd, klatschig och träffsäker AOR möter öronen, där mina favoriter är den Bad English-lika ”Missing you” och ”I’ll be waiting”.

Allt från halvballader som ”Hold on” och ”Loving arms” till mer tempo- och rockkryddade alster ingår och det enda minuset är att en hel del låtar är för standardbetonade. Trots detta är det hög kvalitet överlag. Grimmetts rena röst är som skräddarsydd för uppgiften och produktionen är finfin.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

SVERIGES GEMYTLIGASTE ROCKFESTIVAL SEN 2006

TIME TO ROCK FESTIVAL

5-8 JULI 2024 KNISLINGE, SKÅNE

amorphis · URIAH HEEP · PRETTY MAIDS · AMARANTHE · DORO · ALDO NOVA · UNLEASH THE ARCHERS · PHIL CAMPBELL AND THE BASTARD SONS · ELECTRIC BANANA BAND · MICHAEL MONROE · JODDLA MED SIV · HARDCORE SUPERSTAR · SONGS OF WHITE LION FEATURING MIKE TRAMP ORIGINAL LEAD SINGER · THE 69 EYES · ANTI-NOWHERE LEAGUE · RAVEN · BOW WOW · JEAN BEAUVOIR · ALIVE AND DANGEROUS BRIAN DOWNEY'S · SATOR · VANDENBERG · THE RODS · MURASAKI · JANNE SCHAFFER'S MUSIC STORY BAND · VISIONS OF ATLANTIS · GEORDIE · DET FJÄRDE BÄSTA BANDET I LUND TORSSON · KEE MARCELLO PERFORMS EUROPE

THE FIASCOS PORTRAIT ALASTAIR GREENE ERIC JOHANSON ERADIKATED THE ANTI-QUEENS JUNKYARD DRIVE VELVET INSANE EBBA GOLD STEELWINGS PEDALENS PÅGAR BITE ME HEXED VYPERA SME'NS BAGLOMMA SLÄKKTEN GABBA CAREGAH FARSOT

4 DAGAR - 3 SCENER - 46 BAND - GRATIS PARKERING - BILLIG CAMPING
INGA KÖER - INGEN TRÄNGSEL - VETTIGA PRISER - KALL ÖL - GOD MAT

FALCON ALKOHOLFRI · ROCK KOMMANDER · PIRATE ROCK · SKÅNE

WWW.TIMETOROCK.SE

ÖSTRA GÖINGE · JINERT · LIVE · Sparbanken Skåne

SOMMARENS HÅRDASTE RELEASER!

MILE - 'A SHATTERED MIND'
[NYTT ALBUM - UTE NU!]

VILT - '...TO MOURN THE DEATH OF A STRANGER'
[EP - RELEASE 240614]

GAIN
Instagram/Facebook: @gainmusicofficial | @fifthislandmusic

Cobra The Impaler

Karma collision

LISTENABLE

Mångsidig progressiv metal

Belgiska Cobra The Impaler spelar Mastodon-influerad progressiv metal. Första låten ”Magnetic hex” andas till exempel impulser från Mastodons ”Colony of birchmen”. Men ”Karma collision” är inget rent copy cat-album, utan materialet har fler dimensioner än det och utmärker sig flera gånger med utsökt sång, som på ”Godless beyonder”.

I övrigt bjuds det på många gängse attribut från den nu mer och mer standardiserade progressiva metallen. Ljudet är välsorterat och utan störningar: allt är på sin rätta plats. Belgarna står stadigt och vispar fram den ena njutbara passagen efter den andra och till och med ett kort akustiskt stycke med titeln ”Eye of the storm” får chansen att titta fram. Musiken kan överlag sägas vara så hård som bandets kontrollbehov och självbehärskning tillåter och den hade gärna kunnat öka intensiteten vid tillfälle. Nu stannar det vid en ganska snäll och talangfull form av progressiv metal som följer dagens mall för genren. Men det är helt okej.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

FOTO GERMAUX VISUALS

Q&A

Om ni på debutalbumet ”Colossal gods” från 2022 var färgade av Mastodon är influenserna från Gojira och mer traditionell heavy metal långt mer tydliga på nya skivan ”Karma collision”.

– Jag håller med om det, säger gitarristen Tace DC. Det var mycket prat om Mastodon tidigare och jag förstår det. Med mitt förra band Aborted turnerade vi tillsammans med Mastodon och vi snackade ofta med varandra om våra gemensamma influenser. Det var aldrig som så att jag bestämde mig för att kopiera Mastodon, utan vi har helt enkelt influenser från samma skola. Att det låter mer heavy metal om nya skivan ser jag bara som positivt, Gojira-liknelsen med.

Det är just ditt och James Falcks gitarrspel som gör skillnaden mot ”Colossal gods”. Jag antar att det är alla spelningar ni nu har i ryggen som gjort er till en mer unison gitarrenhet?

– Tillvägagångssättet mellan skivorna har varit detsamma. Det är jag som skriver musiken. Det fungerar inte om alla skulle göra det, då blir det för spretigt. Från början var Cobra The Impaler tänkt som ett projekt men i och med att vi blev ett band har vi andra förutsättningar nu. Jag kan fråga båda sångarna Manuel Eiremmer och Michélé De Feudis (även bas) om vad som låter bra och inte.

Bland alla era gig bockade ni i fjol av kolosserna Dynamo Metal Fest, Summer Breeze, Bloodstock Open Air, Hellfest och Brutal Assualt på en sommar. Med tanke på hur tyst det var om dig i metalvärlden åren mellan du slutade i Aborted 2005 och drog igång Cobra The Impaler 2019 måste det ha varit ett riktigt segertåg för din del?

– Verkligen! När jag slutade med Aborted var det för att jag var trött på alla ramar som kommer med death metal. Jag saknade det fria med musiken, det var därför jag i stället bildade rockbandet Horses Of Fire. Vi lirade med band som Deep Purple, Status Quo och Rival Sons. Jag gillade det men kände mig även där begränsad. Med Cobra The Impaler känner jag inga begräsningar utan kan göra vad jag vill.

Jag har stirrat länge på omslaget till ”Karma collision”, som du har gjort, och kan inte sluta undra om det är ett självmord jag tittar på?

– Det är upp till betraktaren att svara på. Jag har gjort omslaget utefter mina visioner. Om jag berättar dem för någon annan som i sin tur har sina visioner om vad som händer på omslaget, vem har då rätt och vem har fel?

JANNE MATTSSON

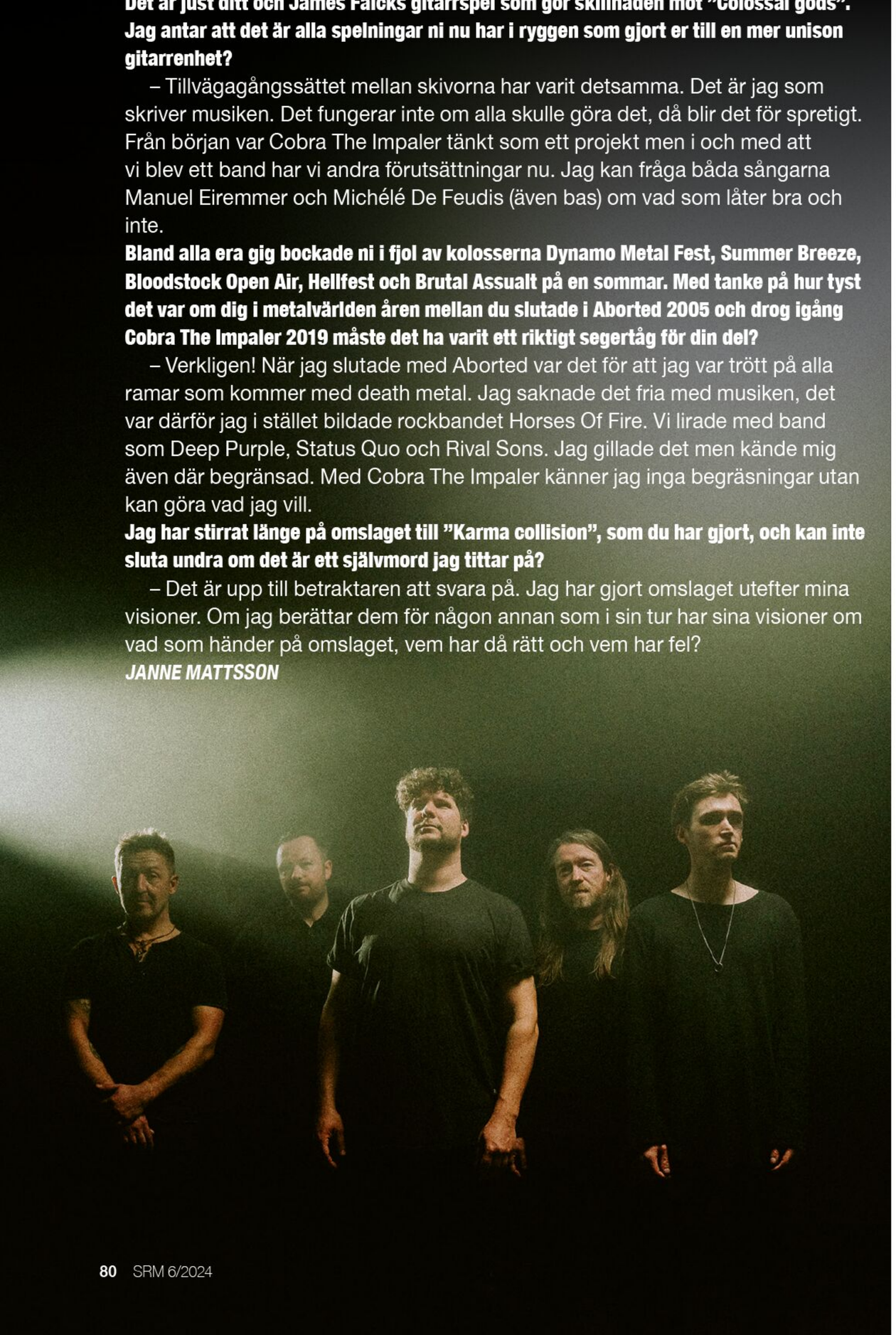

Binary Creed

Leash of noise

BINARY CREED

Köttig prog/heavy metal

För ett band som är inne på sin fjärde fullängdare känns Umeås Binary Creed långt ifrån färdigbakade. Det gäller inte alla punkter – produktion och ljudbild är så bra det blir i genren. Kvartetten verkar ha lagt allra mest tid på att finjustera inspelningen i sin egen studio, i synnerhet Stefan Rådlunds delikat köttiga gitarrljud. Rickard Thelins sång ligger på ett lite udda ställe i mixen, men det stör inte nämnvärt.

Musiken är fortfarande sådan där progressiv metal som egentligen inte är särskilt progressiv, men innehåller spelteknik snäppet över snittet och influenser från existerande band. Bland Binary Creeds favoriter lär vi hitta Evergrey och Nevermore, men de är fortfarande en bit ifrån de förmodade förebildernas känsla för variation och låtskrivande. Ljudbilden och spelskicklighet är det inget fel på, men på vägen till ett mer utpräglat och eget sound finns det fortfarande utrymme för utveckling. När growlen dyker upp med en minut kvar av albumet hettar det till exempel till rejält.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Black Country Communion

V

J&R ADVENTURES

Klassisk hårdrock med Hughes

Det finns mycket som är bra med den här skivan. Först och främst frontas gruppen som bekant av gamle Deep Purple-mannen Glenn Hughes. Det kommer nog inte som någon överraskning att Glenn sjunger förnämligt på detta vax. Vad det än är för låt som slängs fram för honom – från ballad via funkrock till heavy metal – gormar Glenn som om just den låten är den allra sista som någonsin lämnar hans strupe. Positiv är också gitarristen Joe Bonamassas medverkan, vilket han visar i solo efter solo. Extra utsökt är det att hans ton är ren och fin, fjärran all världens distboxar.

Men det finns också dåliga saker. En sådan sak är underutnyttjandet av Derek Sherinian. Mannen är en sann virtuos bakom sina keyboards, men devalveras för det mesta till en undanskymd komproll djupt nere i mixen. En annan dålig sak – eller halvdålig – är att låtarna sprider en känsla av hört-förut. Det är egentligen inget fel på styckena, men har du hyfsad koll på Glenn Hughes vet du precis hur den här plattan låter.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Brazen Tongue

Of crackling embers & sorrows drowned

BRAZEN TONGUE

Melodisk death/black metal

Brazen Tongue är en fullängdsdebuterande duo som består av jänkarna Ethan Gifford (gitarr) och Scott Skope (sång, gitarr, keyboard) där den förstnämnde är baserad i Göteborg. Grunden för ”Of crackling embers & sorrows drowned” finns mellan melodisk dödsmetall och black metal och det fastlås direkt i inledande ”The weight of self” att snubbarna gärna drar sig åt det episka och pampiga hållet. Låtar som ”The maddening symmetries” och ”Walking the parapets” visar också upp en progressiv sida. Fans av Enslaved och In Mourning bör kunna hämta en del hos Brazen Tongue.

Höjdpunkten på plattan är den doomiga, meditativa ”Last train from Myrdal”, där bandet bygger stämning genom att välja de enkla lösningarna och inte peta in onödigt många detaljer. Direkt i efterföljande ”The recidivist” kommer ett exempel på det motsatta: när duon försöker lämpa av ett överflöd av idéer i en och samma låt blir resultatet mest rörigt. Ändå är detta överlag en intressant debutplatta.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Carmilla

Fallen

CARMILLA

Musikaliskt med svajig balans

Den moderna, melodiska death metal-kvintetten från Gävle är med detta album inne på sin tredje sångerska och tredje trummis sedan starten 2017. Bakom mikrofonen finns numera ryska Alena Yaskhina och bakom trummorna (samt också på sång) den multibegåvade Tad Morose-sångaren Ronny Hemlin. Musiken är tungt energisk, med skönt rytmiskt häng och uppenbart skickliga musiker, samspelet mellan bas och trummor är behagligt och paras ihop snyggt med sågande gitarrer.

Det hela faller dock på att låtmaterialet inte känns fräscht och uppdaterat, samt att Alena Yashkinas röst inte riktigt är stark nog att bära upp låtarna. Stundtals skär det rejält i både öron och själ, stundtals låter det mest halvtamt och ointressant i avsaknad av kompromisslöst tryck och sprängande kraft, vilket gör att det ibland blir lite segt. Men musikmässigt är ”Down”, ”Master of deception” (trots att den är aningen repetitiv) och ”Deceiver” riktigt bra – och det avslutande spåret ”Nightmare” är till och med snudd på fantastiskt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

AXEL RUDI PELL
AXEL RUDI PELL
Risen Symbol
The new Album!
CD DIGIPAK / CD / 2LP / DIGITAL
OUT JUNE 14th!
Exclusive Bundles in our Store!
Axel Rudi Pell live 2024: 01.-03.08. Rejmyre - Skogsröjet Festival
24.10. Stockholm - Klubben · 25.10. Gothenborg - Brewhouse
26.10. Malmö - Slaghuset AXEL-RUDI-PELL.DE
/SPVSTEAMHAMMER
/STEAMHAMMER.OFFICIAL | SPV.DE
MORE EXCLUSIVE SHIRTS & BUNDLES HERE

MED TEXTER AV BL.A.
JENS JOHANSSON
(STRATOVARIUS, EX-DIO)
STOR INTERVJU MED
PÄR HULKOFF
HÅRDROCK FRIHET UPPROR
ANDREAS JOHANSSON HEINÖ (RED.)
TIMBRO
25% RABATT MED KODEN SRM24
TIMBRO förlag

Julie Christmas

Ridiculous and full of blood

RED CRK

Alternativ rock

För den breda hårdrocks-publiken blev Julie Christmas (Made Out Of Babies, Battle Of Mice) ett namn i samband med Cult Of Lunas ”Mariner” (2016) där den amerikanska sångerskan medverkar. Att hon när det är dags för hennes tredje soloalbum tar hjälp av bland annat Johannes Persson är således inte så oväntat. Ej heller att samarbetet smittar av sig i åtminstone ett par spår där ”End of the world” står ut särskilt.

En annan av skivans höjdpunkter är det intensiva, medryckande singelspåret ”Supernatural”. Sett till helheten är dock ”Ridiculous and full of blood” en spretig historia där Christmas excentriska röst, som minner om en punkigare version av Björk, ofta spelar huvudrollen. Detta medför att det emellanåt blir för mycket av det goda, samtidigt som låtmaterialet svajar. Men när Julie Christmas väl prickar rätt blir det riktigt bra. Synd att det händer lite för sällan.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Darkened

Defilers of the light

EDGED CIRCLE

Svensk dödssupergrupp

Den anmärkningsvärt produktiva supergruppen Darkened är på tredje fullängdaren, i och med Perra Karlssons övertagande av trumpallen, en helsvensk kvintett. Med en sättning som innefattar folk med förflutet i band som Carbonized, Angelblast, A Canorous Quintet, Necrophobic, Dismember, Nominon, Suffer och Dreadful Fate är resultatet i princip givet.

”Defilers of the light” är ännu en samling överväldigande maffiga dödslåtar där majoriteten sätter sig nästan direkt. Det krävs en väldigt luttrad samling musiker för att producera kompositioner på den här nivån av träffsäkerhet som samtidigt inte tullar på brutaliteten och drivet. Från början till slut är det mäktiga riff, pampiga refränger och ett helvetes ös som gång på gång nästan slår omkull mig med häpnad. Den fantastiska produktionen gör också sitt för att ge manglet extra kraft.

Titelspåret kan vara årets fetaste svenska dödslåt och detta är definitivt en stark utmanare till 2024 års grymmaste inhemska album.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Darkthrone

It beckons us all…….

PEACEVILLE

Darkthrone-metal

Det var länge sedan Darkthrone egentligen gjorde något utanför förväntningarnas hägn. Den eviga duon, Nocturno Culto och Fenriz, blir vid sin läst, släpper ofta ny musik och låter handlingarna integritetsdefiniera. De möter våra önskemål utan att nämnvärt försöka underhålla, precis på samma sätt som de i snart tre decennier undvikit livescenen.

Musiken är subtilt händelserik och jag behöver multipla lyssningar för att riktigt förstå, även om det initialt är omöjligt att förneka deras riffhantverk. Ljudbilden är organisk och det känns som ett professionellt demoband som låter den egna agendan vara den konstnärliga motorn. Darkthrones patenterade riffboulevarder skapar energifyllda dominoeffekter och en lyhört konstnärlig balans mot albumets lågintensiva doomighet och till synes intrikata mörkerpolityr.

Tiominutersfinalen ”The lost pines of the lost planet” är både till namn och disposition en komplett låt som väl sammanfattar nutida Darkthrone och rättvist summerar ”It beckons us all…….”.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Devourer

The wicked ones

DEVOURER

Black/death metal

Redan under det öppnande titelspåret befästs och bekräftas albumets uppenbart fläckfria identitet. På femte fullängdaren har Sandvikenbandet åter blivit en duo, nu bestående av det äkta paret John och Oksana Falk där den senare nu kompletterar basspelet med sång. Jag gillar verkligen Oksanas vasst sågande sång som inte är helt olik en sentida Jeff Walkers (Carcass) strävhalsade frasering.

De åtta spåren har en rakryggad perfektionistisk stil. Lite som om en pedantisk revisor skulle traktera extrem death metal med mörka inslag, intressanta tempoväxlingar och teknisk briljans. Skivan har en modern och lagom polerad mix som gör att låtarna får ett imponerande flyt och en nästintill skarvfri komposition. Dock kan jag sakna det mänskliga svänget i de programmerade trummorna som oftast blästrar med samma intensitet som en skjutvall fylld av skjutglada kulspruteadepter. ”The wicked ones” mästrar många andra plattor i genren, men ändå har jag inte ännu helt förlikat mig med dess mönstergilla aura.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

The Drats

The great dying

THE DRATS

Spretig alternativ hård rock

Fullängdsdebuten ”The great dying” kan närmast liknas vid en oslipad diamant. Det finns en hel del potential, men det relativt nybildade (2020) Kiruna-bandet verkar inte helt på det klara med hur den ska omsättas. Skivan spretar en del, sett till både stuk och kvalitet.

Ett någorlunda genomgående tema på ”The great dying” är det emotionella. Både musik och sång är mycket känslostyrda och känslofyllda. I övrigt är intrycket som sagt splittrat. Inledningen ”Zombieland” låter som punkig sleazehårdrock. Efterföljande ”Locomotive” drar mer åt stonerhållet, medan den tredje låten ”Surf the moon” snarare utgår från en action-rockformel. Fjärdespåret ”UVB-76” är ibland närmast emopoppig, men visar också upp Iron Maiden-harmonier mot slutet. Titellåten skulle kunna vara ett slags metalhyllning till Joy Division. ”Headshot” kombinerar Offspring-melodier med vemod och snygga körer.

”The great dying” inger ett gott förstaintryck, men växer inte nämnvärt. The Drats får gärna slipa diamanten till nästa gång.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

The Eternal

Skinwalker

REIGNING PHOENIX MUSIC

Amorphis-kopplad doom/prog metal

The Eternal bildades i Melbourne 2003 men inkluderar numera en nuvarande och en före detta Amorphis-medlem (trummisen Jan Rechberger respektive basisten Niclas Etelävuori). Några andra namnkunniga finländare i form av Amorphis-sångaren Tomi Joutsen och Kreator-gitarristen Sami Yli-Sirniö gästar. Det mest uppfriskande inhoppet står ryska strupsångaren Albert Kuvezin för.

Att säga att den nuvarande inkarnationen av bandet svassar efter klassiska Opeth vore att ta i, men flera element känns igen. Gitarrarbetet i de lugna partierna, Hammondorgeln i ”Under the black” och de tilltagna låtlängderna. Däremot är det mer fokus på ren sång, mindre på teknik och det finns en påtagligt doomig atmosfär. Så här kanske Anathema hade låtit om de fortsatt att spela metal och tripplat inspelningsbudgeten. The Eternal har faktiskt spelat förband till båda nämnda namn.

Tajmingen att släppa ”Skinwalker” mitt i sommaren kan ifrågasättas. Det är melankoliskt så det förslår och albumet sparas bäst till november.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Frances Bloom

This is war

NINETONE

Grunge i välsydd metalkostym

Det numera Västeråsbaserade modern/rock/grunge metal-bandet fortsätter samma plan med uppföljaren som inför albumdebuten ”Shadows” 2020 – att släppa samtliga skivans spår med video redan innan själva albumet släpps. Sedan släppet av ”Battlefields” den 2 september 2022 har de så sakteliga betat sig igenom låt efter låt, vilket förvisso är kul eftersom väntan på nytt material blir mycket kortare men det dödar också lite av det magiska med att lyssna på en helt ny skiva i dess helhet.

Det är dock en väl sammanhängande platta, musiker med skönt sväng och samma släpiga intensitet som sångaren André Andersson. Och även om hans röst ibland låter lätt ansträngd är tonen fängslande, som i ”Lights out” och ”Not alone”. Gitarrerna, basen och trummorna i ”Longing for pain” är riktigt snygga, på samma gång som refrängen har arenarock/allsångs-känsla. Flera av låtarna har refränger som vill sätta sig på hjärnan, men även om allt är skitigt elegant och trevligt saknas det där som berör på djupet.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Grand Slam

Wheel of fortune

SILVER LINING

Nygammal Thin Lizzy-spinoff

Phil Lynotts oslipade diamant har polerats och strömlinjerats till oigenkännlighet. Tänk en reaback-sversion av Black Star Riders (oh, the irony). Även originalbandets näst mest profilstarke medlem, keyboardisten Mark Stanway (ex-Magnum), saknas och har inte ens ersatts. Nuvarande sångaren Mike Dyer är mindre Phil Lynott än en countryvariant av Blaze Bayley. Att uppfatta Grand Slams andra officiella album som just ett Grand Slam-album är kort sagt inte det lättaste.

Vad ”Wheel of fortune” ändå har, är en bred och sympatisk känslopalett. Fastän ingen låt är någon direkt fullträff, och ”I wanna know!” är ren och skär utfyllnad, kommer livsglädje, vemod och rentav bredbent Thin Lizzy-machismo till uttryck på ett sätt som känns i hjärterötterna. Att gitarristen Laurence Archer med manskap denna gång avstått från valhänt nytolkade kultspår från Lynott-tiden ger ytterligare, indirekta pluspoäng.

Kan ”Wheel of fortune” bli en fjäder i hatten för den otursförföljde Archer är det honom väl unt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

SKOGSRÖJET

1-3 AUGUSTI REJMYRE

GREAT MUSIC, NICE PEOPLE, GOOD FOOD AND COLD BEER IN THE MIDDLE OF NOWHERE

THE CULT

ACCEPT

MR. BIG

Enda Sverigespelningen på deras avskedsturne!

The Darkness

DragonForce

AXEL RUDI PELL

PAIN

Dokken

SATOR

GRAVEYARD

Girlschool

VANDENBERG

ALCATRAZZ

FREEDOM CALL

ELECTRIC BOYS

THE GEMS

METALITE

TUNGSTEN

SAFFIRE

STRADIKATEN

MAN MACHINE INDUSTRY

Rudyard

THE MERCURY RIOTS

KÖP BILJETTER PÅ WWW.EVENTIM.SE

WWW.SKOGSROJET.SE

ARRANGÖR: REJMYRE MUSIKFÖRENING • MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

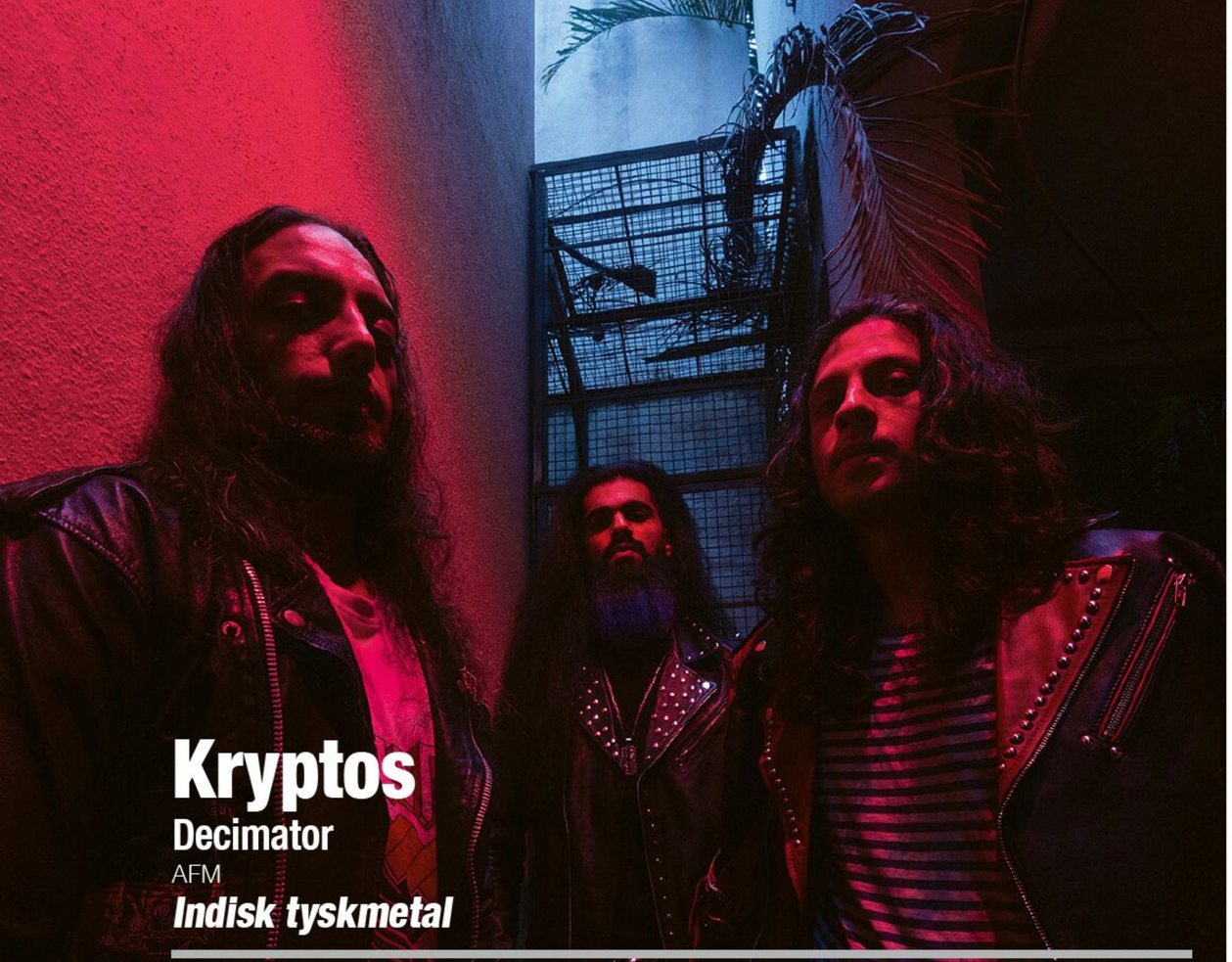

Kryptos

Decimator

AFM

Indisk tyskmetal

Egentligen inleddes förändringen redan på 2021 års ”Force of danger”, men i och med ”Decimator” har Kryptos gått ännu längre från karriärbegynnelsens Kreator-minnande thrash. Nu är thrashinslagen ännu mer marginella och utgångspunkten är betydligt närmare ren heavy metal. Den luftigt riffande ”Turn up the heat” är till och med 80-talshårdrockig, om än med Nolan Lewis förhållandevis aggressiva sång som bryter av.

Vad som inte har förändrats är tyskheten. Kryptos låter fortfarande mer som ett heavy/thrash-band från det klassiska skivbolaget Noises 80-talsuppställning än som det indiska 2000-talsband (jaja, de bildades 1998) de är. Något som, glädjande nog, också är intakt är deras melodisinne och förmåga att skriva fästande låtar. Gitarriffen är medryckande och melodierna är snygga och stundtals passande olycksbådande.

Kryptos har också den goda smaken att hålla nere låtlängderna. Enbart avslutningen ”We are the night” klockar in på över fyra minuter. Därtill är skivans variation klockren.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

FOTO VISHAL DEY

Q&A

Vad menas med albumtiteln ”Decimator”?

– Vi är väldigt influerade av Judas Priest, förklarar sångaren och gitarristen Nolan Lewis. Så det är en karaktär av samma typ som de brukar ha, som till exempel ”Painkiller”, ”Starbreaker” och ”The sentinel”. Vi har gjort det förut med ”Afterburner” (2019). Men nu är det något mer aggressivt, det är nästa steg i vår utveckling. Mer fokuserat.

Var har ni spelat in albumet?

– Vår leadgitarrist Rohit Chaturvedi har en studio i Bangalore och där spelade vi in gitarrer och sång. Resten spelade vi faktiskt in i Göteborg, i studio Ostronet med Jamie Elton. Jamie har bidragit mycket till låtarnas utformning och det har varit väldigt värdefullt för oss. Eftersom vi inte har en permanent basist just nu har en annan svensk, Robin Utbult (Vicious Rumors), spelat bas på plattan och även bidragit till hur den låter.

Det är välkänt att ni är väldigt influerade av 80-talsmetal och det hörs. Hur viktigt är det att ljudbilden är rätt?

– Saken är att det där inte är något medvetet. Vi försöker inte avsiktligt låta som ett 80-talsband utan det faller sig naturligt för oss. När vi växte upp fanns magin kvar. Det fanns inget internet utan man var tvungen att använda sin fantasi. Jag ser inte många band som försöker fånga det där numera. Det blir lätt bara nostalgi om det inte är äkta. Om man inte känner det inombords kan man inte heller förmedla det. Så vi skriver inte låtar för att de ska låta 80-talsaktiga, men om vi inte känner magin i låtarna bryr vi oss inte om att jobba vidare med dem.

Lyssnar du bara på 80-talsmetal?

– Nej, jag lyssnar på all möjlig metal. Death metal, thrash, doom. Bra musik är bra musik. Det viktiga är att det känns. Jag kan höra musik som jag fattar att den är bra. Musik som är välskriven och bra producerad men som inte får mig att känna något. Och så kan jag höra musik som är jättedåligt producerad men som känns inuti mig.

Nu är ni på turné i Europa, men turnerar ni även i ert hemland Indien?

– Det är svårt. Det är jättestora avstånd och det arrangeras inte många konserter. Det är bara i de större städerna som det är någon mening med att försöka arrangera något. Och allt är lite hipp som happ och ofta vet man inte förrän samma dag om konserten blir av eller inte. Men det börjar märkas en förbättring i fråga om professionalitet.

ZENDT

Greenleaf

The head & the habit

MAGNETIC EYE

Mångsidig stonerrock

Det hela må ha börjat som ett sidoprojekt till Dozer men idag hör Greenleaf till veteranerna inom den svenska stonerrockscenen. I år är det 25 år sedan Borlängegruppen bildades, vilket firas med ett nionde studioalbum. Om 2001 års fullängdsdebut ”Revolution rock” i mångt och mycket följde i traditionens ledband är ”The head & the habit” någonting annat. Visst, grundfundamenten är desamma men tolkningen av genren har med åren blivit mer vidlyftig vilket har medfört ett bredare register och mer variation.

Den inledande ”Breathe, breathe out” har ett härligt medryckande driv, de sista tonerna i ”Oh dandelion” framkallar gåshud medan ”The sirens sound” minner om Graveyard – om än i tyngre skrud. Bäst är dock fantasieggande ”The tricking tree” och ”Avalanche” som, när tempot en bit in låten skruvas ner, kryper in under skinnet. Lika lyckad är inte tjatiga ”Different horses” men sammantaget är ”The head & the habit” en platta värdig ett jubileum.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

JD Miller

Empyrean

MIGHTY MUSIC

Lättsamt melodiskt med djup

Redan det inledande pianot i ”Prelude of the empyrean” lovar svulstig storhet och nervkittlande spänning innan syntarna och rytmerna kliver in och sedan går över i ”The butterfly”, där sångaren Peter Halldén fängslar och håller kvar, tillsammans med tyngden från trummorna och de glidande gitarrerna. Och de snirkliga keyboardslingorna som ibland får ta stor plats för att ibland smyga omkring mer i bakgrunden, men alltid är lika effektfulla.

Boråsbandets låtmaterial är snyggt sammanflätat och driver hela tiden framåt med fylliga körer och melodiska harmonier. Det andas popinfluenser men med botten, mörker och diskreta orientaliska toner här och där. Produktionen är sömlös, allt bara flyter och är på gränsen till för snyggt, subtilt och välpolerat men räddas av gitarrernas skitighet som ger djup, bredd och variation. Originalgitarristen Tommy Timonen är tillbaka och kanske är det en av de bidragande faktorerna till att de nu har hittat en mognare, fylligare och mer stabil grund att bygga vidare på.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Kaipa

Sommargryningsljus

INSIDEOUT

Uppfinningsrik progrock

Det börjar med ”Sommarskymningsljus” och avslutas med ”Sommargryningsljus”. Däremellan utspelar sig natten. Ungefär på det sättet beskrev Kaipas huvudman Hans Lundin bandets nya album för mig alldeles nyligen. Och skivan är mycket riktigt mörkare än vanligt. Inte så att Kaipa har börjat lira doom metal, precis. Nej, tvärtom är detta det Kaipa som fansen har kommit att älska sedan återfödelsen med ”Notes from the past” 2002.

Det är en klurig och påhittig progrock på folkmusikalisk botten, där de tre sångarna – Patrik Lundström, Aleena Gibson och Lundin själv – vänslas i yster älskog och där Lundins klaviaturer dansar med Per Nilssons gitarrsolon på ett sätt så att man knappt kan tyda vem som spelar vad. ”Like thousand dawns”, ”Chased by wolves and burned by the sun”, ”Spiderweb train” – titlarna talar sitt eget tydliga språk. Här är det inre resor som gäller snarare än ytliga betraktelser.

På Kaipas tionde album efter återkomsten är överraskningsmomenten få, men känslosvallen desto ymnigare.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Kissin’ Dynamite

Back with a bang

NAPALM

Tysk hårdrock med refrängfokus

En av låtarna på ”Back with a bang” är namngiven i enlighet med det berömda Yngwie Malmsteen-citatet ”More is more”. Det är synnerligen ironiskt, eftersom det faktiskt är den devisen som stjälper skivan lite grann. Den är helt enkelt för lång för sitt eget bästa och hade definitivt tjänat på om Kissin’ Dynamite snarare hade anammat ”less is more”-läran, i det avseendet att färre låtar sannolikt hade utgjort en starkare enhet.

I övrigt är det uppenbart att tyskarna vet vad de gör. Deras melodiska hårdrock, ibland gränsande till metal, är klanderfritt utförd och Kissin’ Dynamite förstår vikten av att fokusera på refrängerna. I mångt och mycket tycks de sträva efter arenarefränger, även om elaka tungor nog skulle kalla dem schlagerditon. Tydligt är också att de är influerade av 80-talet, men även 90-talets power metal kan nog ha inspirerat.

Inledningen med titellåten, ”My monster”, ”Raise your glass” och ”Queen of the night” imponerar mest på en skiva som mot slutet delvis tappar kraft.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

WORK SAFE AND ROCK HARD

Nästan 40.000 arbetsolyckor inträffar årligen på svenska arbetsplatser. Låt oss ändra på det.

Högkvalitativ personlig skyddsutrustning, expertis och skräddarsydda lösningar för säkrare arbetsplatser.

SKYDDA® | PROTECTING PEOPLE

* Statistik från Arbetsmiljöverket.

Mile

A shattered mind

FIFTH ISLAND/GAIN

Taktfast men spretigt sväng

Den melodiska metalkvintetten från Skövde som albumdebuterade med ”Lost” 2015 släpper nu sitt tredje, lätt röriga album. Det är som att de inte riktigt har landat där de ska vara, utan slängt med vitt skilda influenser från all tänkbar musik, vilket leder till ojämn förvirring. Här finns en antydan till en röd tråd, men så kommer det något som bryter av totalt och blandas ihop med tempo- och stilskiftningar. Särskilt tydligt är det i låten ”Into the fire” som är som minst tre låtar i en. Den inleds med galopperande power metal för att sedan lugna ner sig och öka igen och alla svängningar fram och tillbaka blir helt enkelt för stökigt.

Men på samma gång är allt väl framfört hela vägen, med härlig energi och tryck i såväl musiken som sången från Marcus ”Masken” Karlsson. Och frustrationen över det som inte hänger ihop samsas med fascination som ger lyssningsvärde. ”Killing me” är dessutom fantastisk med sina akustiska gitarrer, takter/baktakter, körer och refrängen som sätter sig på hjärnan.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

FOTO **ANDERS FÄSTADER**

Q&A

De flesta unga musiker har rockstjärnedrömmar, men vet inte riktigt vad det innebär. Hur har er dröm förändrats sedan ni var ynglingar?

– För min del har den inte ändrats så mycket, säger sångaren Marcus ”Masken” Karlsson. Min dröm är fortfarande att kunna leva på musiken och det jag tycker om. Det är mer att man ser andra möjligheter. Vägarna att komma dit har förändrats. Vi har fortfarande inte upplevt hur det funkar på en högre nivå, men man får mer insikter med tiden. Och ambitionen kvarstår.

– I dag vet man att det kommer att ta tid, säger Fredrik Palm som spelar gitarr och producerar.

– Ja, som ung trodde man att det skulle ske över en natt, påpekar basisten Niklas ”Nike” Tidholm. Nu vet man att det handlar om år för att överhuvudtaget komma någonvart alls. Men drömmen är kvar till 100 procent.

Alltför många hårdrock- och metalband fastnar textmässigt i rim som ”fire” och ”desire”. Ni tycks lägga möda på att berätta saker som verkligen betyder något.

– Kul om det syns att jag lägger arbete på dem, säger Masken som skriver det mesta av texterna. Jag brukar bolla idéer med Fredrik, men tematiken kommer från mig. Men visst är det lätt hänt att det smyger sig in lite ”fire”. ”Mind” och ”time” har också bra vokaler att jobba med.

”Night” och ”fight” kan ni få sno av mig.

– Tack så mycket, ler Niklas sarkastiskt.

Hur tycker ni att ”A shattered mind” skiljer sig från era två föregående album?

– Det är tajtare, hårdare och snabbare riff, säger Niklas. Och nu när vi repar märker man att det är mer svårspelat.

– Helheten är överlag mer avancerad och genomtänkt, framför allt när det gäller sången, nickar Fredrik. Mycket körer, stämmor och extragrejor i bakgrunden. Dessutom varierar vi ackordföljderna under många refränger för att göra låtarna mer intressanta. Även solona är bättre. Vi har helt enkelt försökt skruva upp allt till nästa nivå.

Hur mycket är ni beredda att kompromissa? Hur gör ni till exempel om en lite annorlunda låt som nya singeln ”Killing me” slår stort och skivbolaget vill ha fyra till i samma stil?

– Man kan ju alltid försöka! skrattar Niklas.

31 maj släpptes albumet digitalt. Kommer det på vinyl också?

– Nej, men det blir en cd-upplaga, säger Masken. Den kommer ut något senare och ska säljas i samband med gig samt gå att beställas från oss.

ANDERS LUNDQUIST

Kvaen

The formless fires

METAL BLADE

Melodisk black/death metal

Titelspåret sätter sig på skallen som flugklister när Kvaens tredje album bränner i gång. ”The formless fires” är höga hastigheter, stora riff och ännu större refräng och musikvideon till den eminenta öppnaren utspelas i en dunkel lada full av skräck, folktro och liksminkade musiker med bister uppsyn.

Den alltid produktive Jacob Björnfot fortsätter att utveckla sin pikanta 90-talsgryta av melodiös death- och black metal. Dissection, Naglfar och en rågad matsked Lord Belial finns alltid med i kulisserna, men det här materialet skiner så pass mycket att referensbanden mest blir något slags kompassriktning.

Björnfot balanserar skickligt upp ursinne och mörker med de där dödsmelankoliska melodislingorna som kännetecknar genreblandningen och får ihop Kvaens klart bästa skiva så här långt. Svenska låtduon ”Tornets sång” och ”De dödas sång” bidrar dessutom med en taktfast rockbotten som är lika ovanlig som den är välkommen på den här typen av skivor.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JAKOB RADERIUS

Lily Siker

It never happens twice

LILY SIKER

70-talsrock i kubik

Den musikaliska angreppsvinkeln hos den andra fullängdaren från Stockholms Lily Siker kunde inte vara tydligare – idel klassiskt betonad ”ring så riffar och svänger vi”-rock, med nedslag hos såväl bluesen som folkrocken. Helheten borgar för en gemytlig lyssningsupplevelse, där sångerskan Clara Thorsell och gitarristen Moltas Åhs genom sina starka insatser skänker musiken ett personligt uttryck.

Samtidigt förs tankarna hyggligt ofta inte helt osökt till rötter av ädel pregnans. ”Fake flowers (that’s what you’ve done)” hämtar dna från Rolling Stones 1968-klassiker ”Sympathy for the Devil”, men även från Bon Jovis 1992-dito ”Keep the faith”. Basgunget i inledande ”25” är å sin sida Booker T & The MG’s och deras 1962-hit ”Green onions” upp i dagen. Finstämt akustiska ”Choosing sides” är vidare en vacker korsning av Joni Mitchell och det Stevie Nicks-frontade Fleetwod Mac.

Den duktiga rytmsektionen Aron Koij och Jonatan Bjelkeborn på bas respektive trummor sätter den berömda pricken över i:et här.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Limbonic Art

Opus daemoniacal

KYRCK PRODUCTION & ARMOUR

Symfonisk black metal

Limbonic Art är ett av de klassiska banden inom norsk black metal och var tillsammans med Emperor tidiga med symfoniska inslag. Sedan duon 2009 blev ett enmansprojekt av Vidar ”Daemon” Jensen har dessa inslag fått mindre plats i soundet och gitarrerna har blivit mer drivande. Det nionde albumet ”Opus daemoniacal” är en furiös, riffdriven resa som sällan sänker tempot i sin rusning genom kosmos och mörker.

Den tydligaste kändare parallellen är fortfarande onekligen Emperor. Gammaldags kraxande black metal-growl blandas med deklamerande och vokalavdelningen fördelas på många nivåer av den komplexa ljudbilden. Faktumet att musiken nästan hela tiden går i en jävla fart och följer samma grundläggande mönster gör lyssningen något hypnotisk och håller intensiteten uppe, men gör det också väldigt svårt att särskilja låtarna från varandra och att minnas detaljerna efteråt.

Grundnivån är hög men det skulle krävas mer variation och fler minnesvärda riff för att lyfta plattan till de riktigt vassa betygen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND DE LA TORRE

Mad Hatter

Oneironautics

ART GATES

Ruffig power metal

Att det inte är lika polerat som Lost Horizon eller Bloodbound gör Värmlandsbaserade Mad Hatter till en udda fågel på den svenska power metal-himlen. Det gör också att melodierna inte är lika framträdande. Bortsett från ett och annat intro och solo går det blott att ana en keyboard någonstans långt bak i mixen, men den drunknar oftast i bastrumman. Detsamma gäller sologitarren. Därmed är det upp till Petter Hjerpe att låta sångmelodierna träda fram och han gör en tapper insats, men fastnar stundtals i power metal-fällans gälla register.

Det går att se en del potential i låtarna, men de hade behövt finslipas ett par varv till för att bli flygfärdiga och ihågkomna. ”The witches of Blue Hill” utmärker sig mest med sin mörka, olycksbådande cirkusmelodi. Den lugnare ”Lost in wonder” visar att känslan och nyanserna finns där. Det är dock refrängen i ”Fire in my heart” som bränner sig fast. Den hade kunnat vara hämtad direkt från Stratovarius storhetstid. Annars smattrar det mesta förbi relativt obemärkt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

POLARIS

OFFICIAL PARTNER

Sweden Rock FESTIVAL

KOM OCH SE NYHETERNA LIVE PÅ ÅRETS FESTIVAL!

TOURING - ÄVENTYR FÖR TVÅ

Delad glädje är dubbel glädje! Sportsman Touring 570 har en legendarisk körkomfort och är otroligt lätthanterad, Det nya passagerarsätessystemet ger en mångsidig användning för både en och två personer.

X2 - MÖJLIGHETERNAS MASKIN

Den helt nya Sportsman X2 570 har en ny djärv design, förstärkt chassi, överlägsen fjädring och markfrigång. Optimerad för både jobb och nöje. Kanske den mest mångsidiga ATV:n genom tiderna.

6X6 - STOR, STARK & TRYGG

Ta dig upp och tryggt ner, ge dig ut och få mer gjort med nästa generations Sportsman 6x6 570. Byggd med ett rejält lastsystem och nu med mer än 2 gånger styvare chassi.

570 EPS SP TOURING

570 X2 EPS SP NORDIC PRO

570 6X6 EPS SP NORDIC PRO LE

POLARISSVERIGE.COM

POLARIS | OFF ROAD

My Diligence

Death.Horses.Black.

LISTENABLE

Progressiv och harmonisk metal

Brysselbandet My Diligence har gått vägen från stonerrock till en tajt, progressiv och harmonisk version av metal. Det som bjuds på fjärde albumet kanske inte hör till den aggressivaste formen av innovationsmetal, istället håller sig bandet ofta med fördel kvar i harmoniska stämningar. Det ger intryck av självsäkerhet och av att My Diligence känner en trygghet i att de har hittat något bra.

Den gitarrspelande sångaren Cédric Fontaine bemästrar röstmässigt det mesta, från hårt till mjukt, och instrumentellt finns det inget att anmärka på. De harmoniskt vackra delarna av albumet är de starkaste och dessa har kvaliteten för att kunna fungera på mainstreamnivå.

Det meckiga i musiken är inbyggt i låtarna på ett så smidigt sätt att det inte blir en störfaktor när horisonten öppnar sig i de maffiga refrängerna. Detta är ett starkt album, men bandets framtoning skulle må bra av något mer karakteristiskt drag. Kanske faller detta främst på sången som trots hög nivå förblir för profillös.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

FOTO **BERT GYSEMANS**

Q&A

Den 18 november i fjol gjorde ni ert sista gig på turnén för ”The matter, form and power” (2022). Den 19 november befann ni er i studion för att börja spela in fjärde albumet ”Death. Horses.Black.”. Var det ett medvetet drag att ta med energin från giget direkt in i studion?

– Det handlade mer om att vi skrev på för ett nytt skivbolag, säger trummisen Gabriel Marlier. För ett professionellt band är två år mellan skivorna normalt men för oss var det svettigt. Lyckligtvis hade vi börjat skriva låtar redan efter fjolårets festivalsväng, så även om det var stressigt var vi hyfsat redo. Jag säger hyfsat för vi hade inga texter färdiga alls, de fick vi jobba med i studion. Om vi kunde ha gjort det på ett annat vis? Kom igen, om ens nya stora skivbolag säger att de vill ha en ny skiva inom åtta månader ser man till att leverera det, haha!

Ni har ett stort fan i Gojiras basist Jean-Michel Labadie. Vilka dörrar har det öppnat?

– Det är faktiskt tack vare honom som vi nu har kontrakt med skivbolaget Listenable. Gojira låg på dem en gång i tiden och han är god vän med deras ägare. Han föreslog för honom att han skulle spana in oss, vilket han gjorde och efter det erbjöds vi ett kontrakt.

Det är någonting jag missar när jag tittar på albumtiteln ”Death.Horses.Black.” Kan du förklara den?

– Min flickvän har hästar och det är någonting med dessa underbara djur som jag älskar. De luktar gott, är kärleksfulla och är jag stressad lugnar de ned mig. Allt det här gör att jag ville ha med dem i titeln. Men hur undviker man att skapa en klyscha med ord som dessa? Genom att kombinera dem i en ordning där de inte skapar någon betydelse alls, men i mitt huvud anspelar det på alla hästar som frös ihjäl i Ladoga under andra världskriget. Bilden där deras frusna huvuden sticker upp ur isen är mardrömsmaterial.

Precis som på föregångaren ”The matter, form and power” har ni återigen jobbat med Francis Caste (Hangman’s Chair). När ni ville börja jobba med honom skickade ni 40 mejl som förblev obesvarade.

– Japp, inte ett svar fick vi. Sedan såg han oss live och efter giget kom han och sa att han ville producera oss. Vi i vår tur sa att vi hade försökt få tag på honom i månader utan att lyckas. Han sa lite förläget att han haft fullt upp men sedan dess har han varit som vår fjärde medlem. Vi litar på honom fullt ut!

JANNE MATTSSON

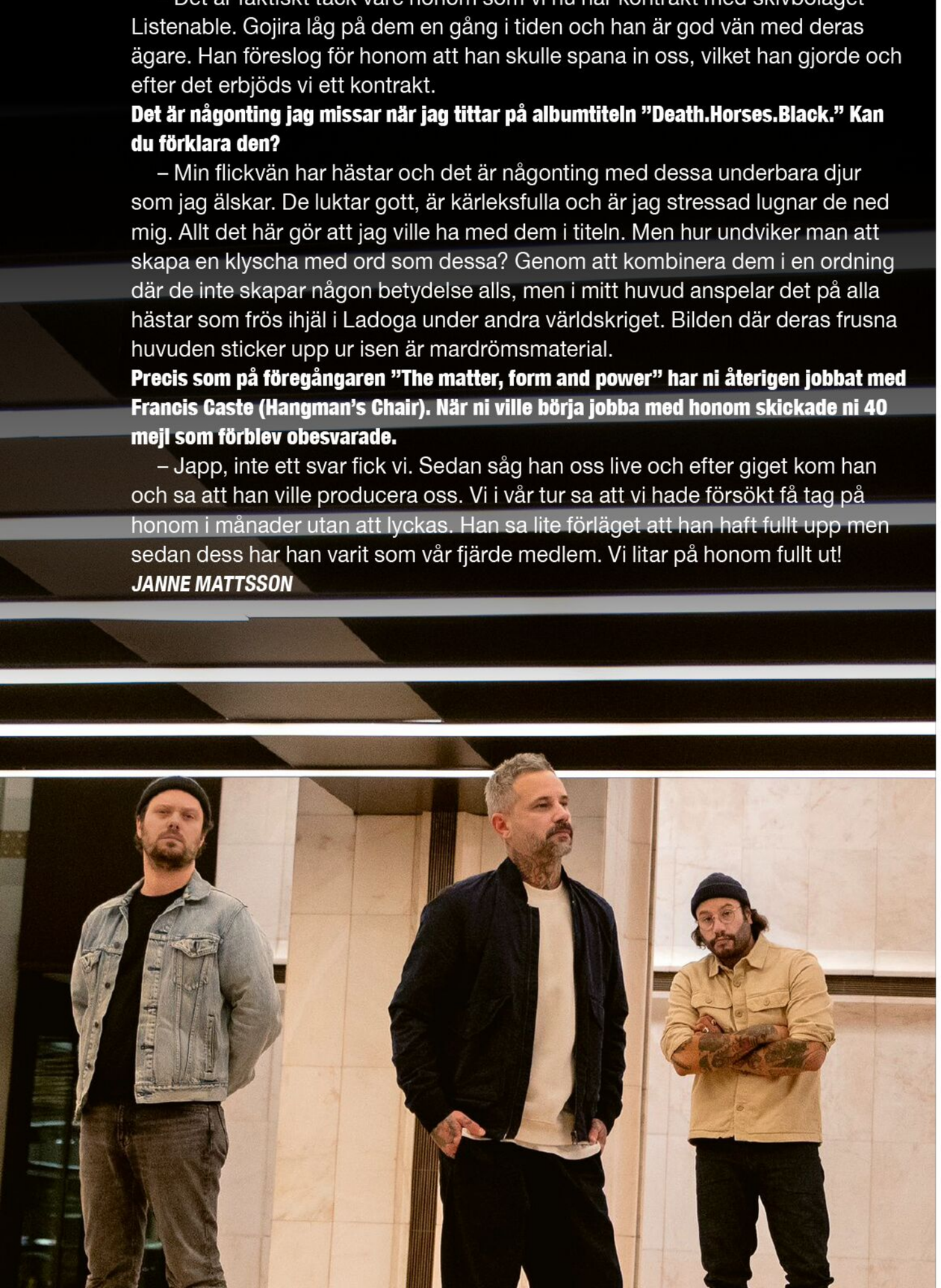

Mercury Riots

In solstice

FOXTROT

Los Angeles-hårdrock

Los Angeles-bandet Mercury Riots hade ett par hektiska månader på vägarna i Europa i höstas. Bland annat som uppvärmare till australiska Electric Mary, en tillfällighet som fick mig att slumpmässigt bekanta mig med bandet. En turné som undan för undan byggdes på när djungeltrumman gick om Mercury Riots förträfflighet även på egen hand. Oetablerade och okända på dessa breddgrader och säkerligen också på hemmaplan, men tvivla inte på att bandet gjort sin läxa.

Så när de nu under ledning av den renommerade Mike Fraser (AC/DC, Van Halen, Mötley Crüe, Whitesnake) vid spakarna släpper sitt debutalbum blir insikten med ens glasklar: om Los Angeles någonsin kommer att bli en musikalisk programförklaring och etikett så har du Mercury Riots precis just där. Genuin amerikansk och svängig radiohårdrock där ingenting lämnats åt slumpen för att få fram ett album med klassisk men ändå modern hårdrock och som med rätt uppbackning har förutsättning att ge dem många vänner världen över.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DENNIS KARLSSON

Millennial Reign

World on fire

ULTERIUM

Symfonisk metal

Millennial Reign fortsätter på sin inslagna bana med en småprogig power metal av hyfsat modernt men inte omskakande snitt. Den stora nyheten är att Tiffany Galchutt har tagit över sången och blir därmed den tredje vokalisten på lika många officiella fullängdsalbum, tillika första kvinna på posten för bandet. Detta sätter dock inte riktigt världen i brand. Hon har förtvivlat svårt att få till nog styrka i rösten för att matcha den tyngre symfoniska metal som ”Bring me to life” och ”Crack the eastern sky” aspirerar på att vara. I samma kategori hittar vi dock ”Wandering”, med lätt orientalisk krydda. Här når Texasbandet sin topp den här gången, utan att det innebär några himmelska höjder.

I tilltänkt lättsmälta låtar som ”Trust” och ”Eternity” blir refrängerna alltför tama för att saliggöra. Men det näst intill Narnia-tralliga titelspåret ”World on fire” och den nästan chockerande raka rockrökaren ”Allied forces” tillhör de bättre, där vi äntligen får höra lite rejält riv från Galchutt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Neaera

All is dust

METAL BLADE

Metalcore/melodisk death metal

Det är lätt att bli nostalgisk när man lyssnar på tyska Neaeras åttonde fullängdare. Deras At The Gates-influerade metalcore håller fast vid idealen som gällt sedan bandets start i mitten av 00-talet; så länge ett riff landar på skalan mellan melodisk dödsmetall och hardcore är det värt att petas in någonstans.

Genom karriären har variationen hos Neaera legat i hur bandet rört sig fram och tillbaka längs nämnda skala och på ”All is dust” är det något mer slagsida åt metalhållet, även om hardcoreinslagen också finns där. Ett exempel på det sistnämnda är refrängen i titelspåret, som nog siktar på publikfrieri i sin enkelhet men i stället låter ofärdig och provisorisk.

Lustigt nog är det annars just refrängerna som utgör plattans mest minnesvärda inslag. Den inledande duon ”Antidote to faith” och ”Pacifier” lägger ribban högt genom sina bredbenta klimax med lätt episka anslag. Och diton i ”Dividers” bjuder på både black metal-vibbar och en skickligt infogad pophöjning. Snyggt!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Nekrodawn

Sculpted by torture

LEGIONS OF BANE

Svulstig och varierad döds

Det är lätt att tro att ett band som samlar folk med tidigare synder i akter som Interment, Centinex, Grave och Facebreaker ska låta väldigt svenskt, men med den här nystartade kvartetten från Dalarna är det inte hela sanningen. Nog för att det finns riff som låter som klassiskt svenskt dödsmangel, men det finns betydligt mer som skvallrar om influenser från såväl Storbritannien och USA som vårt grannland åt öst.

Nekrodawns death metal är svulstig och köttig, men kryddad med smakfulla mängder harmonier som påminner lite om Revolting. Sången, som sköts av gitarristen Jonas Kjellgren, kombinerar grovt bröl med fräsande tokvråL och är fantastisk. Inte minst när han som i ”Raging tempest aria” dynamiskt skiftar mellan de olika rösterna.

Det finns en sorts spöklik ihållighet i gitarrljudet som gör riffen lite extra skräckinjagande. Rått mangel och tyngd på gränsen till sludge balanseras snyggt och gör ”Sculpted by torture” till ett album jag kommer att återvända till många gånger.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

PISTONHEAD
NON ALCOHOLIC

PROUD PARTNER OF
SWEDEN ROCK FESTIVAL

DEAR MOM,
HERE, AMIDST THE ECHOS OF
SWEDEN ROCK
LIFE SURGES WITH EACH HUNDERING
THIS IS WHERE
I THRIVE

Sweden Rock

PISTONHEAD
5-6-7-8 JUNI 2024, SOLVESBORG
SWEDEN ROCK FESTIVAL
2024
PM SUPREME LAGER BEER

PISTONHEAD
5-6-7-8 JUNI 2024, SOLVESBORG
SWEDEN ROCK FESTIVAL
2024
PM SUPREME LAGER BEER

STONHEAD
NON ALCOHOLIC

99

Nattsjäl

Chaosweaver

NATTSJÄL

Klipp och klistra-metal

Jag gillade de två föregångarna, men ett tecken på att Nattsjäls tredje album på ett drygt år inte levererar är mitt behov av att tvätta öronen med riktigt arg musik efteråt. Som för att få bort den bittra eftersmak denna styggelse till genreöverskridande hopkok efterlämnar sig.

Att vara nyskapande och leka med influenser och gränser i all ära men att begränsa sig kan vara fördelaktigt. En psykos har en mer sammanhängande struktur än kompositionen i denna skiva och jag har svårt att få grepp om vad det är jag lyssnar på. Är det black metal, punk, power metal eller folk metal? Mängden influenser kolliderar och skapar en disharmoni som inte ens skulle fungera inom genren noise.

Sällsynta delar av skivan har potential, men förloras oturligt nog i det resterande kaoset. En mer konsekvent förekomst av power metal och mindre av vad det andra nu ska kännetecknas som hade varit önskvärt. Dessutom förtjänar Thomas Vikströms ljuva stämma mer tid i rampljuset, det hade lyft betyget avsevärt.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

SANDY FÄNNFORS

Q&A

Det känns som ni släpper ”Chaosweaver” med andan i halsen?

– Vi sitter i olika länder och landsdelar, vi är inte ens i samma stad, förkunnar gitarristen Jonas Almqvist. Vi skickar filer hejvilt till varandra. Jag och basisten Pierre Vilhelmsson startade och spelade i Månegarm tillsammans innan vi lämnade det bandet. Min son fick igång mig med musiken igen och jag tänkte att det skulle bli en kul grej att släppa lite konstig black metal.

Hur många år tog det att dra igång igen efter Månegarm?

– 2010 tog jag mitt pick och pack och drog till Skåne, säger Pierre.

– Det måste vara fem år sedan jag slutade, fortsätter Jonas. Jag gick in i väggen och fick lägga av. När jag började må bättre ville jag börja lira igen men det tyckte inte de andra. Då tänkte jag skita i allt, men sonen övertalade mig. När jag behövde texter kom jag att tänka på Pierre så vi hördes och sedan har det rullat på.

Tur att du har en driven son, Jonas.

– Han hade sin studio här i Norrtälje, men nu är han i Skellefteå och pluggar musikproduktion och sedan ska han läsa tre år på musikhögskolan i Örebro, säger Jonas. När han kommer hem är tanken att vi ska bygga en proffsstudio här i Norrtälje. Nattsjäl har redan släppt tre album och då lär det bli en massa musik som kommer ut. Vi får slå ett rekord i att smaska ut skivor, det får bli vår grej. Det finns otroligt många planer framöver.

Vad är Nattsjäls ingång?

– Vi har inte behövt prata så mycket om det, säger Jonas. Handlingen är ganska fri på nya skivan, men det ska vara hård metal. Sedan gärna lite black metal. Det får vara lite kreativt, men vi har inte satt någon ram. Men det har gått lite åt skräckhållet och nästa skiva kanske blir något annat, jag vet inte.

– Jag och Jonas har känt varandra länge och vi började med att skapa musiken till Månegarm tillsammans, säger Pierre. Vi har en naturlig synk och har alltid haft det. Om jag kommer med material till honom har det kuggat på hans grejer.

Bandnamnet Nattsjäl är både ett stort namn filosofiskt sett och lite småpretentiöst.

– Precis, skrattar Jonas. Jag funderade på vad projektet skulle heta och alla namn är tagna så jag gav nästan upp. Men så kom jag på den gamla Månegarm-låten ”Nattsjäl, drömsjäl” till vilken Pierre har skrivit texten och där klickade det till. Jag var orolig att det var taget, men det var det inte och då blev det så.

JESPER LÖFVENBORG

New Horizon

Conquerors

FRONTIERS

Heat, Dynazty och power metal

Uppmärksamheten runt New Horizons debutalbum ”Gate of the gods” från 2022 kom att handla mycket om sångaren Erik Grönwall och hur han besegrat sin leukemi. I andra hand kom det oväntade, att det han och den forna Heat-kollegan och multiinstrumentalisten Jona Tee sysslade med var power metal så som den lät runt millennieskiftet.

På ”Conquerors” håller inte Erik längre i mikrofonen, i stället ligger den stadigt i den alltid lika imponerande Nils Molins (Amaranthe, Dynazy) hand. Då de båda har röster som befinner sig inom samma kraftfulla spektrum har inte Jona behövt förändra bandets identitet. I stället tillåts han förstärka den genom att höja tempot, öka intensiteten och hylla ungdomsfavoriterna ännu mer. Se bara på den avslutande Iron Maiden-covern ”Alexander the Great (356-323 B.C.)”, mest troligt ett resultat av förra sommarens Sweden Rock Festival. Det är också där någonstans och runt skivor med Helloween, Stratovarius och Hammerfall som New Horizon har sitt hem.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Orden Ogan

The Order Of Fear

REIGNING PHOENIX MUSIC

Hård power metal

Tyska Orden Ogans väg mot framgång har varit en spikrak historia ända fram till 2017 och karriärens höjdpunkt ”Gunmen”. Där kom alla år och allt hårt slit till sin fulla rätt. Vad som väntade därefter var den splittrade ”Final days” (2021) som inte alls lyckades befästa bandets kvaliteter. Snarare visade den på sprickor i bygget. Med ”The Order Of Fear” lyckas de förtjänstfullt att täta sprickorna så att skavankerna inte längre syns för blotta ögat. Men bakom ännu ett lager av modernt ljudande power metal hörs knaket av murbruk som är på väg att spricka.

I all sin prakt är ”The Order Of Fear” förvisso ett *bra* album. Bandets fortsatta mix av det tyska, det amerikanska och även det göteborgska skapar en om inte unik så i alla fall klädsam skrud få andra band bär upp i dag. Att den passar sångaren Sebastian ”Seeb” Levermann är också det resultatet av en lång kamp för att finna sin identitet. Men någonstans i sökandet har det tidigare så starka melodisinnet fått sig en märkbar törn.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Axel Rudi Pell

Risen symbols

STEAMHAMMER

Melodisk germansk metal

Redan under 90-talets andra halva hade gitarristen Axel Rudi Pell format ett tydligt koncept kring sina albumskapelser. Den dubbeltrampande inledningen, de upplyftande kämparrefrängerna, de episka kompositionerna, den smäktande kärleksballaden och så vidare. På fullängdare nummer 22 hålls nämnda regler stenhårt. På mer ont än gott.

Här är kruxet: allt på denna platta har tysken gjort många gånger förr, men även många gånger bättre. ”Guardian angel” är en hyfsad dänga som säkert kan funka bra live, resten är som bäst mediokert. Den forne Rainbow- och Black Sabbath-trummisen Bobby Rondinelli låter därtill alltför tunn i ljudbilden, vilket även gäller för huvudpersonens veka gitarrsound. Då hjälper det inte nämnvärt att toppensångaren Johnny Gioeli briljerar som brukligt.

Led Zeppelins ”Immigrant song” må för övrigt vara ett oinspirerat coverval, men skänker i sin rätt pigga skrud ändå ett visst och välbehövligt mått av variation i denna soppa av blek, om än kapabelt framförd, melodisk metal.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Rotting Christ

Προ Χριστου (Pro Xristou)

SEASON OF MIST

Pompös hellenistisk metal

Greklands vackraste och ståtligaste musikexport överraskar föga på sin fjortonde fullängdare. Bröderna Sakis och Themis Tolis började sin mäktiga musikaliska odyssé redan under mitten av 80-talet och har i decennier cementerat ett konstnärligt arv som få kan matcha. Via rakryggade riff och episk prakt fångar de mina känslor när jag tänker att det här har jag hört så många gånger förut på de tidigare albumen. Men det spelar liksom ingen roll när de skruvar de atmosfäriska rattarna till max och gör det pompösa än mer pompöst medelst fläskiga melodier, latinsk, arabisk, grekisk och engelsk talsång, sakrala körer och dramaturgisk fingertoppskänsla. Klyschigt? Kanske, men ack så effektivt.

Denna gång hyllas hedniska traditioner, värderingar och visdom och de som före Kristus vågade trotsa den kommande kristna kulturtsunamin. Bröderna Tolis fortsätter med sitt moderna kätteri där subjektet och den fria viljan står i fokus. Fortsätt våga gå din egen väg i livet och lyssna mer på Rotting Christ.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

4BIKERS WWW.HANDELSBODEN.COM 4BIKERS

Raggarvästen No 1

ORIGINAL VÄST 999 kr

BOBBER SKJORTA 1699 kr

4BIKERS

4BIKERS BRUCE 2499 kr

Kraftig canvas

Single layer

4BIKERS LEMMY 1799 kr

4BIKERS PHIL 1299 kr

Luftig sneaker

100 % UV-skydd

SOLGLASÖGON från 129 kr

CAMPINGSTOL MOOD HÖG EVO 999 kr

4BIKERS MC-TÄLT ORIGINAL 2899 kr

x3

Flash-touch-system

Armstöd med hållare för dryck

CTEK CT5 POWER-SPORT 1099 kr

CTEK

Reservation för tryckfel, prisändringar och slutförsäljning.

WWW.HANDELSBODEN.COM
INFO@HANDELSBODEN.COM
YouTube 054-24 06 65

HANDELS BODEN
SKINN- OCH MC-KLÄDER

KARLSTAD • GÄVLE • GÖTEBORG • LINKÖPING • MALMÖ • STOCKHOLM • VÄSTERÅS

MALMÖ MELODIC 2024

WIND UP PRODUCTION & PLANETAOR
PROUDLY PRESENTS

July 27th July 28th July 29th

PERFECT PLAN
DARE
RONNIE ATKINS
ROMEO'S DAUGHTER
ROULETTE
Chez KANE
HOUSTON
WILDNESS
Remedy
GRAND
TRANSATLANTIC RADIO
JD MILLER
nubianRose
EMOTIONAL FIRE
STREETLIGHT
ALICATE
Borgia From Heaven
[gæləri]
CRYSTAL (VIP only)
Care of Night (VIP only)

Buy tickets at tickster.se
or
scan QR code below

Plan B, Malmö - Sweden
July 27-29, 2024
www.malmomelodic.com

Octoploid

Beyond the aeons

REIGNING PHOENIX MUSIC

70-talsprogressiv death metal

Amorphis-basisten Olli-Pekka Laines sidoprojekt Octoploid släpper härmed sitt debutalbum och det är en intressant upplevelse att lyssna på det. Visst hörs stundtals tydliga paralleller till Amorphis, men Octoploid tar ut svängarna klart mer än moderbandet. Grundsoundet är rotat i 90-talets death metal men detta kombineras med en rejäl dos melodier från 70-talsdoftande progrock och med en nypa psykedelisk stämning. Intressant nog gifter sig de här disparata inslagen riktigt väl med varandra. De sökande progressiva melodierna skapar variation i det tuggande death metal-soundet och drar nytta av dess tyngd.

På sångsidan är det gott om gäster vid sidan av Mikko Kotamäkis rytande growl. Bland gästerna finns Tomi Joutsen (Amorphis) och Jón Aldará (Hamferð) på varsitt spår.

Till slut infinner sig ändå min vanliga mättnad på progmelodier men på vägen dit finns en del tydliga toppar, som intensiva ”Human amoral” vilken skulle platsa som en topplåt även på någon av Amorphis starkare plattor.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND DE LA TORRE

FOTO PÄIVI LEINO

Q&A

Din huvudsyssla Amorphis har precis annonserat en Nordamerikaturné med Dark Tranquillity. Några låtar på debutalbumet ”Beyond the aeons” påminner en del om dem.

– Vi har turnerat med dem förr och vi kommer bra överens, säger basisten och upphovsmakaren Olli-Pekka ”Oppu” Laine. Vi kommer från samma era och växte säkert upp med samma band: Morbid Angel, Bolt Thrower och annan death metal från 90-talet. Det är ganska självklart att det finns likheter i vår musik. Jag har gjort något som kom naturligt. Jag ville undvika vissa metalklyschor. Musikerna som spelar är inte huvudsakligen metalmusiker och det gäller även logotypen och omslaget. Det är lite av ett ramverk för framtida släpp. Jag vill inte fastna i metal, så nästa album skulle kunna vara något helt annorlunda.

Octoploid låter mer som Amorphis än dina kollegors senaste soloprojekt, Silver Lake By Esa Holopainen och Bjørkø. Lite som ”Elegy” (1996).

– Det har att göra med autenticitet. Det var så här jag lärde mig att skriva musik när jag var ung och jag har inte tvingat fram någonting. Jag lyssnar inte på mycket ny musik så det hade varit svårt att kasta in moderna influenser. Jag vet inte om jag saknar Amorphis 90-talssound men jag saknar att spela den sortens musik lite. Jag ser det här lite som en fortsättning på ”Elegy” om vi ska jämföra det med Amorphis. Men det var inte medvetet.

Skivan beskrivs också som ”death metal från 70-talet”.

– Det var lite med mening. I ”Human amoral” använder vi bara rena gitarrer, bas, trummor och Hammondorgel. Vi ville se om det var möjligt att göra death metal utan Boss-pedaler och dist. Det är något vi vill experimentera mer med i framtiden men det har inte gjorts förut, så det är lite farligt. Det kan sluta med att det låter dumt. Men det är väl också en smaksak.

Vid sidan av Mikko Kotamäkis (Swallow The Sun) growl finns gäster som Tomi Joutsen (Amorphis) och Jón Aldará (Hamferð). Visste du tidigt att du skulle ha många sångare?

– Idén var att ha alla sångare jag har jobbat med. Nästan alla är med, utom Pasi Koskinen (ex-Amorphis). Han bor ute på landet och jag hade inte tid att åka dit och spela in. Jag kunde ha haft en enda sångare, men det är ett jävla jobb att hitta någon som kan growla och sjunga rent och har tid att spela in ett helt album.

JESPER ROBILD

Sarke

Endo feight

SOULSELLER

Mörk experimentell metal

Sarkes åttonde fullängdare har en spännande bredd där musiken spänner från fjäderlätta harmonier till blytung dist. Norrmännens experimentlusta är en styrka som skapar ett säreget uttryck, men även något som kan få många att dra spretighetskortet. Keyboardisten Anders Hunstad bidrar genomgående med stämningsfulla effekter och vacker accent. Jag älskar exempelvis klaviaturandet i ”Death construction” – magi som skapar tilltalande kontrast.

Nocturno Cultos karaktäristiska röst går såklart inte att ta miste på. Ett patenterat måste i Darkthrone, men det skulle vara intressant att höra en annan röst i Sarke. Jag tror att det skulle höja ett flertal av låtarna. Ändå gillar jag hans talsång i enigmatiska ”Lost” och doomiga ”I destroyed the cosmos”. ”Endo feight” är ett atmosfäriskt epos som flyter fram i sakta mak, men så kommer en riffigt stimmig låt som ”In total allegiance” och ger nödvändig pulshöjning. Som album golvas knappast mina sinnen, men på detaljnivå känner jag mig stundtals förförd.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Seven Spires

A fortress called home

FRONTIERS

Extrem symfonisk metal

Trots ett ess i form av Avantasia-bekanta sångerskan Adrienne Cowan, vars namn förtjänar och kommer att nämnas flera gånger, har Seven Spires mest fiskat i Epicas kölvatten. Om än med stundtals lyckat resultat. På fjärde albumet har de dock lärt sig i princip alla läxor, vilket inte minst innebär att de äntligen har karaktär. Det är (på sina ställen) lika ”extremt” som skivbolaget utlovar och inte bara i form av lite skrik. Ta ”Love’s souvenir”, som går från jazzklubb till rena Strapping Young Lad.

Adrienne bara fortsätter att utvecklas. Det låter allt mindre som att hon har gått hos samma röstcoach som Alissa White-Gluz – snarare har hon nog lyssnat på deathcore och Emperor. Hon har ”besökt avgrunden två gånger” under skrivarprocessen och det hörs i både desperation och text, vare sig hon vrålar eller sjunger. ”Love is worthless” förkunnas det i ”Portrait of us”, ett tema som återkommer. Till och med vänt sockriga balladen ”Emerald necklace” slinker ner tack vare den barbröstade lyriken.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Skyeye

New horizons

REAPER

Dio går igen

Sällan har en enstaka låttitel, ”The voice from the silver mountain”, avslöjat så mycket om hur ett band och en skiva låter. Att salig Ronnie James Dio har varit en stor influens för de här slovenerna är lika uppenbart som begripligt. För visst lämnar han fortfarande ett stort tomrum efter sig när det gäller att förena klassisk heavy metal med den episka berättarkonsten. Som om det inte räckte är sångaren Jan Leščanec ruskigt röstlik nämnde Dio, faktiskt mer än Jørn Lande och Nils Patrik Johansson tillsammans.

Det är dock inte bandets enda influens, vilket den nästan tio minuter långa avslutaren ”1917” vittnar om. Den osar så mycket Iron Maiden att man nästan ser Bruce Dickinson skutta runt när man blundar och lyssnar. Det är också i de mastigare låtarna, även den åtta minuter långa ”Saraswati”, som bandet kommer till sin fulla rätt. De rakare metalsmockorna är desto mer anonyma, även om det klämkäcka titelspåret ”New horizons” och Helloween-hyllningen ”Nightfall” är undantag.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Sotherion

Vermine

WTC

Människofientlig black metal

För ett par år sedan damp kassetten ”Schwarmgeist” (2022) ner från ingenstans och visade var skåpet ska stå när det kommer till människofientlig, kaotisk och rakbladsvass black metal. Att avsändaren var ett enmansband lät sig knappast höras i musiken, som bestod av två låtar av absolut högsta klass. Båda dessa låtar finns med när Sotherion nu fullängdsdebuterar – kanske inte i bättre versioner, men väl i tappningar som bättre passar det något kalibrerade soundet. Den mer bastunga produktionen känns inte helt gjuten och sången är något enahanda, men ingetdera kan nedbringa kraften i låtar som ”Word made death” och ”Blood prophet”. Eller ”Schwarmgeist”. Eller ”Shrine of the chosen”.

Bakom Sotherion finns fransmannen som går under namnet BST, även verksam i fenomenala band som VI och Aosoth samt som livegitarrist åt Antaeus (det bästa som kommit från Frankrike). Därför är det väl ingen större skräll att ”Vermine” är kvalitet, även om det inte låter som nämnda band annat än i attityden.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ROBERT WETTERSTEN

"Var inte en mespropp,
handla på Sungens webshop"

I WANT YOU!

TO HANDLA AT MY WEBSHOP

SUNGEN.MERCHANTS.SE

TRÖJOR, KEPSAR,
PATCHES, MM.

Sunburst

Manifesto

INNER WOUND

Symfonisk prog metal

Apparaten runt grekiska Sunburst verkar vilja rida på någon våg och ha en del av kakan som smakar Tesseract och Haken. Förutom hur bandet jämförs med nämnda namn i bland annat pressinformationen skönjs det i skivomslaget. Men ”Manifesto” lämpar sig bättre för paralleller till mindre trendriktiga band. Det är lika delar symfonisk metal med filmiska muskler och progressiv metal av tungt och lagom tekniskt snitt. Del ett bär spår av Kamelot och Conception, och det är inte det minsta långsökt att hävda att sångaren Vasilis Georgiou låter som Roy Khan och Tommy Kareviks felande länk. I beståndsdel två sträcker sig Sunburst tillbaka till genrens rötter och namn som Fates Warning och Queensrÿche – fast köttigare. En annan nära jämförelse hittar vi på andra sidan Medelhavet i Myrath.

”Manifesto” förvaltar snyggt de bästa beståndsdelarna från två subgenrer och skivans största problem är egentligen att följande åtta spår inte lever upp till öppningen ”The flood”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Q&A

Du är döpt till samma förnamn som din landsman Gus G, va?

– Ja, säger gitarristen Konstantinos ”Gus Drax” Drachalivas. Mina riktiga för- och efternamn är för långa, Gus Drax är lite enklare för folk utanför Grekland.

Vad sjunger ni om på ert andra album ”Manifesto”?

– Sångaren Vasilis Georgiou har skrivit texterna men jag har gjort min läxa så jag har koll. Jag är involverad i hela processen. Det är inget konceptalbum, men jag skulle säga att vi är ett konceptband. Båda våra album handlar om att brottas med saker i vardagen, samhällets problem, och ibland religion, men inte som ett black metal-band hade sjungit om religion. Jag tror på Gud men jag skulle inte säga att jag är jättereligiös. Ett av våra favoritämnen på ”Manifesto” är det moderna samhället, specifikt sociala medier och alla kändisar och fejkpersonligheter som folk väljer att se upp till.

Ni har pumpat upp musiken med mycket orkesterarrangemang.

– Det var medvetet att gå i den riktningen. Vi har spelat låtarna från ”Fragments of creation” live många gånger och på så sätt upptäckte vi vilka element vi gillade och behöll dem. Vi hade en orkester på ”Remedy of heart”, det är troligen vår favoritlåt, så det ledde till mer orkester. Vi har ingen instrumental låt den här gången, men vi har fler och längre instrumentala partier i låtarna.

Precis som Dream Theater på deras första två album.

– Vi har aldrig hållit det hemligt att vi är influerade av dem även om folk inte brukar jämföra oss. Jag gillar Symphony X och grekiska Septicflesh som också använder symfoniska arrangemang. Annars inspireras vi mer av soundtracks av John Williams, Elliot Goldenthal och Alan Silvestri. De flesta av våra favoritband är amerikanska, men jag vill också lyfta fram Skandinavien och den grekiska progressiva scenen.

Jag hade rekommenderat er till fans av Kamelot och Myrath. Vilka tror du hade gillat ”Manifesto”?

– Många säger att Vasilis liknar Kamelots båda sångare men jag tycker han har en väldigt unik röst och han har utvecklats mycket. Även folk som inte direkt lyssnar på progressiv metal eller ens metal skulle kunna gilla några av låtarna. Folk som gillar heavy metal och power metal kan nog hitta något de gillar, även om vi inte direkt har power metal-element längre. Generellt, om du gillar kvalitativ musik med tunga gitarrer kan vi vara något för dig.

JESPER ROBILD

Stillborn

Netherworlds

BLACK LODGE

Goth och doom av genrepionjärer

När Stillborn tar sitt redan beck-svarta mörker och spetsar det med… tja, mer mörker gör de också årets hittills bästa platta. Det är helt enkelt omöjligt att värja sig emot den här kombinationen av råa riff, tilltalande tyngd och melankoliska melodier.

Inledande ”Neophyte” kastar omedelbart ut Göteborgsbandet och dess lyssnare ur ljusets domäner med drömskt demoniska harmonier. När refrängen till mäktiga ”Katharsis” går igång ställer sig varje hår på kroppen i givakt. ”Albino flogged in blue” är en värdig efterföljare till albumdebutens ”Albino flogged in black”.

Till skillnad från tidigare släpp har ”Netherworlds” inte en enda låt i lite snabbare tempo. Men det gör absolut inte så att plattan känns trött eller händelsefattig. Tvärtom är det väldigt effektivt. Den inneboende dramatiken i deras hybrid mellan doom metal och goth blir i stället tydligare och ännu mer behagligt obehaglig. Musiken plöjer fram och lämnar marken bakom sig bränd och ofruktsam.

Mycket bättre än så här blir det inte.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ZENDT

Sunbomb

Light up the sky

FRONTIERS

Tung metal med stjärnglans

Jag är övertygad om att polarna Michael Sweet och Tracii Guns har skoj då de gör gemensam sak för att få utlopp för musikaliska sidor som de respektive moderbanden Stryper och LA Guns inte alltid tillåter. Det andra albumet från projektet Sunbomb går således i samma tunga spår som 2021-debuten ”Evil and divine”. 80-talsmetal från idel klassiska skolor som Dio och Judas Priest står åter högt i kurs, liksom inslag av doom metal-landskap med rötter hos Black Sabbath.

Sweets sånginsats är lika vass och omfångsrik som brukligt, medan Guns gitarriffande ständigt låter så potent som någon lär kunna önska. Så långt allt väl, men sedan kommer vi till själva låtarna. Vilka för det mesta låter helt okej när man lyssnar på varje enskilt spår men tillsammans bildar en blek helhet, som lider av en skriande brist på fästande melodier och i synnerhet mer tempovariation.

Den dramatiska titellåten är plattans givna höjdpunkt och definitivt en kvalitativ grund att bygga vidare på inför en uppföljare.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Svartlod

The reverend

SVARTLOD

Religiös black metal

Black metal-scenen söker ständigt nya utsvävningar för att sprida sitt mörker. Från dessa nykomlingar med rötterna i Örebro står religion i centrum när bandets debutalbum inspirerats av händelserna inom Knutby församling som utspelade sig 2004. Kortfattat så övertalade församlingens pastor sin barnflicka till mord med Gud som svepskäl. Med dessa makabra händelser som ledstjärna vill bandet uppmana till fri vilja ”genom kaos och upplysning” enligt sitt pressmeddelande.

Det är lite trist när image upptar mer tid än komposition och musiken som bör stå i centrum blir lidande. Visst finns det ett par låtar där jag hör potential även om de är starkt begränsade. Sångaren Preacher levererar riktigt lysande vrål i ”I am the way” i sann Silencer-anda. Trist när musiken förändras och det blir till någon ”röten” black’n’roll istället.

Där skivan glänser som allra mest är just i de partier där old school black metal får utrymme. Inför en uppföljare uppmanar jag till mer skrammel och mindre gubbrock.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

SANDY FÄNNFORS

Thou

Umbilical

SACRED BONES

Anarkistisk sludge metal

Thou vevar sig in i uppmärksamheten genom tvär och oregerlig sludge metal. Bandet bildades i Baton Rouge 2005 och ångar ut en anarkistisk anda som påminner om Brutal Truths patos. Musiken låter som plågade själar som skrapar sönder sina tänder på grova kedjor, men plötsligt kommer att tänka på de vackraste av ting.

Albumet börjar ganska monotont och malande, men plötsligt sker en vändning i ”House of ideas”, då depressionen tycks mildras av en optimistisk idé. Från och med här blir också låtarna mer dynamiska och intensiva, ledda av Bryan Funcks rasande röstutbrott. I ”I return as chained and bound to you” mobiliserar Thou ett mordiskt tryck utan pardon och i ”The promise” visar amerikanerna upp en svängigare sida av sig själva. Detta fortsätter i utmärkta ”Panic stricken, I flee” som också bygger på det vassaste riffet på skivan.

Thou förbinder anarkistisk avgrundsångest med musikalisk spelglädje på ett sätt som fungerar mycket väl. Ångesten kanske inte varar för evigt?

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ANDERS BARTONEK

OUT 05.07.

ORDEN OGAN

THE ORDER OF FEAR

DIGIPAK, LIMITED VINYL EDITIONS AND LIMITED BOXSET

ENTER A REALM WHERE FEAR REIGNS AND DARKNESS TAKES ON WITH ORDEN OGAN'S NEW MASTERPIECE "THE ORDER OF FEAR" WHICH CASTS A SPELL OF OMINOUS ENCHANTMENT, WEAVING TALES OF ALISTER VALE, CONTINUING THE STORY WHICH BEGAN ON THEIR FIRST ALBUM "VALE" BACK IN 2008.

OUT 12.07.

FINNISH METAL TITANS AMORPHIS PLAY THEIR CLASSIC ALBUM LIVE AT TAVASTIA!

BLUE-RAY + CD DIGIPAK AND VINYL

AMORPHIS

Tales from + The Thousand Lakes LIVE AT TAVASTIA

OUT 05.07.

OCTOPLOID

BEYOND THE AEONS

DEBUT ALBUM OF OLLI-PEKKA LAINE (AMORPHIS, BARREN EARTH, MANNHAI)'S SOLO BAND. 70'S DEATH METAL!

OUT 28.06.

THE ETERNAL

SKINWALKER

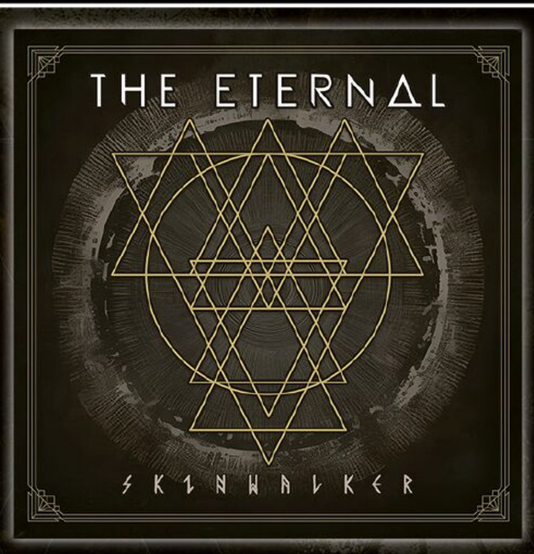

A FUSION OF DARK, MELANCHOLIC, AND EMOTIVE METAL. FEAT. JAN RECHBERGER (AMORPHIS) AND NICLAS ETELÄVUORI (EX-AMORPHIS / FLAT EARTH) ALONG WITH LONGTIME MEMBERS MARK KELSON & RICHIE POATE.

@REIGNINGPHOENIXMUSICOFFICIAL

@REIGNING_PHOENIX_MUSIC

@R_P_M

MAILORDER EXKLUSIVE SHIRTS, VINYL, BOXSETS & BUNDLES ERHÄLTLICH VIA SHOP.REIGNINGPHOENIXMUSIC.COM

REIGNING PHOENIX MUSIC

Visions Of Atlantis

Pirates II – Armada

NAPALM

Symfmetal från de sju haven

Visions Of Atlantis har aldrig slutat skämma bort fansen. De sprutar ur sig olika släpp och ”Pirates II – Armada” är den påpassligt döpta andra fullängdaren sedan de la sig till med sjörövartema. Det kunde ha blivit en nådastöt, men eftersom bandet alltid haft havet i centrum känns det mer än naturligt. Och det är inget Alestorm-lattjande utan rebellisk mentalitet (okej, och lite skörbjugg) det handlar om.

Att sticka ut som symfonisk metal-band är nästan omöjligt. Det har Visions Of Atlantis gjort länge och på nionde försöket sitter låtskatten bättre än någonsin. ”Tonight I’m alive” har reggaeton- och maori-influenser, balladerna ”Ashes to the sea” och ”Underwater” är högst gripande och ”Armada” en effektfull singel. Och ”Hellfire” är så klockren att det är konstigt att ingen redan har skrivit den. Riffen är hårdare, sopranen mer sparsam, men Anette-Nightwish spökar fortfarande och ”Pirates II – Armada” måste ge österrikarna en välförtjänt skjuts upp på festivalaffischerna.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Void Moon

Dreams inside the sun

PERSONAL RECORDS/OBELISK POLARIS

Episk doom metal

För knappt fyra år sedan släppte skånska Void Moon ”The autumn throne”. Det var ett stabilt släpp inom episk doom metal men detta deras fjärde album är ett klart snäpp upp. Grundingredienserna är desamma: storslagen doom metal med god variation, ren sång, gott om ledgitarrmelodier och mystisk stämning. Dock är fler låtar riktigt vassa den här gången. Förra plattan levde mycket på sitt väldigt starka titelspår men här tävlar låtar som ”Rays of vindication”, ”Broken skies” och ”The wolf (at the end of the world)” om rampljuset och det finns inga svaga låtar.

Produktionen är avskalad, vilket gör att ljudbilden låter tämligen old school men det är mestadels positivt för mig. Den mässande sången av trummisen Marcus Rosenqvist och de suggestiva texterna bygger upp en särskild atmosfär som håller i sig genom hela lyssningen. Dessutom är skivans ledgitarrsolon ovanligt snygga och skänker låtarna föredömlig variation. Det här är säkerligen ett av årets bästa doom metal-släpp.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND DE LA TORRE

Watcher

Key to the unbreachable

TURBOROCK

Svensk heavy metal

Watcher är namnet på ett nytt soloband-projekt signerat Stockholms-bandet Lethal Steels frontman Viktor Gustafsson. För er som är bekanta med Gustafssons tidigare förehavanden borde det inte komma som en överraskning att debutfullängdaren ”Key to the unreachable” är på djupet påverkad av heavy metal anno 80-talets första hälft.

Även om man utan problem kan dra paralleller till kultband som Manilla Road eller svenska Gotham City och Heavy Load gläder det mig att Viktor lyckas mejsla fram ett eget uttryck, både genom sin unika röst och via låtmaterialet. Det lurar ett stråk av skandinaviskt vemod även bakom de mer fartfyllda kompositionerna, vilket skänker ett välkommet djup till musiken. Detta kommer särskilt till sin rätt på de svenskspråkiga låtarna.

Att det finns utrymme för ytterligare förbättring inför framtiden ser jag enbart som något positivt. Exempelvis kan riffen upplevas som aningen statiska och skulle må bra av en större variationsrikedom och inre dynamik.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Whaledog

Whaledog

WHALEDOG

Nutida classic rock

Whaledog bildades 2020, men medlemmarna är inga duvungar och det hörs. ”Whaledog” låter både rutinerad och oerhört professionell. Stockholms-kvintetten är sannolikt influerade av 70-talet, men som ofta är fallet idag resulterar detta i att skivan låter mer 90-tal. Samtidigt hörs det att den självbetitlade debuten är inspelad i modern tid, även om ljudbilden är organisk. Musiken är tung, ofta svängig, hårdrock som för tankarna till Soundgarden och Audioslave. Samtidigt bidrar klaviaturen till att namn som Deep Purple (runt ”Perfect strangers”) och Rush (minus det progressiva) agerar relevanta referenstillskott.

Ole Breimos sång låter ungefär som jag inbillar mig att den skulle låta live. Autotune har förmodligen varit portförbjuden i studion och Oles starka röst låter precis så klassisk som kan förväntas av genren. Berömmas måste också det behagliga trumljudet, där särskilt virveln inger ett genuint och varmt intryck. Låtmässigt är det trevlig underhållning för stunden, utan att excellera.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

White Stones

Memoria viva

REIGNING PHOENIX MUSIC

Smakfull progressiv metal

På sitt tredje album fortsätter White Stones, med Opeths basist Martin Méndez i spetsen, sin stilfulla resa. Det började som progressiv dödsmetall, men på ”Memoria viva” är det nästan bara sångstilen som upprätthåller länken till dödsmetallen. Skivan består annars främst av utflykter till andra musikaliska världar och det sker på ett mycket avvägt och genomarbetat sätt. Singelsläppet ”La ira” är en tydlig höjdpunkt, men även ”Humanoides” bygger på ett väldigt bra riff. Här anas kopplingar bland annat till Trey Gunns verk.

Något som både är en styrka och en svaghet hos White Stones är hur balanserat musiken är utförd. Å ena sidan är det imponerande med den kontrollen (som passar materialet), å andra sidan innebär det att intensitetsgraden stannar på en förhållandevis låg nivå. Den lågmälda avslutningslåten ”Yemayá” är lika vacker som logisk i detta ljus. Men med detta album fortsätter musiken att vara fylld av fritänkande och egensinnighet på ett sätt som tyvärr är ovanligt idag.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ANDERS BARTONEK

Withering Surface

Exit plan

MIGHTY MUSIC

Dansk melodisk death metal

När Withering Surface 2020 gjorde comeback efter många år i dvala var deras timing inte helt optimal. På grund av pandemin ställdes alla spelningar efter släppet in, så på det sättet är det starkt att de orkade samla ihop krafterna till ännu en platta. ”Exit plan” är på många sätt en förbättring gentemot ”Meet your maker” (2020). Riffen håller samma fina intensitet som senast men refrängerna är svängigare, ledgitarren känns lite mer spännande, soundet är tyngre och Michael H Andersens growls är två snäpp aggressivare.

På många sätt är detta en väldigt typisk skiva inom melodisk death metal som inte direkt revolutionerar genren, men den är ett gott hantverk som kombinerar intensitet med melodier. Vissa spår kan kännas lite anonyma men överlag finns det fler höjdpunkter än senast. Dessutom känns ljudbilden och produktionen dynamiska på ett sätt som lyfter fram de olika instrumentens egenart och inte låter alltför polerat på det sätt som jag tycker att modern melodisk death metal ofta gör.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND DE LA TORRE

Xeneris

Eternal rising

FRONTIERS

Symfoniskt och lättlyssnat

Ur askan av det italienska melodiska power metal-bandet Kalidia, i form av gitarristen Federico Paolini och basisten Roberto Donati, reser sig denna albumdebuterande symfoniska kvartett som även består av sångerskan Maryan och trummisen Stefano Livieri. Extra passande är det att texterna följer samma linje – med fågel Fenix som reser sig igen, gång på gång med ny kraft och styrka och snyggt uppbyggda bakgrunder, med inspiration från arabiska rytmer och tongångar.

Sångerskan Maryan låter lika nyanserad och sprakande som musiken och har en sensuell släpighet som är smått charmerande. Freedom Call-gitarristen Lars Rettkowitz har producerat och gjort en helt okej insats – för även om det inte är unikt och originellt nog låter det bra om detta. Det bara håller inte riktigt hela vägen igenom, berör inte, utan blir lätt platt i all lättsmält och trevlig tillgänglighet. Någonting behagligt som sömlöst glider genom kroppen för att sedan dra vidare och bara lämna subtila spår efter sig.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Young Acid

Murder at Maple Mountains

MAJESTIC MOUNTAIN

Astrid Lindgren-inspirerad stoner

Vimmerby-baserade Young Acid levererar ett debutalbum som är inspirerat av hemmaikonen Astrid Lindgren, åtminstone därigenom att alla medlemmar har tagit ”Mio” som förnamn. Några låttitlar verkar även ha koppling till denna sagovärld, till exempel ”Fightmaker Street” och ”The kids of Rumble Village”. Och medlemmarna kommer dessutom från flera etablerade akter, såsom Greenleaf och Domkraft. Detta tycks utlova kraftfullhet och humor och åtminstone det förstnämnda får lyssnaren till viss del.

Albumet består av en samling rätt raka men svängiga och light-punkiga stonerrocklåtar, med kompetent och melodiös sång av Mio Hällagård. I ”PV 444” förs tankarna till Glenn Danzig. Lite tyngre blir det i ”Woodshed blues”, vilket är positivt. I övrigt rullar skivan på utan att sätta djupa spår eller ifrågasätta konventioner.

Sammantaget förblir musiken ganska anonym utan några starka kännetecken. Och frågan hur Young Acid tog fasta på Astrid Lindgrens värld i musiken får inget uttömmande svar.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Kaipa
Sommargryningsljus
28.06.2024
Ltd. CD Mediabook
Gatefold black 2LP
Digital album
SONY MUSIC
www.insideoutmusic.com
INSIDE OUT MUSIC

NEW ALBUM
ENERGY FLOW
ANBARIC
ENERGY FLOW
ANBARIC
Fifth single, Survival Mode, is up and
running on all major streaming platforms!
One new song every month
throughout 2024!

SUNBURST
MANIFESTO
Sunburst är äntligen tillbaka med sitt nya album "Manifesto"! Albumet är melodiskt, tungt, progressivt och dramatiskt. Perfekt för fans av Conception, Dream Theater, Symphony X, Haken och Tesseract!
Ute 14:e Juni!
MILLENNIAL REIGN
WORLD ON FIRE
Nytt album från det amerikanska power metal-bandet Millennial Reign! Nya sångerskan Tiffany Galchutt imponerar och bandet levererar sitt bästa album hittills!
Ute 14:e Juni!
KOMMER I HÖST: NYTT ALBUM FRÅN DET MELODISKA POWER METAL-BANDET WITHIN SILENCE! PERFEKT FÖR FANS AV THEOCRACY!
WWW.ULTERIUM-RECORDS.COM - DISTRIBUTION I SVERIGE AV SOUND POLLUTION - WWW.INNERWOUND.COM
INNER WOUND RECORDINGS

ONE AND ONLY
ANVIL
ANVIL IS BACK!
WITH THEIR
20th STUDIO ALBUM
"ONE AND ONLY"!
June 28th
ON THREE DIFFERENT VINYL VERSIONS,
DIGIPAK AND DIGITAL
WWW.AFM-RECORDS.DE /// SHOP.AFM-RECORDS.DE

Tickster
OPEN AIR
2024
PRIMORDIAL
ENTERSORG
EREB ALTOR
BALDRS
DRAUMAR
Jomfolo
23-24 AUGUST
PYTHAGORAS - NORRTÄLJE - SWEDEN
WWW.MANEGARMOPENAIR.SE

BUTIKEN
STOCKHOLM
St. Eriksg. 101
mån-fre 11-19
lör 11-16
TRASH
PALACE
BUTIKEN
ARBOGA
Industrig. 6
ons 12-18
lör 10-14
Tel: 08-340061
VI KÖPER DINA VINYLSKIVOR!
ALLT INOM HR/METAL AV INTRESSE
(vänd er till en butik med rätta kunskapen)
MÖTLEY CRÜE
Judas Priest
Gotham City
Black Sabbath
BATHORY
DEATH
LEPROSY
Ring eller maila till: trashpalacestockholm@gmail.com
Vid större samlingar kan vi även avtala tid och komma hem till er

EMPTINESS OVER SCANDINAVIA

Evergrey

SUPPORT:

CYHRA

12/9 GÖTEBORG Pustervik
13/9 ÖREBRO Frimis
14/9 STOCKHOLM Nalen
15/9 OSLO Parkteatret
17/9 KÖPENHAMN Pumpehuset
18/9 MALMÖ Babel
19/9 KOLDING Godset
20/9 SKÖVDE Valhall

21/9 HELSINGBORG The Tivoli
24/9 HELSINKI Ääniwalli
25/9 TAMPERE Olympia
27/9 ÖSTERSUND RockFest
28/9 LULEÅ RockFest
30/9 ESKILSTUNA Lokomotivet
1/10 UPPSALA Katalin
2/10 KRISTIANSTAD Biljardkompaniet

ALL THINGS LIVE

ROCK KLASSIKER

EVERGREY.NET

NEW ALBUM
”THEORIES OF
EMPTINESS”
OUT JUNE 7TH

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

STILLBORN

NETHERWORLDS

Efter den monumentala framgången med bandets förra album "Nocturnals" återvänder svenska Stillborn med ett ännu mörkare opus, "Netherworlds". Stillborn sneglar bakåt mot sin kultklassiker "Necrospirituals" samtidigt som de utforskar nya sfärer och driver sitt distinkta sound till nya höjder med "Netherworlds", och skapar låtar som är förkrossande vackra och vackert tunga.

BLACK LODGE RECORDS

WORMWOOD

THE STAR

Wormwood äntligen Det råder ingen tvekan om att Wormwood musikaliskt har tagit ytterligare ett stort steg framåt, både vad gäller låtskrivande och framförande. Ingetlämnas åt slumpen, och allt är förfinat in i minsta detalj, utan att för den skull ge avkall på bandets omisskännliga råa sound. Ett måste för fans av blackened metal med en vurm för folkmusik.

BLACK LODGE RECORDS

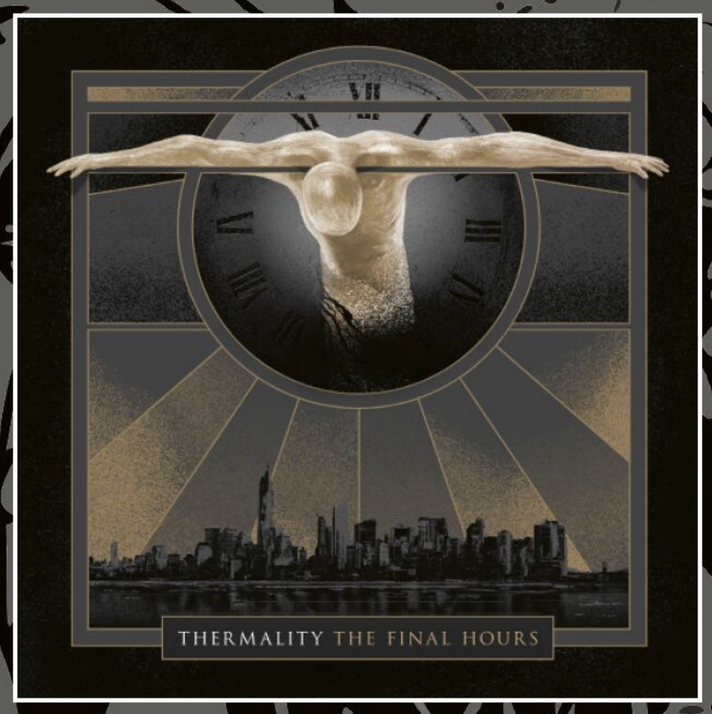

THERMALITY

THE FINAL HOURS

Med rötter i melodisk death metal från 90-talet och början av 2000-talet erbjuder Thermalitys musik en nostalgisk men ändå fräsch upplevelse, bandet kombinerar det bästa från genrens förflutna med innovativa och moderna element. Släpps i augusti 2024.

BLACK LODGE RECORDS

REMEDY

PLEASURE BEATS THE PAIN

Remedy ett dynamiskt och banbrytande melodiskt rockband med ursprung från Stockholms hjärta, andra albumet Pleasure Beats the Pain, en enorm resa mellan catchy melodier, kraftfulla riff, enormt ljud och fascinerande gitarrsolon.

ESCAPE MUSIC

ROTTING CHRIST

PRO XRISTOU

De grekiska metallegenderna presenterar sitt 14:e studioalbum: "Pro Xristou". Översatt till "Before Christ". Det här albumet en ivrig hyllning till de sista hedniska kungarna som stod motståndskraftiga mot den kristna vågen och värnade forntida värden och kunskap.

SEASON OF MIST

DARKTHRONE

IT BECKONS US ALL

När de trogna följeslagarna Fenriz & Nocturno Culto förenas igen med "It Beckons Us All", så tar de ett nacksving på 2022 års hyllade album "Astral Fortress". "It Beckons Us All", kan på många sätt ses vara ännu mer raffinerad, utmanande och mångsidig än sin föregångare

PEACEVILLE RECORDS

WWW.SOUNDPOLLUTION.SE